

အံ့ဖွယ်ပျောက်ဆုံး ယုန်လူသားတို့နိဂုံး

BURMESE
CLASSIC

အသစ်စက်စက် မဆိုးလှိုင်းဝတ္ထုရှည် ၈-ဆုံး

BURMESE
CLASSIC

ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်... ကလောက်... ကလောက်...
ရှပ်...

ရှပ်... ကလောက်... ကလောက်... ရှပ်... ရှပ်...
ကလောက်...

သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော်သည် လဲလျောင်းနေရာမှ
ထလိုက်ကာ အသံလာရာ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

လပြည့်ည လရောင်အရိပ် မြေပြင်သို့ ထိုးကျနေသည်ဆို
ပေမည် သို့ အသံကြားလေသည့် ချုံပုတ်ပင်တို့တွင်မူ မှောင်အတိ
ဖြစ်နေချေ၏။ သို့အသံသည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း
ဖြစ်၏။ ဘာကောင်ပါလိမ့် သိလိုသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်၏။

‘တရှပ်ရှပ် ကလောက်... ကလောက်...’ သံ ငြိမ်သက်
သွား၏။ မီးရောင်ကြောင့် ငြိမ်သက်သွားခြင်းဖြစ်မည်။ ချုံပုတ်ထူထူ
ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဘာကောင်ရယ် မသိပါချေ။ သို့ကြောင့် ဓာတ်မီး
ကို မှိတ်လိုက်ပြန်၏။ နံဘေးရှိ သေနတ် ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ
အခြေအနေပေါ်မှတည်၍ ပစ်ခတ်သင့် ပစ်ခတ်ရန် ဆုံးဖြတ်သွား
လိုက်၏။

အတန်ကြာသည့်တိုင် ငြိမ်သက်လေပြီးမှ 'ရှပ်... ရှပ်...
ဖလပ်... ရှပ်... ရှပ်... ကလောက်... ကလောက်...'လို့
အသံပေါ်ထွက်လာပြန်၏။

'ချောက်...'

ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ပစ်လိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ
ဆေးနတ်မောင်းကို တင်လိုက်၏။

'ကိုပိုက် ဘာကောင်တွေ့လို့တုံး'

အိပ်နေသော လင်းမြင့်လှိုင်က ထလာမေးလေ၏။ သို့ကြောင့်
ကျွန်တော်က ဘာကောင်မှန်းမသိ။ မီးထိုးကြည့်သော်လည်း မမြင်
မသိရလေသဖြင့် အသံလာရာသို့ မှန်းဆပစ်ရန်ရှိကြောင်း ပြော
လိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က...

'နေပါဦး... ကျွန်တော် နားထောင်ကြည့်ချေဦးမယ်'
ဆိုလျက် နားစွင့်လိုက်ချေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း
ပစ်ခတ်လိုခြင်းကို ဆိုင်းထားလိုက်ချေတော့၏။

'ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်... ကလောက်... ကလောက်...
ရှပ်... ရှပ်... ကလောက်...'

'အင်း... သည်အသံကို နားထောင်ပြီး ပြောရလျှင်ဖြင့်
ဖြူကောင်ဖြစ်လိမ့်မယ်'

'ဟင်... ဗျာ... ဘယ်လိုသိလဲ'

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို အံ့သြတကြီး မေးလိုက်
၏။

'ကလောက်... ကလောက် ဆိုတဲ့ အသံက ဖြူကောင်ရဲ့
အမြီးပိုင်းမှာရှိတဲ့ ဂျောက်ဂျက်လေးမြည်သံလေဗျာ၊ အပြေးအလွှား

သွားတော့ကာ အဲလို ကလောက်... ကလောက်အသံ
ထွက်နေတာ ပေါ့၊ အကောင်မမြင်ရဘဲ 'ရှပ်... ရှပ်... ရယ်လို့
ပြေးသံချည်း ဆိုလျှင်ဖြင့် ဘာကောင်လဲဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း
ပြောတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ ပြေးသံကြားတာ
'ကလောက်... ကလောက်' ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် ဖြူကောင်ဆိုတာ
ပြောနိုင်တာပေါ့'

'ဖြူရဲ့ အမြီးပိုင်းမယ် ဂျောက်ဂျက်ပါတယ်၊ ဟုတ်လား၊
ကျွန်တော် ခုမှပဲ သိတော့တယ်၊ တကယ်လား'

'တကယ်ပေါ့ ကိုပိုက်ရဲ့၊ ဂျောက်ဂျက်ဆိုတာ သည်လို့
လေ၊ 'ငါးစွေ'ငါးကြီးတွေရဲ့အရိုးမယ်၊ အမုလုံးလေးတွေပါတာ
သတိထားမိလား'

'အင်း... အရိုးချောင်းမယ် အခေါင်းပွအလုံးတွေ ရှိတတ်
တယ်လေ၊ အဲလိုပဲ ဖြူကောင်ရဲ့အမြီးက ဆူးတောင်လို့ခေါ်မလား၊
အရိုးလို့ပဲ ခေါ်မလား၊ အင်း... အဲဒီမှာလည်း အခေါင်းပွအရိုးလုံး
ပါတယ်လေ၊ သူ့အခေါင်းပွ အရိုးလုံးထဲမယ် အဆံလေးရှိတော့ကာ
ဂျောက်ဂျက်လို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဖင်လေးယမ်းယမ်း ပြေးလေတိုင်း
ကလောက်... ကလောက်ရယ်လို့ မြည်တာပေါ့၊ ကဲ... ကိုပိုက်
ဖြူကောင်ကို ပစ်ချင်လား'

'ဖြူက ဆေးဘက်ဝင်တာပဲဗျာ၊ ပြီးတော့ အသားက ဝက်
လိုပဲ ဆူတယ်လေဗျာ၊ မနက် အမဲပစ်ထွက်စရာ မလိုပေဘူးပေါ့၊
အေးအေးလူလူမှ ထွက်ကြရတာပေါ့'

'ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော့်ကို မီးထိုးပေး၊ သည်ကောင်ကို
မြင်တာနဲ့ ကျွန်တော် ပစ်မယ်'

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို နံဘေးသို့ချထား
ဓာတ်မီးကိုယူ၍ ပြေးလွှားသံကြောသို့ လှမ်းထိုးလိုက်ချေ
တော့၏။

အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်လေမှ ဖြူကောင်ကို ဓာတ်မီး
ရောင်အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရတော့၏။ ဖြူကောင်သည်လည်း
သို့ မီးရောင်ကြောင့် ထင်၏။ ပြေးလွှားရာမှ ရပ်လိုက်ကာ သူ၏
ဆူးကောင်တို့ကို ကားထုတ်လာချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ဖြူကောင်သည် လုံးလုံးပိုင်းပိုင်း ဆူးတောင်
ကားကား ဖြစ်သွားချေ၏။ သူ၏ရန်သူအား အကာအကွယ်ယူလိုက်
ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ပေမင့် ဖြူကောင် မသိလေသည်မှာ သူ၏ရန်သူ
သည် သားရဲကောင် မဟုတ်။ အမဲလိုက်ခွေး မဟုတ်။ သို့ဆို
တော့...

‘ဒိန်း...’

ဆူးတောင် ထောင်ထောင်မတ်မတ်လုံးလုံး ဖြူကောင်
သည် ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံဆုံးသည်နှင့် ဖွာထွက်
သွားချေတော့၏။

လူသားတို့ရဲ့ ခဲသီးကိုတော့ဖြင့် သူ မကာကွယ်နိုင်ပါ
ချေ။

‘ကျွန်တော် သွားကောက်လိုက်မယ်’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းဖြင့် ထိုး
ကာ ဖြူကောင်အသေရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် သွားလိုက်ချေတော့
၏။

ဖြူကောင်သည် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး အသားစတို့ ဖွာလန်

ထွက်နေချေတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လွှတ်လိုက်သော
ခဲသီးသည် ဖြူကောင်၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ
ဖြစ်သွားစေပါ ကောလား။

သို့ပေမင့် ကျွန်တော်တို့တွက်တော့ဖြင့် နံနက်စာ အလုံ
အလောက်ရနိုင်သေးတော့၏။

ကျွန်တော်သည် စခန်းတဲနားသို့ ပြန်ရောက်သည်တွင်
ဖြူကောင်ကို အရေဆုတ် အသားဖျက်၍ မီးပုံနံဘေးသွားထိုင်လိုက်
သည်တွင်...

‘ကိုပိုင်ရယ်... မနက်မှ လုပ်ပါလား၊ အိပ်လိုက်ချေဦး
ပေါ့’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

‘ကျွန်တော် တစ်ရေးပြန်အိပ်လို့မရမယ့်အတူတူ သည်
ကောင်ကို အသားဖျက်ပြီး တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်ပါ့မယ်၊ ကိုလင်း
အိပ်ချင်အိပ်လေ’

‘ကောင်းပြီလေ’ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အိပ်ရာပေါ်
ပြန်လှဲလိုက်ချေတော့၏။

သို့မှ နံနက်စောစောအချိန်တွင် ဖြူကောင်လုံးမီးကင်သား
စားရန် အရံသင့်ဖြစ်နေချေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း အလင်းရောင်လည်း
ရလေပြီဖြစ်သည်ကြောင့် စခန်းနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်အကွာရှိ ချောင်း
သို့ ထွက်ခဲ့ချေတော့သည်။

ချောင်းဆိုပေမင့် ချောင်းမကြီးတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါချေ။
ဥတ္တံချောင်းမှ ခွဲထွက်လေသည့် ကျောက်ခုတင်ချောင်း ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော် သိရသလောက် ထိုဌာနသည် ခါးငန့်ဖြစ်ချေ။

အံ့ဖွယ်ပြောကံဆုံး ယုန်လူသားတို့နိဂုံး

သို့ဆိုတော့ ခါးကုတ်မလေးသည် အခြားကိုင်သို့ ပျံ့သန်း
ပြေးသွားပြန်လေတော့၏။

“အလိုလေးဗျာ...”

ခါငှက်ဖိုကောင်သည် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သို့မှ တစ်ကောင် နှင့်တစ်ကောင် တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ ကျန်တော် ကြိတ်၍ပြုံးမိသေးတော့၏။

ငှက်မလေး တစ်ကောင်အတွက် ငှက်ထီးနှစ်ကောင် တိုက်ခိုက်ကြလေပြီ။ ငှက်မလေးသည် အဝေးကိုင်းထက်မှနေ၍ ငှက်ဖိုနှစ်ကောင်တို့ တိုက်ခိုက်နေသည်ကို ငေးမောကြည့်နေလေ၏။

ငှက်ဖိုနှစ်ကောင်သည် ထိုကိုင်းထက်မှ သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နေကြတော့၏။ ထိုကိုင်းမှလည်း အခြားကိုင်းသို့ ကူးပြောင်းပြေးသွား၊ ထိုမှပင် တိုက်ခိုက်ရင်း မြေသို့ပင်ဆင်း၍ တိုက်ခိုက်ကြပြန်၏။

ကျန်တော် စိတ်ဝင်စားမိ၏။ ဘယ်အကောင် နိုင်လိမ့်မည်ကိုလည်း သိလိုလှပေ၏။ သို့ကြောင့် ချောင်းစပ်မှနေ၍ ထိုင်ကာ ထိုငှက်နှစ်ကောင် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခါငှက်မလေးသည်တူ ငေးမောကြည့်နေမိတော့၏။

တိုက်ပွဲကား ပြင်းထန်လာပုံပင်။ ကျန်တော် မြင်ခဲ့သမျှ ငှက်ကောင်များ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တိုက်ခိုက်ခြင်းပြုခဲ့သလို ယခုကဲ့သို့ သဲကြီးမဲကြီး ဇွန်ဘဲကြီးစွာ တိုက်ခိုက်ကြသည်ကို မမြင်ဖူးပါချေ။ ယခု ခါငှက်နှစ်ကောင်သည် အရောင်အဆင်း လှပချစ်စရာကောင်းပေမည် တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ကြသည်မှာ အံ့သြစရာပင် ကောင်းသေးတော့၏။

သို့ဖြင့် သစ်ကိုင်းခြောက်ထက်မှ ခါငှက်မလေးသည်

လည်း အဝေးသို့ ပျံပြေးသွားခြင်းမရှိသည်ကိုလည်း အံ့ဖွယ်ဖြစ်မိသေးတော့၏။

ကျန်တော်တွင် ဗီဒီယိုကင်မရာပါလျှင် မည်မျှကောင်းလိမ့်မည်လဲဟုပင် စိတ်ကူးမိသေးတော့၏။

ကျန်တော် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ခါငှက်ထီးနှစ်ကောင် သစ်ပင်ကိုင်းထက် ရောက်သွားကြပြန်၏။ သဲကြီးမဲကြီးတိုက်ခိုက်နေရခြင်းကြောင့် မောပန်းနေကြပုံပင်။

“ကွီး... ကွီး... ကွီး...”

ငှက်မလေးက သို့အော်ဟစ်လာပြန်၏။ ငှက်ထီးနှစ်ကောင်သည်လည်း ငှက်မလေးထံ ပျံသန်းသွားကြပြန်လေပြီး ထိုကိုင်းထက်တွင် ဆက်လက်သတ်ပုတ်ကြပြန်၏။

အနိုင်အရှုံးမရှိတော့ဟု ထင်ရပေ၏။ ငှက်မလေးရှိရာ ကိုင်းထက်တွင် နှစ်ကောင်သား တိုက်ခိုက်ကြ၏။ သည်တော့ ငှက်မလေးသည်လည်း နဂိုနားနေသည့်ကိုင်းထက်သို့ ပြန်လည်ပျံသန်း နားနေလိုက်ပြန်၏။

ငှက်ထီးနှစ်ကောင် တိုက်ခိုက်ကျန်ခဲ့ပြန်၏။

တိုက်ခိုက်မှု ပြင်းထန်လာပုံပင်။

“ကီး... ကီး... ကီး...” လို့ပင် ငှက်ထီးနှစ်ကောင်ထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ဘယ်အကောင် အော်ဟစ်သည်တော့ မသိ။ ဘယ်သူ့ကို မှ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့်ပင်။

ငှက်မလေးသည်လည်း နိုင်သူကို စောင့်နေလေသည်လား

အထီးနှစ်ကောင်အား စိုးရိမ်လေခြင်းလားတော့ မသိပါချေ။ ငေး
မောကြည့်နေတော့၏။

‘ကိုပိုက် ဘာတွေကြည့်နေတာတုံး’

သို့အသံနှင့်အတူ လင်းမြင့်လှိုင် ကျွန်တော်အား ရောက်လာ
လေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ခါးငန့်နှစ်ကောင် တိုက်ခိုက်
နေသည်ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေခြင်းကို ပြောပြလိုက်၏။

‘ကိုပိုက် ဘယ်ကောင်နိုင်မယ် ထင်လဲ’

‘နို့တော့ မသိပေဘူးဗျ။ ငှက်နှစ်ကောင်စလုံးကလည်း
အရည်အသွေး အတူတူဆိုတော့ ဘယ်ငှက်ရယ် မခွဲခြားတတ်ပေ
ဘူးဗျ’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ နို့ဖြင့် သည်နှစ်ကောင်မယ် နိုင်တဲ့ငှက်က
ဘာဖြစ်မလဲ သိလား’

‘ကိုလင်းရယ်... ကြံကြံဖန်ဖန် မေးရတယ်လို့၊ ဘယ်သိ
ပါ့မလဲ’

‘အင်း... ကျွန်တော် ကြားဖူးတာတော့ ရှိပေမင့် ခု
ကိုယ်တွေ့မြင်ရလေမှာမို့ ကြားဖူးတဲ့အတိုင်းတော့ ကိုပိုက်ကို ဖြန်
ပြောလို့ရမယ်’

‘ဗျာ... ဘာ... ဘယ်လို...’

‘ဪ... ငှက်ထီးနှစ်ကောင် တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ကောင်က
ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်တယ်လို့ ဆိုတာလေ’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဗဟုသုတနည်းတယ်၊
ကိုလင်း ပြောပါ’

‘နိုင်မယ့်အကောင်က ဟိုကိုင်းထက်က ငှက်မလေးဆီ
သွားလိမ့်မယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မိတ်လိုက်ဖို့ပေါ့’

‘အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က ထင်တယ်၊
သူတို့အထီးနှစ်ကောင်တွေလို့ ရန်စောင်တိုက်ခိုက်ကြတာလောက်
ပဲ ထင်တာ’

‘ခါးငန့်တွေက အဲလိုမဟုတ်ဘူး ကိုပိုက်ရဲ့၊ အမကောင်
နဲ့ မိတ်လိုက်မယ့်အခါ အထီးနှစ်ကောင် မြင်နေလျှင် တစ်ကောင်ကို
တစ်ကောင်က အသေတိုက်ခိုက်တတ်ကြတယ်ဗျ၊ အဲ... နိုင်တဲ့
အကောင်က အမကောင်နဲ့ မိတ်လိုက်လို့ရပြီလေ’

‘တကယ်လား’

‘ကျွန်တော်လည်း သူများပြောတာ ကြားဖူးတာပါ၊
ခုတော့ အဲလို ဟုတ်၊ မဟုတ် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြည့်ရတော့
မပေါ့ဗျာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောနေစဉ် ငှက်ထီးနှစ်ကောင်သည်
မောဖန်းနေသည့်ကြားမှ တိုက်ခိုက်နေကြပြန်လေ၏။ အစပိုင်းက
လိုတော့ဖြင့် ပြင်းထန်ခြင်းမရှိကြပါချေ။

‘သူတို့တွေ အားအင်ကုန်ခန်းနေကြပုံပဲဗျ၊ ဘယ်ကောင်
အနိုင်ရမလဲတော့ မသိဘူး၊ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် အသေ
တိုက်ခိုက်တာတော့ မဖြစ်လောက်ဘူးပဲဗျ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ သို့ပေမင့်...

‘ဟာ...’

‘ဟယ်...’

ဘုရားရေ... အံ့ဖွယ်ပင်ကောင်းသေးတော့၏။ အထီး

နှစ်ကောင်မှ တစ်ကောင်သည် မောပန်းနေသည့်ကြားမှ ကိုင်းထက်မှ ခုန်၍ ကြက်ခွပ်သလို အခြားတစ်ကောင်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်နေတော့၏။ သို့ကြောင့် ထိုငှက်သည် ပို၍မောပန်းနေဟန်တူသည့် ငှက်ကောင်သည် ကိုင်းထက်မှ မြေပြင်သို့ ခုလည်ခုလည် ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

မြေပြင်သို့ကျသည့် ငှက်ကောင် ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဖြင့် နေရာမှ ငြိမ်သက်သွားတော့၏။

‘အထီးတစ်ကောင်တော့ သွားပြီ၊ ဟော... ဟော... ကြည့်နေ၊ ကြည့်နေ’

လင်းမြင့်လှိုင် စကားကြောင့် ကျွန်တော်သည် ငှက်ထီးကောင်ရှိသည့် ကိုင်းထက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

‘ဟင်...’

ငှက်မလေးသည် ထိုငှက်ထီးကောင်နား ရောက်နေပါလေလား။

‘ကွီး... ကွီး... ကွီး...’

ငှက်မလေးက ငှက်ထီးကောင်ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်လှုံနေပေမည် ငှက်ထီးသည် မောဟိုက်နေသည်ကြောင့် ကုတ်ချောင်းချောင်းဖြစ်နေရှာပုံပင်။

အတန်ကြာ သို့ဖြစ်နေရာမှ ငှက်မလေး၏ ပွတ်သီးပွတ်သပ် မြူဆွယ်မှုကြောင့် ဆိုလေမလား ငှက်ထီးကောင် ခေါင်းမာလာ၏။ ငှက်မလေးနှင့် ခေါင်းချင်းဝှေ့နေလေ၏။

‘ကွီး... ကွီး... ကွီး...’

‘ကစ်... ကစ်... ကစ်...’

သို့မှသည် ငှက်ဖိုငှက်မတို့သည် ထိုအပင်ထက်မှ ပျံသန်းသွားကြလေတော့သည်။

‘အလိုလေးဗျာ... ကောင်းခန်းရောက်လေတော့မှ’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလှာချေပြီး ပြောလေတော့၏။

‘ကဲ... သွားကြစို့’

‘နေဦး ကိုလင်း၊ ဟိုအရုံးပေးလိုက်ရတဲ့ ခါငှက်ကိုရော သည်အတိုင်းအလွတ်ပေးလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ အောင်သေအောင်သားစားဖို့ ယူသွားချေဦးမယ်ဗျာ’

သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ခါငှက်ကောင်အသေကို သွား၍ ကောက်ယူလိုက်တော့၏။

‘ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော်တို့ သည်ကသွားလျှင်ဖြင့်
ဝက်စွယ်ချောင်းကနေ တက်ရမယ်ဆိုတော့ကာ ဝက်စွယ်ချောင်း
မယ် မုဆိုးကြီး ‘တာလူး’ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့ဆီဝင်ကြတာ
ပေါ့’

‘မဝင်လို့လည်း မရဘူးလေ ကိုပိုက်ရဲ့၊ သူ့ကို ဝင်ခေါ်
သွားရမှာပေါ့၊ ဝက်စွယ်ချောင်းဖျားလမ်းကို ‘တာလူး’ ပဲသိနိုင်တာ၊
ကျွန်တော်တို့ချည်းဆို သိပ်မလွယ်ဘူးထင်တယ်’

သို့မှ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တောတိုးခဲ့ကြ
တော့၏။ လမ်းတွင်တွေ့သည့် သားကောင်ငယ်လေးများကို
ပစ်ခတ် ရှိစားသွားကြ၏။ သို့ နှစ်ညအိပ်ခရီးအလွန်တွင် ဝက်စွယ်
ချောင်းဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

ဝက်စွယ်ချောင်းသည် ဥက္ကံချောင်းမကြီးမှ ခွဲထွက်လာ
သောချောင်း ဖြစ်ချေ၏။ ဥက္ကံချောင်းသည် ရှေ့တစ်မိုင်လောက်
တွင် ဆုံးသွားသည်ဖြစ်ပေမည် ဝက်စွယ်ချောင်းကတော့မူ အဖျားထိ
သုံးမိုင်ခန့်ရှိသေးသည်ဟု သိရ၏။ ပြီးတော့ ကမ်းမြင့်သည်။
တောထူထပ်သည်ဟုလည်း သိရ၏။ ဥက္ကံချောင်းဖျားချည်းသက်

သက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ‘ဆိုးတာလူးကို ဝင်ခေါ်သွားစရာ
အကြောင်းမရှိချေ။ သို့ပေမည်လို့ ဝက်စွယ်ချောင်းဖျားဆိုတော့ကာ
တာလူး မပါ၍ မဖြစ်ချေ။ တာလူးသည် ဝက်စွယ်ချောင်းဝတွင်
နေထိုင်ရင်း အမဲလိုက်နေသူဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ဝက်စွယ်ချောင်း
ဖျားကို သူ ကောင်းကောင်းသိပေမည်။ သူ့ကိုသာ အားကိုးရပေ
တော့မည်။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် အရံသင့်ပင် မုဆိုးတာလူးအား
သူ၏တံတွင် တွေ့လိုက်ကြ၏။

‘ဟာ... ခွားစောတို့၊ ဘယ်ကလည်လာကြတာတုံး၊
ဘာလဲ အမဲကြီးပစ်လာကြတာလား’

သို့ တာလူးက တွေ့တွေ့ချင်း အားရဝမ်းသာ ပြောလာ
လေ၏။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ခွားစော ဝက်စွယ်ချောင်းဖျားလောက်မယ်
ရသေ့ကြီးဓမ္မပါလ ရောက်နေတယ်ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်
တို့ကိုလည်း လာခဲ့ဖို့ပြောတယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင်...

‘ဟာ... သည်ရသေ့ကလည်း ဘယ်လိုကြောင့် အဲဒီထိ
သွားနေတာတုံး၊ တောလည်းကြမ်းတယ်၊ နက်တယ်၊ တော်ရုံမုဆိုး
မသွားကြဘူး’

‘နို့ဖြင့် ဖထိရော မသွားဘူးလား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ငါ တစ်ခါတလေတော့ သွားတတ်တယ်ဆိုပေမည်
အဖျားထိ မသွားဝံ့ဘူးကွ’

‘ဘာလို့လဲ’

‘နွယ်ရှင်တွေရှိတယ်လား : ပြောကြတယ်’

‘ဖထိ တွေဖူးလား’

‘ငါတော့ မတွေ့ဖူးဘူး၊ နို့ပေမငံ အဲဒီအဖျားဘက်မယ်
နွယ်တက်သစ်ပင်တွေချည်းပဲ၊ နွယ်မျိုးစုံက သစ်ပင်ကြီးတွေပေါ်
မှီတက်ကြတာများတယ်၊ အောက်ပေါင်းလည်း ရှုပ်တယ်၊ ခေါင်းတို့
ဘာတို့တောင် တွေ့တယ်ဆိုပဲ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ရသေ့ကြီးက လာခဲ့ဖို့ပြောထားတယ်’

‘ဘာလို့လဲကွာ’

‘စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာ ရှိနေလို့ပဲ’

‘ဘာ... ဘာရွာလဲကွာ၊ ငါတော့ မကြားဖူးပါဘူး၊-
ရောက်လည်း မရောက်ဖူးဘူး၊ ပြောသံလည်း မကြားဖူးဘူး’

‘နို့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘အဲသည်လို ပြောလို့မရဘူးလေ၊ ငါမှ အဖျားထိမရောက်
ဖူးတာ၊ ရှိချင်လည်း ရှိမပေါ့၊ ဝက်စွယ်ချောင်းဖျားရဲ့ တစ်ဖက်
ရေကျက သာယာဝတီနယ်လေ၊ အဲဒီကလူတွေ သာယာဝတီဘက်
ဆင်းပြီး ဆက်သွားကြလျှင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ငါ သိရ
သလောက် ဝက်စွယ်ချောင်းဖျားမယ် ဘာရွာမှ မရှိလောက်ဘူး။
ရှိလျှင်ဖြင့်လည်း တစ်ဖက်ရေကျ သာယာဝတီနယ်ဘက်ကို
အကြောင်းပြု သွားလာကြတာဖြစ်မယ်၊ ငါတို့ ဥက္ကံဘက်တော့
ဆင်းလာနိုင်ကြမယ် မထင်ဘူး’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ရသေ့ကတော့ အသေအချာမှာလိုက်တာပဲ၊

ကျွန်တော်တို့ကို မျှော်နေရောမယ်၊ ဖထိ လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား’
လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

‘ဖထိ မလိုက်ချင်လို့လည်း မရဘူး၊ ဖထိ မပါဘဲနဲ့
ကျွန်တော်တို့ချည်းသွားလို့တော့ ဖြစ်မယ်မဟုတ်ဘူး’

သို့ ကျွန်တော်ကပါ ဝင်ပြောလိုက်ချေတော့၏။

‘အေးပါကွာ... ငါလည်း မင်းတို့နဲ့ သွားရမယ်ဆို
သိုက်ပါမယ်၊ မင်းတို့မယ် တောပစ်လက်နက်တွေလည်း ပါတာပဲ၊
ငါတစ်ယောက်တည်းဆို သည်ဒူးလေးတစ်လက်နဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊
ပြီးတော့ အဲဒီမယ် တောဆင်ရိုင်းတွေ ပေါတယ်၊ ငါလည်း အဖျား
ထိ သွားကြည့်ချင်တယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မုဆိုးကြီးတာလူး၏ တဲတွင်
တစ်ရက်တာ နားနေလိုက်ကြတော့၏။

‘အမြည်းအတွက် ကျွန်တော် သည်နားတစ်ဝိုက် အမဲသွား
ရှာချေဦးမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလေသဖြင့် မုဆိုးကြီးတာလူးက
ဦး၍ကြည့်လာချေပြီး...

‘နားကြပါဦးကွာ... နက်ဖြန်ပဲ ခရီးဆက်ကြမှာ၊ ငါ့မယ်
နက်က ရထားတဲ့ ‘သင်းရွှေချပ်’ တစ်ကောင် ရှိပါတယ်၊ အဲဒါ
နက်ပြုတ်စားတာပေါ့’

‘နို့ဖြင့်လည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ဖထိရယ်’

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် မုဆိုးကြီးတာလူး၏ တဲတွင်
နားနေလိုက်ကြတော့၏။

မုဆိုးကြီး တာလူး၏တဲသည် ဥက္ကံချောင်းနှင့် ငယ်စွယ်

ချောင်းဆုံနေရာ တောင်ကြောစွယ်လေးပေါ်တွင် ဖြစ်ချေ၏။

သူတဲနေရာတစ်ဝိုက် ရှင်းလင်းထားသည်မှာ နေချင့်စဖွယ် လေး ဖြစ်တော့၏။ တဲရှေ့တွင် ထင်းမီးပုံရှိချေ၏။ ပြီးတော့ တဲ အနောက်ဘက်တွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိ၏။ ထိုသစ်ပင်ကြီးပေါ် တွင် လင့်စင်ထိုးထားချေ၏။

ဝါးစားပွဲနှင့် ဝါးထိုင်ခုံကိုမူ တဲရှေ့ကွက်လပ်လေးတွင် လုပ်ထား၏။ ပြီးတော့ မည်းညစ်ညစ် ရေနွေးကြေးကုရားအိုး တစ်လုံးနှင့် ဝါးရေခွက်သုံးခွက်သည် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားချေ ၏။

“သည်မယ် ဖထိတစ်ယောက်တည်းလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“သည်တဲမယ်တော့ ငါတစ်ယောက်တည်းပေါ့ကွာ၊ ဟို ဘက်ကြောစွယ်ထိပ်မယ် မုဆိုးကြီးမြင့်မောင် ရှိတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ငရွေးတို့လည်း ရှိတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ သစ်ခုတ် ပျားဖွပ်သမားတွေ လည်း သည်တစ်ဝိုက် တဲထိုးစခန်းချနေကြတယ်”

သို့ တာလူးက ပြောလေ၏။

“နို့ဖြင့် တဲစုလေးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အေးလေ... အနေများကြတော့ကာ တဲစုလေးပေါ့”

“နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါဟယ်၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ တောဆင်ရိုင်းတွေ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းမှားရောက်လာတတ်ကြတာလေးတစ်ခုပဲ၊ နို့ ကြောင့် ငါ သည်နေရာမယ် လင့်စင်ထိုးထားတာပေါ့၊ ဆင်ရိုင်း ကောင်တွေ လာပြီသိတာနဲ့ လင့်စင်ပေါ် တက်နေလိုက်တော့တာပဲ၊

နို့ကလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ နို့ပေမင့် ဒီရေတွေတက်တော့ရောကွာ လင့်စင်လုပ်ထားတော့ မမှားဘူးပေါ့”

သို့ကြောင့် စောတာလူး တဲနောက်တွင် လင့်စင်လုပ်ထား ‘ခြင်းပါကလား။

“ဖထိ ကျွန်တော်တို့ ရေသွားချိုးဦးမယ်”

“အေး... အေး... ဥက္ကံချောင်းထဲ မသွားနဲ့၊ သည် ဝက်စွယ်ချောင်းထဲသွားကြချေ၊ ရေကြည်တယ်၊ အိုင်နက်နက် ရှိတယ်”

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဝက်စွယ် ချောင်းအတိုင်း ဆင်းခဲ့ကြချေတော့၏။

ဝက်စွယ်ချောင်းတွင်း ကမ်းဘစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင် ကြီးများ ပေါင်းကမ်းတွင် အစီအရီပေါက်လျက်ရှိချေ၏။ အရွက် ဖားဖားအပင်များဖြစ်ခြင်းကြောင့် အရိပ်ကောင်းရချေ၏။

ရေသည်လည်း အေးစိမ့်လို့နေ၏။

ကျေးဌွက်တို့၏ အသံတစာစာကိုလည်း ကြားရသဖြင့် စိတ်ကြည်နူးမိသေးတော့၏။ သည့်ပြင် ချောင်းရေစီးသံလေးက လည်း သံစဉ်လေးတစ်ခုလို ဖြစ်ချေတော့၏။ တစ်ရံတစ်ခါ မျောက် တို့၏ ဆူဆူညံညံအသံကို ကြားရသလို ချေကောင်ငယ်တို့၏ အော် ဟစ်သံကိုလည်း ကြားရ၏။ သို့တောင်မှ ညနေဘက် ရှိသေး၏။ ညဘက် ဆိုပါလျှင် တောတောင်အတွင်းရှိ သားကောင်သားရဲကောင် တို့၏ အသံမျိုးစုံကို ကြားရပေလိမ့်မည်။ သည့်ပြင် တောက်တဲ့သံ ကိုလည်း ကြားနိုင်လေ၏။ တောနက်သည်ကိုး။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရေကလည်း အေးသည်
ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာသဖြင့် ခဏသာလျှင် ရေအိုင်
တွင်း ဆင်းစိမ့်လိုက်ကြပြီးနောက် တာလူးတဲသို့ ပြန်ခဲ့ကြချေတော့
၏။

‘ဆရာလေးတို့တွက် အဆင်သင့်ပဲ’
တာလူးက တဲရှေ့ ဝါးစားပွဲခုံပေါ်တွင် ဟင်းလျာအချို့
ပြင်ဆင်ထားချေ၏။ ပြီးတော့ ဝါးခွက်သုံးလုံးအသစ်ကို ပြုလုပ်ထား
ချေ၏။

မြေရေနှေးကရားအိုးတွင်းမတော့ စမ်းရေကြည်ကြည်လေး
ကို ထည့်ထားသည်ဟု ပြောလာချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်အကြောင်း ကောင်းကောင်း
သိသူဖြစ်ခြင်းကြောင့် သို့စီမံထားခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့်
ထိုစားပွဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို စားပွဲပေါ်
တင်လိုက်၏။

‘ဆရာလေးတို့နဲ့ မတွေ့တာကြာတော့ ငါလည်း အရက်
ကောင်းကောင်းသောက်ရတယ် မရှိပါဘူးကွာ၊ အဲ... တစ်ခါ
တစ်ခါတော့ ဥက္ကံက တောခေါင်းကြီး မောင်မောင်စိုး ရောက်လာ
လျှင်ဖြင့်တော့ ဘာလဲ သူပြောပြောနေတဲ့ ‘ရွှေ’ဆိုတာ အဲဒါ
ပါလာတာပဲ သောက်ပါတယ်၊ ခုတော့ ဆရာလေးတို့နဲ့ ‘အရက်
ကောင်း’သောက်ရပြီပေါ့၊ နို့... ဒါဘာခေါ်တုံး’

တာလူးက ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို ယူ၍ကြည့်ကာ
မေးလေ၏။

‘ဟိုက်ကော်မရှင်ပါ ဖထီ’
‘ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ မောင်မောင်စိုး ပြောဖူး
တယ်၊ ဆရာလေးတို့က ‘ဟိုက်’သမားတွေဆိုလားပဲ၊ ဟဲ...
ဟဲ... သူကတော့ ‘ရွှေ’ပဲ၊ ဟင်း... ဟင်း...’

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ဖထီတာလူး စီစဉ်ထားသည့်
သင်းခွေချပ်ကောင်ဆီပြန်၊ သင်းခွေချပ်ကောင် အသားကြော်၊ ပြီး
တော့ ခါချဉ်ဥဆီပူထိုးအမြည်းတို့ဖြင့် အဆင်ပြေသေးတော့၏။

‘ဖထီက ကြံကြံဖန်ဖန် သင်းခွေချပ်ကောင်ရယ် သူရဲ့
အစာဖြစ်တဲ့ ခါချဉ်ဥဆီပူထိုး၊ လုပ်လည်း လုပ်တတ်သဗျ’

‘သည်လိုကွ... သည်သင်းခွေချပ်ကောင်က ခါချဉ်အုံ
ကိုတက်ပြီးအစာစားနေတုန်း ငါ သူ့ကို ရလိုက်တာလေ၊
သည်တော့ သူ့အစာ ခါချဉ်အုံမှယ် ဥလေးတွေတွေတော့ကာ
ငါ တစ်ခါတည်း ယူလာတာ၊ ဟဲ... ဟဲ...’

အင်း... ခါချဉ်ဥမီးပူထိုးသည် ချဉ်ပြုံးပြုံး စိမ့်စိမ့်လေး
ဆိုတော့ ကောင်းလိုက်လေခြင်း။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ရှစ်ပက်ပြားကို သောက်၍
ကုန်သည်တွင် နောက်ထပ်တစ်ပြား ထပ်ထုတ်လာချေတော့၏။

‘ငါတော့ သည်ကနေ့ တဝသောက်မယ်ကွာ၊ ငါ ဒါ
မသောက်ရတာ ကြာပြီ’

သို့မှ မဆိုးကြီးတာလူးသည် ရေပင် သိပ်ရောဘဲ

တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆင့်ကာဆင့်ကာဆိုသလို သောက်နေလေ
ခြင်းကြောင့် ဦးဆုံးမှောက်သွားသူ ဖြစ်ချေတော့၏။

ကျွန်တော် တာလူးကို ကြည့်၍ သဘောကျမိသေးတော့
၏။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာသည်ကို လွန်မင်းစွာ သဘောကျနေ
ပုံဝင်။

ကျွန်တော်သည် ကြမ်းတဲခင်းပေါ်တွင် စောတာလူးအား
ပျေမချထားပြီးနောက် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်အတူ စကားတပြောပြော
ဖြင့် ဆက်သောက်လိုက်ပြန်၏။

မှောင်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်က ထင်းမီးပုံကို မီးရှို့လိုက်
တော့၏။ ထင်းတုံးခြောက်များ ထပ်ထိုးထည့်လိုက်တော့၏။

ထို ထင်းမီးအရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နွေးထွေးမှုကို
ရလိုက်ကြ၏။

‘ရှိုး... ရှိုး... ရှိုး...’

သို့ဆိုသလို ငှက်ဆိုးကောင်သည် ကျွန်တော်တို့ခေါင်း
ထက်မှ ဖြတ်ပျံ့အော်ဟစ်သွားချေတော့၏။

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ တောသည် တိတ်ဆိတ်နေ
သည်ကြောင့် ချောင်းရေစီးသံကိုပင် ကြားနေရ၏။

ချောင်းတွင်းရှိ မြောင်ကြပ်တို့ကြားမှ ကျောက်ဖားတို့၏
သံပြိုင်အော်ဟစ်သံကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကြားလာရချေ၏။

‘ကိုလင်း ကျွန်တော်တော့ သည်ကျောက်ဖားလေးတွေ
ကို သွားရှာပြီး မီးကင်အမြည်းလုပ်ချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်ဗျာ’

ဟုတ်ပါ့ ကိုပိုက်ရယ်၊ အကောင်လေးတွေက သေးသေး

ဝဝကစ်ကစ်ကလေးတွေဆိုတော့ အဆီပြည့်စားကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊
ဘယ်လိုလဲ ကိုပိုက် သွားရဲလား’

‘အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင်က စိန်ခေါ်နေပြန်ပါကော
လား။ လင်းမြင့်လှိုင် မူးနေပြီဖြစ်ပြီမည်။’

ပြောလိုသာ ပြောရသည် ကျွန်တော်သည်လည်း အတော်
ကလေး ရီဝေဝေဖြစ်နေပြီပင်။

လင်းမြင့်လှိုင်က တဲရှိရာသို့သွားလိုက်ပြီး လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးကို ယူလိုက်၏။ ပြီးတော့ ခါးချိတ်ဓားရှည်ကို ယူလိုက်၏။

‘သွားကြမလား’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
ကာ ဓာတ်မီးနှင့် သေနတ်ကိုယူ၍ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်အတူ ဝက်စွယ်
ချောင်းတွင်း ဆင်းခဲ့ကြတော့၏။

ဥက္ကံချောင်းမကြီးအတွင်း လရိပ်ကျနေပေမည် ဝက်စွယ်
ချောင်းတွင်းမတော့ လရိပ်ကျခြင်း မရှိပါချေ။ ဘယ်တွက်မူ သစ်ပင်
ကြီးများ၏ အကိုင်း အခက် အရွက် အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းရှိနေသော
ကြောင့်ပင်။

သို့ပေမည်လို့ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်တို့၏ ဓာတ်မီး
ရောင်ကြောင့် ကမ်းပါးပေါ်ရှိ သားကောင်ငယ်နှင့် ငှက်ကောင်တို့
လန့်ဖျပ်ပျံ့သန်းထွက်ပြေးသွားကြလေ၏။ ချောင်းတွင်း ရေအိုင်တွင်း
မတော့ ငါးကလေးများ ကူးခတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘ငါးပဲ ရှာကြမလား’

ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတို့ကြားမှ ကျောက်ဖားတို့ကို
ရှာမတွေ့မီ သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာလေ၏။

‘နို့လည်း ကောင်းတာပဲ၊ ငါးကြော်ပူပူနွေးနွေးနဲ့ အရက် လိုက်မက်တာပေါ့’

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်ဖားကို လက်လွှတ် လိုက်ချေပြီး ရေအိုင်လေးများတွင်ရှိ ငါးကလေးများကို မီးထိုး ဓားဖြင့်ခုတ်ပိုင်းကြတော့၏။

သုံးချက်ခုတ်လျှင်ဖြင့် တစ်ချက်တော့ဖြင့် ထိတတ်သေး ၏။ သို့မှ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းလိုက် လျှင် ငါးအကောင်များများ ရလိုက်ချေတော့၏။

အချို့ ထက်ပိုင်းပြတ်နေ၏။ အချို့ မပြတ်ဘဲ နှစ်ပိုင်း တန်းလန်းဖြစ်နေ၏။ သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် တာလူးတဲသို့ ပြန် ကြမည်အလုပ်တွင်...

‘ကိုလင်း... ကိုလင်း... ဟိုမယ်၊ ဟိုမယ်၊ ဘာကောင် ကြီးလဲ’

ကျွန်တော်က ရေစီးအောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြ လို့ ဓာတ်မီးဖြင့်လည်း ထိုးလိုက်ရင်း သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။

ဓာတ်မီးရောင်သည် ထိုသဏ္ဌာန်ရှိရာသို့ ရောက်သည်တွင် ကောင်လုံးထင်ထင်တော့ဖြင့် မမြင်ရပါချေ။

‘သရဲတစ္ဆေများလား’

ချောင်းရေထဲတွင် ကားကား ကားကားဖြင့် ဆန်လိုက် စုန်လိုက် လျှောက်နေချေ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့်တော့ ဝေးလွန်းလှ ချေ၏ဆိုမှမပင် သေနတ်တစ်ကမ်းလောက်တော့ ရှိချေ၏။

‘အင်းဗျာ... ဘာကောင်ပါလိမ့်၊ မည်းမည်းကြီးလှုပ်ရှား

နေတာဗျ၊ သရဲများလား၊ ကိုပိုင်က မီးဆက်ထိုးထားချေ၊ မပိတ်ပစ် လိုက်နဲ့’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြီး စေ့စေ့ကြည့်နေ ချေ၏။

ကျွန်တော်သည် အဝေးမှန်ဖြစ်သည်။ အမြင်အား လင်းမြင့် လှိုင်လောက် မကောင်းပါချေ။

‘ဘာဖြစ်မလဲ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် သိပြီ၊ ဒါ ဝံကောင်ပေပဲဗျ၊ ညဘက် ရေထဲ က ငါးတွေကို လာရှာတာပေပဲ’

‘ဪ...’

သို့ ကျွန်တော် ကြားဖူးခြင်းသာရှိ၏။ ယခုတော့ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ပါကလား။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် တဲရှိရာသို့ ချောင်းအတိုင်း လျှောက်ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။ ချောင်းရေတွင်းမှ လျှောက်ပြန်လာသည် ကြောင့် တဗွမ်းဗွမ်းနှင့် ရေသံများ ဆူညံသွားလေခြင်းကြောင့် ချောင်းစပ်ချုံပုတ်ပင်တို့အောက်တွင်း အိပ်တန်းဝင်ငှက်ငယ်ငယ်များ လန့်ဖျပ်ပျံသန်းသွားကြတော့၏။

တဲသို့ရောက်သည်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အိပ်ချင်စိတ် လည်း မရှိလေခြင်းကြောင့် ငါးကောင်လေးများကို စိုက်ခွဲ ခုနုတ် ကာ နှင်းနှယ်ပြီး ဆီဖြင့်ထည့်ကြော်လိုက်ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုငါးကောင်လေးများကို ကြော်နုစဉ် လင်းမြင့်လှိုင်သည်...

‘ကိုကိုက ကြော်နေတုန်း ခဏမှိန်းလိုက်ဦးမယ်ဗျာ၊ ပြီးလျှင် နှိုးချေဗျာ၊ ဟုတ်လား’

‘သိပြီ... သိပြီ၊ သွားနားချေ’

သို့ဆိုတော့ ညမှောင်မှောင်မှ ထင်းမီးရောင်အလင်းအောက်တွင် ကျွန်တော်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်နေသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ချေ၏။

တွေးကြည့်မည်ဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သားကောင်များ သားရဲကောင်များ ရှိကြ၏၊ ဘယ်လိုနေရာတွင် ရှိလေသည်မသိ။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် တာလူးသည် လူသေကောင်လို အိပ်နေကြ၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်သာ ရှိသည်ဟု တွေးမိသည်တွင်မတော့ ဘာရယ်မဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့လာမိတော့၏။

ငါးအိုးကြည့်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို နားစွင့်ထားတော့၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်တော့ မျက်စိလျှင်လျှင် လှည့်ပတ်ကြည့်နေရတော့၏။ မမြင်ရသော အန္တရာယ်ကောင်က မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်နေမိသလိုပင်။

‘ရှဲ... ရှဲ... ရှဲ...’

ငါးကောင်လေးများကို တစ်ဒယ်ကုန်သည်နှင့် နောက်တစ်ဒယ် ထည့်လိုက်သည်တွင် သို့ဆိုသလို ဆီပူနှင့်ရေ ထိတွေ့သွားသည်ကြောင့် ရှဲခနဲအသံမြည်လာချေတော့၏။

သို့မှ...

‘ဖျောင်း...’

‘အား...’

ရုတ်တရက် သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခု ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကျိုးကျလာသဖြင့် ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်သွားမိ၏။

ဘုရား... ဘုရား... ထိုအပင်ပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအပင်ပေါ်သို့ လရောင်ကျရောက်လေသဖြင့် ထိုအပင်ပေါ်တစ်ဝိုက် ကောင်းကောင်းမြင်နေရ၏။ လေတိုက်လို့လည်း မဟုတ် ကျိုးကျလာခြင်းသည် သစ်ကိုင်းခြောက်မဟုတ်။ ထူးဆန်းသည်ဟု ထင်မိ၏။

‘ပျောက်... ပျောက်... ဖလပ်... ဖျပ်... ဖလပ်...’

ပျောက်...

အလိုလေးဗျာ... ထိုအပင်အပေါ်ပိုင်း အကိုင်းအခက်တို့ လှုပ်ခတ်နေသည်ဆိုပေမည် ထူးထူးခြားခြား တစ်ကိုင်းတည်းသာ ဖြစ်ချေ၏။ လေတိုက်ခြင်းလည်း အလျဉ်းမရှိချေ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် ကြောက်စိတ်ဝင်လာမိ၏။

အပင်ပေါ်တွင် ဘာကောင်ရှိနေပါလိမ့်။ သို့ စိတ်ကူးလိုက် ပြန်သည်လည်း မမြင်။ ရှင်းနေတာပဲ။ လေတိုးထား၍ သစ်ကိုင်းလှုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ထိုတစ်ကိုင်းတည်းသာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်သည် ဘာဆိုသည်ကို သိလိုသည်နှင့် တပေါ်မှ သေနတ်ကို ပြေးယူလိုက်ကာ...

‘ဒိန်း...’

ထိုသစ်ကိုင်းကို လှမ်းပစ်လိုက်ချေတော့၏။

‘ကွီး... ကွီး... ကွီး...’

သို့ သေနတ်သံကြောင့် တနောက်ဘက် လင့်စင်အောက်

ဘက်မှ သတ္တဝါတစ်ကောင် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြေး
သွားတော့၏။ သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်သွား
ရပြန်၏။ သို့ပေမင့်...

‘ကိုပိုက် ဘာဖြစ်တာလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က နိုးလာမေးချေတော့၏။ ဟူး... တော်ပါ
သေးရဲ့ အဖော်ရောက်လာပေလို့။ ကျွန်တော်၏ ကြောက်စိတ်
ပြယ်သွားရချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဖထိတာလူးဆို
သည်မယ် တစ်ယောက်တည်းနေတာ၊ သူမယ် ကြောက်စိတ်မရှိ
တော့ဘူး ထင်တယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

‘ကြောက်စိတ်မရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပထမတော့ ကြောက်
တာပေါ့ကွာ၊ ကြာလာတော့ ငါ့တွက် ရိုးသွားပြီလေကွာ’

သို့အသံနှင့်အတူ ဖထိတာလူး တစ်ရေခိုးထလာချေတော့
သည်။

‘ကိုပိုက်ရေ... ငါးကြော်တော့ ရပြီဗျ၊ ကျွန်တော်တို့တွေ
မအိပ်ချင်သေးတဲ့အတူတူ သောက်လိုက်ကြတာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ဆိုလျက် စိစကီပုလင်းပြားလေးကို
ထုတ်လာချေ၏။ သို့မှ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ငါး
ကလေးများ ကြွပ်ကြွပ်ကြော်အမြည်းဖြင့် စိစကီသောက်လိုက်ကြ
တော့၏။

မှဆိုးကြီးတာလူးကတော့မှ ထင်းမီးပုံသားတွင် အဖန်ရည်

အိုးနှင့် ငါးကလေးကြော်စားရင်း သီချင်းတအေးအေးဆိုလျက် ရှိချေ
တော့၏။

‘ဖထိ ဘာလဲ၊ အမိုးကို လွမ်းလို့လား’

ကျွန်တော် လွမ်းနောက်လိုက်ချေ၏။

‘ဘာလဲကွာ... ငါ့အရွယ်ကြီးနဲ့ အဲလိုဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊

ငါ ဆိုနေတာက ကရင်သီချင်းဆိုပေမင့် ချစ်စကား ကြိုက်စကား
တွေပါတဲ့ အချစ်သီချင်းမဟုတ်ဘူးကွ’

‘နို့ဖြင့် ဘာလဲ ဖထိ’

‘ကောက်သစ်စဖို့ စားပွဲမယ်ဆိုတဲ့ သီချင်း’

‘ဪ... အဲလိုလား၊ ဟုတ်ပါပြီ... ဆက်သာဆိုချေ

ဗျာ၊ အဲ... သည်တစ်ခါ-မြို့ပြန်လျှင် ဖထိကို ခေါ်သွားမယ်’

‘ဘာလုပ်မလို့တုံး’

‘မြို့မယ် ကာရာအိုကေဆိုင်တွေ ရှိတယ်၊ ဖထိကို အဲဒီ
မယ် ဆိုခိုင်းမလို့’

သို့ ကျွန်တော်က နောက်ပြောင်ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် ဖထိက...

‘ဟာ... ငါသိပြီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့နွေက တောခေါင်းကြီး မောင်
မောင်စိုးက ငါ့ကို ဥက္ကံခေါ်သွားသေးတယ်၊ ဥက္ကံလမ်းချိုးရဲ့ ရထား
လမ်းနားက ကာရာအိုကေဆိုင်ဆိုလား အဲဒီမယ် ငါ့ကို သီချင်းဆို
ခိုင်းတယ်လေကွာ၊ ဟင်း... ဟင်း... ငါလည်း ခေတ်မီနေပါပြီ
ကွာ၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

‘အလဲ့... ဖထိက တယ်ဟုတ်ပါကလား၊ နို့ဖြင့်
ကျွန်တော် တို့ ပြန်လျှင်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

“မင်းတို့ အမိုးကို ပြောပြီး ခေါ်လျှင်ဖြင့် လိုက်မယ်ကွာ”
“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ”

သို့ ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးကြီးတာလူးနှင့် သို့ ရယ်စရာများ
ပြောနေစဉ်တွင်...

“တုံ... တုံ... တုံ... တုံ...”

စခန်းတဲနှင့် မဝေးလောက်သော နေရာရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ
သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော် လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်၏။

“သစ်တောက်ငှက်က အစာကောက်နေတာပါ”

မုဆိုးကြီးတာလူးက ပြောလေ၏။

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ဝေါ... ဝေါ... ဝေါ... ဝေါ... ဘရော... ဝေါ...”

ဘရော... ဝေါ... ဝေါ... ဝေါ...”

ရှေ့တောင်ကြောပေါ်မှ သို့ဆိုသလို သားကောင်များ တော
တိုးပြေးလွှားသံကို ကြားလိုက်ရပြန်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ရင်း လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။
မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမျှ မတွေ့ရပါချေ။ သို့သာ အသံကြားရ၏။
ထိုကြောပေါ်ရှိ သစ်ပင်သစ်ရွက် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့ လေတိုက်
ခံရ၍ လှုပ်ခတ်ခြင်းတော့ မတွေ့ပါကလား။

“ဖထီ... ကိုလင်း”

သို့ ကျွန်တော်က ခေါ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“တောခြောက်တာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့သာ တစ်ခွန်းတည်းပြောကာ ထိုသံ

လာရာဆီသို့ လှမ်းကဲကြည့်နေလိုက်၏။

“တောခြောက်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထင်
တော့ ကြောရဲ့အတွင်းကျကျနေရာလောက်မယ် သားကောင်တွေ
တောတိုးပြေးလွှားသွားကြတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“နို့တော့ မပြောတတ်ပေဘူးဗျ၊ နို့ဖြင့် သေချာအောင်...”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က သေနတ်ဖြင့် ထိုအသံလာ
ရာ တောင်ကြောသို့ လှမ်းချိန်လိုက်ချေတော့၏။

“ဒီနီ...”

အသံတို့ ကြားရဆဲ။

“ဒီနီ...”

အသံများ ပိုကျယ်လောင်လာသလိုပင်။

“ဒီနီ...”

အလိုလေးဗျာ... သုံးချက်မြောက်လေမှ သို့အသံပျောက်
သွားချေတော့၏။

“တောခြောက်တာ”

“သေချာပြီပေါ့”

“အင်း...”

“ကဲ... ကိုပိုက်၊ ဒါကို လက်ကျန်ဖြတ်ပြီး အိပ်ကြတာ
ဗျ”

“လင်းမြင့်လှိုင်က ပုလင်းပြားလေးအတွင်းမှ လက်နှစ်လုံး
ခန့်ရှိ အရက်လက်ကျန်တို့ကို ထည့်ပေးလာလေ၏။

ကျွန်တော်ကလည်း လင်းမြင့်လှိုင် ထည့်ပေးလာသည့်

အရက်အနည်းငယ်ခန့်ကို ရေအနည်းငယ်မျှ ရောစပ်လိုက်ပြီး တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်လိုက်တော့၏။

ပြီးနောက် ငါးကြော်တစ်ကောင်ကို မြိန်ရှက်စွာ စားလိုက် တော့၏။

‘ကောင်းလိုက်တာ’

လတ်ဆတ်သော ငါးကို ကြော်ထားခြင်းကြောင့် လွန်မင်း စွာ အရသာရှိ ချိုလွန်းလှပေ၏။ ဗြို့ပြမှာလို အချိုမှုန့် နယ်ဖတ်စား စရာ မလိုချေ။ သဘာဝအချို့အရသာပါကလား။

အတန်ကြာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် တဲကြမ်းခင်းပေါ်တွင် လှဲချနားနေလိုက်ကြတော့၏။ သို့မှ ရီတိတိခံစားမှုနှင့်အတူ နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားရချေတော့သည်။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည် မသိ။

‘ကိုပိုက်၊ ကိုပိုက်၊ ကိုပိုက်’

သို့ ခေါ်သံနှင့်အတူ လူကို လှုပ်ခတ်နှိုးလေသဖြင့် အိပ်ရာ မှ နိုးခဲ့ရတော့၏။

‘ဟင်...’

‘မိုးစင်စင်လင်းပါကောလား’

‘ကျွန်တော် အတော်ကလေး အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ အာနာ လိုက်တာ’

ဘယ်တွက်မှ လင်းမြင့်လှိုင်တို့က ခရီးသွားရန် အဆင်သင့် အနေအထားရှိနေသောကြောင့်ပင်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်က မျက်နှာသစ်လိုက်ချေပြီး

သေနတ်ကောက်လွယ်လိုက်လေသည်တွင်မတော့...

‘ကိုပိုက်ရယ်... နံခက်ခင်းစာလေး ဘာလေး စားပါဦး’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ငါးကင်တစ်ကောင်ပေး ချေသဖြင့် လှမ်းယူမြဲငါးလိုက်ရင်း...

‘သွားကြတာပေါ့’ ဆိုလိုက်၏။

‘သွားလာရင်း သားကောင်ပစ်သွားကြတာပေါ့၊ သည် လောက်နဲ့ ရပါတယ်နော်၊ ဟင်း... ဟင်း...’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာလေတော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

‘ရသေ့ဆီ သွားကြမှာလေ’

‘ဪ... နို့ဖြင့် ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်မလဲ’

ရသေ့အား မြင်တွေ့လိုပြီဖြစ်၍ သို့ ကျွန်တော်က မေး လိုက်၏။

‘ဘယ်အချိန်ရောက်ရမှာလဲဗျာ၊ လမ်းမယ် နှစ်ညအိပ်ရ ဦးမယ်’

‘တကယ်လား ကိုလင်း’

‘ဖထိတာလူး ပြောတယ်လေ၊ ဟုတ်တယ်လား’

‘အေး... နို့တောင်မှ ငါ ဖြတ်လမ်းကသွားရမှာ၊ ချောင်း ဖျားထိ လမ်းကောင်းကောင်းမသိဆိုပေမင် မမှားနိုင်လောက်ပါဘူး၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ တောင်ကြောစွယ် မှားမဆင်းမိဖို့ပဲကွ’

သို့လည်း အဟုတ်သားကလား။ တောင်ကြောမှားဆင်း လိုက်လို့က ဥက္ကဋ္ဌရေကျဆိုလျှင်ဖြင့် အကြောင်းမဟုတ်။ သာယာဝတီ

နယ်ဘက် ရေကျရောက်သွားပါလျှင် ကျွန်တော်တို့ မလွယ်ပါကလား။

“နို့ဖြင့် ဖထီ လမ်းကြောကို သေချာရှာ၊ သေချာမှ တောတိုးကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“သာယာဝတီနယ်ဘက်ရောက်သွားလည်းဗျာ ဘာဖြစ်လဲ၊ သစ်တောခရိုင်မှူး ကိုမြင့်ဆွေ ရှိတာပဲ။ သူ့ဆီ သွားလည်ကြတာပေါ့”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က နောက်ပြောင်ပြောလိုက်ချေတော့၏။ သို့နယ် စကားတပြောပြောဖြင့် တောတိုးခဲ့ကြရာမှ မြောင်ကြပ်လေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

ထိုမြောင်ကြပ်လေးအတွင်း ရေခန်းခြောက်လှဖြစ်နေပြီပင်။ မြောင်ကြပ်တစ်ဖက်တစ်ချက် ကမ်းနံရံတွင်မတော့ ကြက်ခြမ်းပင်နှင့် ဆေးမြင်းခွာပင်တို့ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိကြလေ၏။

ကြက်ခြမ်းပင်နီနီလေးများကို တောကြက် တောရစ်တို့က လာရောက်စားသောက်ကြသည်ကြောင့် အကွအခွအသီးများသာ တွေ့မြင်ရချေ၏။

သို့ကြောင့် အစိမ်းအသီးအချို့ကို ခူးလိုက်ကာ...

“အဆာပြေစားလို့ရတာပေါ့”လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“မကောင်းပါဘူး ဆရာလေးပိုက်ရယ်၊ ပိုးနှံကောင်နဲ့ နံမနံ၊ လွှင့်ပစ်ခဲ့စမ်းပါ”

မုဆိုးကြီး တာလူးက ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထိုကြက်ခြမ်းသီးတို့ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ချေတော့၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် တစ်ချက်မှားယွင်းသွားခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ကြက်ခြမ်းသီးတို့ကို အစိတ်ကလေးများစိတ်၍ ဆားရေထဲတွင်ထည့် အချဉ်ပေါက်လာလျှင်ဖြင့် အတို့အမြုံတစ်ခုအနေဖြင့် စားကောင်းသေးတော့၏။ သူ့ချည်းသက်သက်စားလျှင်ဖြင့် မကောင်းပါချေ။ ဖထီတာလူး ပြောသလို ပိုးနှံကောင်အနံ့နံ့လေသည် မဟုတ်ပါကလား။

ခက်တာက ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းမယ် (၂)ညအိပ်လိုက်ရမည်ဆိုတော့ ဝါးခုတ်တဲဟောင်းတို့တွင် ကျွန်တော်တို့ နားနေကြရမည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဘယ်မှာ စားသောက်စရာ ထမင်းဟင်း ရနိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းစပ်နေရာတွင် တောဝက်ကောင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ကြ၏။

“ကိုလင်း ပစ်ချေဗျာ”

တောဝက်ကောင်သည် ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်မီ မမြင်ဈွယ်ရာသို့ ပုန်းကွယ်နေလိုက်ကြတော့၏။ သေနတ်တစ်ကမ်း လောက်ပင် မဝေးသောကြောင့် ထိုတောဝက်ကောင်ကို လင်းမြင့်၌ပင် ပစ်မည်ဆိုပါလျှင် သေချာပေါက်ရနိုင်သဖြင့် သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်ပြီလေ”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မမြင်ကွယ်ရာနေရာလေး

ခပ်မှ မုဆိုးဆောက် တိုင်လိုက်ချေပြီး ပစ်မှတ်ကို လှမ်းချိန်လိုက် တော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တောဝက်ကောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ ကြသလို လင်းမြင့်လှိုင်ဆန်တံမှ ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကို နားစွင့် နေလိုက်ကြ၏။ သို့ရှိစဉ်...

‘ကွီ... ကွီ... ကွီ... ကွီ...’

‘ကွီ... ကွီ...’

ကျွန်တော်တို့ ပထမ တွေ့လိုက်သည်မှာ တောဝက်ထီး တစ်ကောင် ရေအိုင်စပ်တွင် ရေငုံ့သောက်လျက် ရှိနေ၏။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က လှမ်းပစ်မည် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်၏။ သို့မှ တော ဝက်ပျိုမတစ်ကောင်နှင့် တောဝက်ထီးတစ်ကောင်သည် သို့အသံဖြူ ရေအိုင်စပ်နားသို့ ရောက်လာကြတော့၏။

သို့ ရောက်လာသည်ကြောင့် အရင်ရောက်နှင့် ဝက်ထီး ကောင်သည် လှမ်းကြည့်နေချေ၏။ သို့မှ ခေါင်းကြီးကို ငုံ့ထားလိုက် ချေတော့၏။ အမြီးသည် လှုပ်ခါနေတော့၏။ သို့ကြောင့်...

‘သည်ကောင် နောက်ရောက်လာတဲ့ ဝက်ပျိုမကို မိတ် လိုက်ဖို့ ချောင်းနေပုံပျ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း ကျွန်တော် ဘာပြော လိုက်သည်ကို အဓိပ္ပာယ်သိလိုက်ပါလေသဖြင့် သူ၏ ဆန်တံ မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညစ်ခြင်းမပြုပါတော့ချေ။

ငေးမော၍သာ ကြည့်နေချေတော့၏။

သို့ရှိစဉ်...

‘ကွီ... ကွီ... ကွီ... ကွီ... ကွီ... ကွီ... ကွီ... ကွီ...’

ကွီ...

ဝက်ထီးကောင်သည် ဝက်ပျိုမလေးထံ ပြေးလွှားချဉ်းကပ် လိုက်သည်နှင့် တောဝက်ပျိုမနှင့် ကပ်ပါလာသည့် ဝက်ထီးကောင် က ထိုဝက်ကောင်ကြီးကို ကြားဝင်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... ထင်မထားဘဲဖြစ်လာသည့် တိုက်ပွဲပါ ကလား။

ဝက်ထီးကောင်သည် သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နေတော့၏။ ဝက်ပျိုမလေးသည် နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် တိုက်ပွဲကို ငေးမော ကြည့်နေပုံပင်။

‘ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေနဲ့ပတ်သက် လို့ တိုက်ခိုက်ကြတာတင် မဟုတ်ဘူးဗျ။ တိရစ္ဆာန်တွေမှာလည်း အဲဒီလိုပါပဲကလား၊ မြင်ရခဲတဲ့ တိုက်ပွဲပေပဲဗျ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ဝက်ထီးကောင် သတ် ဖြတ်ဖို့ သတိမေ့လျော့ကာ တိုက်ပွဲကို ငေးမောကြည့်နေကြလေ၏။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် ဝက်ထီးနှစ်ကောင်သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာလို့သွားကြတော့၏။

ဝက်ပျိုမလေးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း နံဘေးမှ တောက် လျှောက်လိုက်ပါသွားချေ၏။ နိုင်သူ၏ရလဒ်သည် ဝက်ပျိုမလေး ဖြစ်ပေသည်။

သို့မှ တောဝက်ထီးကောင်ကြီးသည် နောက်ရောက်လာ

သည် ဝက်ထီးကောင်ကို အားဖြင့်ပြေးပက်လိုက်သည်တွင် ဝက်ထီးကောင်က တိမ်းရှောင်လိုက်သည်တွင်...

“ဖြောင်း...”

ဘုရားရေ... တောဝက်ထီးကောင်ကြီးက သူ၏ဒေါသဖြင့် ပက်လိုက်သည်တွင်မတော့ တောဝက်ထီးကောင်ကို မထိလေဘဲ...

သစ်ပင်ကြီးကို သူဝက်အရွယ်ကားကားဖြင့် ထိုးမိသွားချေတော့သည်။ ပြီးတော့ ဖင်ထိုင်လဲကျသွားချေတော့၏။ သို့သော် ဝက်ရွယ်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံပင်။ ထိုဝက်ထီးကောင်ကမူ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ထိုအပင်ဘေးမှ လှည့်ထွက်ပြေးသွားချေတော့၏။

“ကွီး... ကွိစ်... ဂွီ... ကွီ... ကွီ...”

သို့အော်လျက် ဝက်ပျိုမသည် ပြေးလွှားသော ဝက်ထီးကောင်နောက် ပြေးလိုက်သွားချေတော့၏။

နိမ့်သွားသော ဝက်ထီးကောင်ကြီးသည် မြေပေါ်တွင် ငြိမ်သက်နေခြင်းတော့ဖြင့် မရှိပါချေ။ ခြေကားယား လက်ကားယားဖြင့် လှုပ်နေချေတော့၏။

“ဒိန်း...”

ဝဋ်ခံနေရမည်စိုးသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ပစ်လိုက်လေခြင်း ဖြစ်ခြံမည်။

“တိုက်ပွဲလည်း ကြည့်ရတယ်၊ အနံ့ကောင်အသားကိုလည်း စားရတယ်၊ သည်ကနေ တိုက်ပွဲရဲရလဒ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ဆိုလျက် သေနတ်ကို ထမ်းလိုက်ကာ

ထိုဝက်ကောင်ဆီသို့ သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် သွားလိုက်ချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် တောဝက်ကောင်ကြီးကို ပစ်ခတ်ရလိုက်သည်ကြောင့် ခရီးတွက် ရိက္ခာအလို့ငှာ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ဖြတ်တောက်၍ ကျန်အပိုင်းကို မြေမြှုပ်ခဲ့ကြကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ဆိုတော့ မုဆိုးကြီး တာလူးတစ်ယောက် ဝက်ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ထမ်းပိုးလာချေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ဖထိတာလူး၏ ဒူးလေးကို ကိုင်လာပေးခဲ့ချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကတော့မူ သားကောင် ပစ်ခတ်ပေးသူဖြစ်သည်ကြောင့် သူ၏သေနတ်ကို စလွယ်သိုင်းကာ ခြေလွတ်လက်လွတ်ဆိုသလို ရှေ့မှတောတိုးခဲ့ချေ၏။

“ကိုလင်း လမ်းသိလို့လား”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဖထိတာလူး လမ်းညွှန်ပါလိမ့်မယ်”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် မုဆိုးကြီးတာလူးကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်တော့၏။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သည်လမ်းမြောင်အတိုင်းသွား ရှေ့လမ်းအကွေ့ လမ်းဆုံရောက်လျှင်ဖြင့် ဘယ်ဘက်သွားရမလဲ ပြောပေးမယ်”

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြရာ

မှ မြေပြန့်တစ်ခုကို ရောက်လာသည်တွင် ခေတ္တစခန်းချမှားနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီး ဝက်ပေါင်ကို မီးကင်ရန်အလိုငှာ စဉ်းစား လိုက်ပြီး ဖြစ်ချေတော့၏။

တာလူးသည် ဝက်ပေါင် ၂ ချောင်းကို အရေဆုတ်ပြီး တံစို့တုံး မီးကင်လိုက်နေစဉ် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် သစ်တစ်ပင်အောက်တွင် နားနေလိုက်ကြပြီးနောက် 'ရေ'လိုအပ် သည်ကြောင့် အနားတွင် ချောင်းမြောင်းရှိလိုရှိငြား ရှာကြည့်ရန် နေရာမှ ထလိုက်ကြ၏။

'ဆရာလေးတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ'

'ရေလိုအပ်တယ်လေဗျာ'

'နို့ဖြင့် သည်ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာသွား၊ ကျွန်းပင်ခြောက် တစ်ခုတွေလျှင်ဖြင့် အဲဒီအပင်အခြေကိုသွား၊ အောက်က ချောင်းပဲ' ချောင်းကြီးလား၊ ချောင်းလေးလား'

'ချောင်းမကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့် ဝက်စွယ်ချောင်း က ခွဲထွက်တဲ့ ချောင်းလက်တက်ဆို ရမှာပေါ့၊ နို့ပေမယ့် ကျယ်တော့ အကျယ်သားကလား၊ မသိလျှင်ဖြင့် ချောင်းမကြီးလို့ ထင်ရလိမ့် မယ်'

'ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားလိုက်ချေဦးမယ်'

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုစခန်း နေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

တာလူးပြောသည့် ကျွန်းခြောက်ပင်ကြီးသည် မဝေး လောက်သောနေရာတွင် ရှိနေချေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် သည် ထိုအောင်သို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် သွားလိုက်ကြ ၏။

'နေဦး ကိုပိုက်'

သစ်ခြောက်ပင်ကြီးရှိရာ ရောက်လု ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် နေရာအရောက်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သို့ဆိုသလို ကျွန်တော် လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ထားလေတော့၏။

'ဘာလို့လဲ'

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

'သစ်ခြောက်ပင်ကြီးရဲ့ ဆယ်ပေအမြင့်မယ် ဘာတွေလဲ သေချာကြည့်စမ်း'

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

'သစ်ခေါင်းပေါက် ဖြစ်နေတယ်၊ အ... နေဦး၊ နေဦး၊ အဲဒီ သစ်ခေါင်းပေါက်ဝမယ် မြေတစ်ကောင်ပါကလား'

'ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်၊ နို့ကြောင့် သတိပေးလိုက်တာ'

'သူ့ဘာသာနေတာ မဟုတ်လား'

'နို့တော့ နို့ပေါ့၊ နို့ပေမယ့် သူ့ကြည့်ရတာ ပါးပျဉ်းခွက်နေ တော့ သားကောင်တစ်ကောင်ကို ချောင်းနေသလားလို့'

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ထိုသစ်ပင်ခြောက်ကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ သစ်ခြောက်ပင်ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် အဝေးမှ ကြည့်သည်တွင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်မြင်ရခြင်းတော့ဖြင့် မရှိပါ ချေ။

'ဟော... ဟော... ဟိုမယ်ဗျ၊ အမှောင်ရိပ်ကျနေလို့ တွေ့လား၊ တွေ့လား'

'ဘာကောင်လဲ'

'ဖွတ်ပေပဲဗျ'

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဖွတ်မဟုတ်ဘူး၊ တောက်တဲ့ထင်တာပဲ’

သစ်ခြောက်ရောင်နှင့်ရောနှောနေသည့်ကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရချေ။ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် တွားသွားသတ္တဝါတစ်ကောင် သစ်ခေါင်း ပေါက်ရှိရာတည့်တည့် တက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

‘ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ မြွေကောင်က တောက်တဲ့ကောင် တက်လာမှန်းသိလို့ စောင့်နေတာကိုး’

‘ဟော... ဟော... ဟော...’

သို့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် တောက်တဲ့ကောင် သစ်ခေါင်း ပေါက်နားသို့ ရောက်လာသည်တွင်မတော့ အသင့်စောင့်နေသော မြွေကောင်က တောက်တဲ့ကောင်အား အပေါ်စီးမှအုပ်မိုး၍ ပေါက် လိုက်ချေတော့၏။

ကျွန်တော် ထင်ထားသည့် တောက်တဲ့ကောင် မြွေကောင် ၏ ပါးစပ်တွင်း ပါသွားပြီပေါ့။ သို့ပေမယ့် တောက်တဲ့ကောင်သည် ရှောင်လိုက်ခြင်းကြောင့်လေလား မသိ။ မြွေကောင်၏ပါးစပ်တွင်း ရောက်သွားခြင်းမရှိလေဘဲ သစ်ပင်နောက်ဘက်သို့ ကွေ့ပတ်ပြေး သွားလေတော့၏။

‘ဘုရားရေ...’

သို့ဆိုတော့ မြွေကောင်သည် သစ်ခေါင်းမှထွက်ကာ တောက်တဲ့ကောင် ပြေးသွားရာဘက် လိုက်သွားချေတော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ သည်တစ်ခေါက်ခရီးက ပြေးရမယ်ဆိုလျှင် ဖြင့် အထူးအဆန်းတွေ တွေ့နေရတာချည်းဗျ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘မဆိုးကြီးတာလူးတော့ စခန်းမှာကျန်ခဲ့လို့ သည်မြင်ကွင်း ကို မမြင်လိုက်ရဘူးပေါ့ဗျာ’

‘ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် ကိုပိုက်ရဲ့’

‘ဘာတုံး’

‘ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပဲ တွေ့နေရတာဆိုတော့ တစ်ခုခု များ ထူးခြားမှုရှိနိုင်သေးလို့လား’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသဖြင့်...

‘ကိုလင်း ဆိုလိုချင်တာ သည်မြင်ကွင်းတွေက နိမိတ်ပုံ တွေလို့ ဆိုလိုချင်တာလား’

‘အဲသည်လိုလည်း မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ်နော်’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပြီးဖြစ်ချေ၏။ ကျွန်တော် တို့ ခရီးစထွက်ထွက်ချင်း ဖြူကောင် ခလောက်သံပေး ပြေးသွား သည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ပြီးနောက် ခါငှက်နှစ်ကောင်၏ တိုက်ပွဲကို ကြည့်လိုက်ရ၏။ ယခု မြွေကောင်နှင့် တောက်တဲ့မြင်ကွင်း။

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် ကျွန်တော်တို့အား နိမိတ် ပြခြင်းလား၊ တိုက်ဆိုင်လေခြင်းလား ဆိုသည်ကိုတော့ မသိနိုင် ပါချေ။

‘ကဲ... ကိုလင်းရေ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီအပင်အခြေ ကို သွားရမှာမဟုတ်လား’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်သွား လိုက်၏။ သို့ သွားရခြင်းသည် ထိုအပင်တွင်ရှိ မြွေကောင်နှင့် တောက်တဲ့ကောင်တို့၏ အစာလိုက်ပွဲတွေလို့တွေ့ငြား ဖြစ်ချေတော့ ၏။

သို့ပေမည် ကျွန်တော်တို့ ထိုအပင်အောက် ရောက်သွားသည်တွင်မတော့ တောက်တဲ့ကောင်ရော မြွေကောင်ပါ မတွေ့ပါတော့ချေ။ မြေပြင်တွင်း ဆင်းပြေးသွားလေပြီလားတော့ဖြင့် မသိပါချေ။ ထိုသစ်ပင်တွင် မရှိသည်တော့ သေချာလောက်ပေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မုဆိုးတာလူး ပြောသည့် ချောင်းတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။ ထိုချောင်းသည် တာလူး ပြေးရာ ဝက်စွယ်ချောင်းမှ ခွဲထွက်လာသော ချောင်းတက်လေးဟု သိရချေ၏။

ချောင်းတွင် ရေစီးရှိသည်ဆိုပေမည် ခြေမျက်စိသာသာလျှင် ရှိချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ဖက်ကမ်း ဝါးတောသို့တက်သွားကာ ကြွခတ်ဝါးတစ်လုံးကို ခုတ်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် ထိုချောင်းအောက်ဘက်သို့ စုန်ဆင်း၍ ရေအိုင်ရှိလိုရှိငြား ရှာလိုက်၏။

ကံကောင်းသည်မှာ မဝေးလောက်သောနေရာတွင် ရေအိုင်ကြီးကြီးတစ်ခု တွေ့ရ၏။ သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လက်ပြလှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ပြီး ကျွန်တော်သည် ထိုရေအိုင်တွင်းရှိ ရေကို လက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်ယူ သောက်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ဇက်ပိုးကို တဖျန်းဖျန်း ရေစွတ်ရိုက်လိုက်၏။ အကြောအခြင်တို့ ပြေလျော့သွားတော့၏။

“ဝါးနှစ်ဆစ်လောက်ဆို ရပါတယ်နော်”

သို့အသံနှင့်အတူ လင်းမြင့်လှိုင် ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာချေ၏။

ဝါးနှစ်ဆစ်သည် တစ်ကောင်သာသာရှိချေ၏။ ထိုဝါးဘူးတွင် ရေကိုထည့်ပြီးနောက် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

စခန်းပြန်ရောက်သည်တွင် တာလူးကို မတွေ့ရပါချေ။ ဘယ်များသွားနေတာပါလိမ့်။

ဝါးရေဘူးကို သစ်ပင်တွင် ကပ်၍ထောင်ထားလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ထိုအပင်အခြေတွင် ထိုင်လိုက်ကြတော့၏။

“တာလူး ဘယ်သွားလဲ မသိဘူး”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“အလိုလေးဗျာ၊ နှစ်ယောက်အတူသွားကြတာပဲ၊ ဘယ်လိုပြောနိုင်မှာလဲ”

သို့ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝီစကီပုလင်းပြားလေးကို ကမ်းပေးလာလေ၏။ ပြီးမှ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝါးဘူးတွင်းမှ ရေကို ဝါးခွက်အတွင်း လောင်းထည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ဝါးခွက်နှစ်ခွက်အတွင်း ဝီစကီ တစ်ပက်ခန့်ထည့်လိုက်သလို လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း ရေတစ်ပက်ခန့်ကို ရောထည့်ပေးလာလေတော့၏။

သည့်နောက် နှစ်ယောက်သား ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကြကာ ‘ချီးယားစ်’ လုပ်လိုက်ကြပြီး တစ်ကျွက်တည်းမော့သောက်လိုက်ကြတော့၏။ ရင်တွင်း ပူဆင်းသွားချေ၏။

“အမြည်းမစောင့်ကြဘူးလား”

သို့အသံနှင့်အတူ မုဆိုးကြီးတာလူး ပြန်ရောက်လာ၏။

“စောင့်ရင်း စားကြတာပေါ့”

“ဆရာလေးတို့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြုံခဲ့တာလေးကို ပြောပြရဦးမယ်”

သို့ပြောလာသည့် မုဆိုးတာလူးကို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်
လှိုင်သည် အံ့သြတကြီး ကြည့်လိုက်လေပြီး...

‘ပြောလေ... ဘာတုံး’

လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

သည်တွင် မုဆိုးကြီးတာလူးက ပြောသင့်၊ မပြောသင့်
စဉ်းစားချင်ချိန်နေလိုက်သည်ကြောင့်...

‘ပြောမှာသာ ပြောပါဗျ။ ဖထိပြောတာ အမှန်တရား
ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားပါတယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလေသည်တွင်...

‘သည်လို ဆရာလေးရဲ့ ကျွန်တော် ဝက်ပေါင်နှစ်ချောင်း
ကို တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်ချိန်မှာ တရဲရဲနဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်တို့ပေါ်
တွားသွားသတ္တဝါတစ်ကောင် ပြေးလွှားသံတွေ ကြားလိုက်လို့
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာတွေ့လဲဆိုတာ ဆရာလေးတို့ မှန်းကြည့်
စမ်း’

‘ဘုရားရေ... ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှ ဖထိ
နားမယ်မှ မရှိတာ၊ ဖထိပြောမှ သိမှာပေါ့’

သို့ဆိုတော့ စောတာလူးသည် သူဝါးစားနေသည့် ကွမ်း
ဖတ်မှုန့်မွှားလေးတို့ကို တစ်ဖက်သို့ ခေါင်းငဲ့စောင်း ဖြီးခနဲ
မှုတ်ထုတ်လိုက်လေပြီးမှ...

‘ငါထင်လိုက်တာ ဖွတ်ကောင်၊ နို့မှမဟုတ် တခြား
သတ္တဝါပေါ့၊ သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့မှ ဘာကောင်ဆိုတာ
သိလိုက်တာပေါ့’

‘ပြောပါဦး’

‘တောက်တဲ့ကောင် ဆရာရေ၊ အမြီးကို ထောင်နေတာပဲ၊
အဲလို အမြီးထောင်ပြေးတဲ့ တောက်တဲ့ကို ခုမှ ငါမြင်ဖူးတာကလား၊
တောက်တဲ့ဆိုတော့လည်း ငါ ဘာလုပ်ရမလဲပေါ့၊ နို့ပေမင့် ဆရာ
လေး တောက်တဲ့နောက်က ငန်းမြွေကြီး ဆက်လိုက်လာတာကိုး၊
အံ့သြစရာပဲကွ၊ ငန်းမြွေ သားကောင်လိုက်တာ ခုမှမြင်ဖူးသလိုပဲကွ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပာယ်
ပါပါ ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုက်သည့် မြွေကောင်နဲ့
တောက်တဲ့ကောင်များလား မသိချေ။ လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းဆတ်
ညှိတ်ပြလာ၏။

သို့ဆိုတော့ ဟုတ်သည်ပေါ့။

‘ပြောပါဦး၊ အဲဒီတောက်တဲ့ကောင်ကို မြွေကောင်က
မိသွားသလား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ငါလည်း သိချင်တာနဲ့ နောက်ကနေ ပြေးလိုက်သွား
တာပေါ့’

‘သည်တော့ ဘယ်လိုလဲ’

‘အတော်အပြေးသန်တဲ့ တောက်တဲ့ပေပဲကွ၊ မြွေကောင်
သူ့ကို လိုက်မမိဘူး ထင်တယ်။ မြွေကောင်ကိုတော့ ရှေ့လှမ်းလှမ်း
သစ်ပင်ပေါ်တက်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်၊ သည်တော့ ငါလည်း
အဲဒီမြွေကောင်ကို ဒူးလေးနဲ့ ပစ်ချလိုက်တယ်’

သို့ ပြောလည်း ပြော၊ စောတာလူးသည် သူ၏လှည့်
စုလှိုင်းအတွင်းမှ မြွေကောင်သေကို ထုတ်ပြလာချေတော့၏။

ငန်းမြွေကောင်ပါကလား၊ အရှည်နှစ်လံတော့ဖြင့် ရှိချေမည်။

ငန်းမကြီး ဖြစ်ချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သေချာကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဖထီ မသိလို့ ပစ်ခဲ့တာလား၊ သိသိကြီးနဲ့ ပစ်ခဲ့တာလား’

သို့ အမေးကြောင့် စောတာလူးက လင်းမြင့်လှိုင်ကို တဆဲ့တသြ ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘ဘာတုံး ဆရာလေး’

‘သည်မြွေကြီးမယ် ဥတွေနဲ့လေ’

‘ဟာ... ငါ မသိဘူးကွာ’

‘ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် သိပြီ၊ သူတို့ကိစ္စ...’

သို့ အားရပါးရပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဘာများတုံး ကိုလင်းရဲ့၊ အလန်တကြား ဘာသိလိုက်တာလဲ’

‘သည်မြွေကြီး ဥတွေနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သစ်ခြောက်ပင်ကြီး အခေါင်းပေါက်မယ်တွေတဲ့ ငန်းမြွေကြီးက အဲဒီမယ်ဥနေပါလိမ့်မယ်၊ ငန်းမြွေဥကို စားဖို့ တောက်တဲ့ကောင်က မြွေကြီးရှိနေတုန်း လာမိတာဆိုတော့ သူ့မယ် ဆင်းပြေးခဲ့ရတာလေ’

‘အင်း... သိပြီ၊ မြွေကြီးက သူ့ဥတွေကို ဒုက္ခလာစေဖျက်ဆီးမယ့် သတ္တဝါကောင်ဆိုတာ သိလို့ လိုက်ပြီးမောင်းထုတ်တာဖြစ်မပေါ့’

သို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။ သို့ပေမဲ့ ငန်းမြွေကြီး ထင်မှတ်

မထားသော အန္တရာယ်ကောင်က သူ့အပြင် သူ့အားလည်း သတ်ဖြတ်လိုက်ချေပါကလား။

‘ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဖထီရယ်၊ ဟုတ်လား၊ နို့ဆိုတော့ သည်မြွေမကြီးကို စားဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့၊ သူ့ဥတွေကို စားဖို့လည်း မစဉ်းစားနဲ့တော့ ဟုတ်ပြီလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က မုဆိုးကြီးတာလူးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြောလိုက်ချေ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ သည်ကောင်မကို မြေမြှုပ်လိုက်မှာပါ’

သို့ဆိုလျက် စောတာလူးက မြွေသေကောင်ကိုယူ၍ မစားလောက်သောနေရာတွင် မြေတွင်းတူး မြှုပ်နှံလိုက်ချေတော့၏။

‘သည်ငန်းမ ဖထီနဲ့တွေ့တော့ သားကောင် ဖြစ်သွားရတာပေါ့’

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်ပြီး ဝိစကိတစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြန်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလည်း လှမ်းပေးလိုက်၏။

သို့ရှိစဉ် စောတာလူးက မြွေကောင်ကို မြှုပ်နှံပြီး ပြန်လာသည်တွင် မီးကင်ထားသောဝက်ပေါင် ကျက်၊ မကျက်ကို ကြည့်လိုက်ချေပြီးနောက် သူ၏ဆောင်စားမြှောင်ဖြင့် အသားအနည်းငယ်ကို လှီးဖြတ်စားကြည့်လိုက်၏။

ကျေနပ်ပီတိမျက်နှာ မြင်ရခြင်းကြောင့် စားရန် အသားကျက်ပြီကို သိလိုက်လေသဖြင့်...

‘ကျွန်တော့်ဖို့လည်း နည်းနည်းဖြတ်ယူခဲ့ပါလား၊ ဖထီ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ချေတော့သည်။

သို့မှ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဝီစကီသောက်
ဝက်ပေါင်ကင်စား နားနေလိုက်ကြ၏။ ဝီစကီတစ်ပြား ကုန်သည်
တွင်...

‘ခဏတစ်ဖြုတ် မှိန်းလိုက်ချဉ်းမယ်ဗျာ’

သို့ ပြောလည်းပြော သစ်ပင်ကိုကျောမှို မျက်လုံးအစုံကို
မှိတ်လိုက်ချေ၏။ သိပ်မကြာလိုက်သောအချိန်လေးတွင် အိပ်ပျော်
သွားရချေသည်။

‘ရွီးလ်...’

‘ရွီးလ်...’

‘ရွီးလ်...’

သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာရ
တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မဆိုးတာလူးကတော့ သစ်ပင်ကို
ကျောမှို အိပ်ပျော်နေကြပုံပင်။

‘ရွီးလ်...’

သို့ အသံလာရာသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ ငန်းမြေကောင်ကြီးပါ
ကလား။ ထင်းမီးပုံတစ်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သို့နယ် ပါးပျဉ်း
ထောင် အသံပြုလျက် ကျွန်တော်တို့ဘက် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။
အတန်ကြာတွင် မြေဦးခေါင်းပိုင်သည် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားလာလေ
၏။

ကျွန်တော် သိလိုက်ပေပြီ။ ထိုငန်းမြေကောင်ကြီးသည်
ကျွန်တော်တို့ဆီ ဦးတည်လာပေရောမည်။ သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော်
သည် ထိုငန်းမြေကြီး ပါးပျဉ်းခွက်လှုပ်ယိမ်းနေစဉ် ပစ်ခတ်သတ်

ဖြတ်ရန်အလို့ငှာ သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ချေပြီး ထိုငန်းမြေ
ကောင်ရှိရာသို့ ပစ်မှတ်လှမ်းချိန်လိုက်လေတော့သည်။

သို့အချိန်လေးမှာပင် ထိုငန်းမြေကောင်သည် ရုတ်ခြည်း
မြေပေါ်သို့ ဝပ်ချလိုက်ချေပြီး လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့
ရှိရာသို့ လာလေတော့၏။

ကိစ္စမရှိချေပြီ။ ရှေ့တွင် မီးပုံရှိနေသည်ဆိုတော့ ထိုမြေ
ထင်းမီးပုံကို ပတ်ကွေ့ကျော်လေမှ ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်လာနိုင်
မည် ဖြစ်ချေတော့၏။ သို့ဆိုတော့လည်း ဘယ်ဘက်ကလား ညာ
ဘက်ကလား မြေကောင် ပတ်ထွက်လာမည်ကို စောင့်မျှော်မိသေး
တော့၏။ မျက်စိတော့ လျင်လျင်ထားရပေသည်။

သို့ငြား အတန်ကြာသည့်တိုင် မြေကောင်သည် ထိုနေရာ
မှ ထွက်မလာပါချေ။ သို့ရှိစဉ်...

‘ဟာ...’

ထင်းမီးပုံရှိ မီးတောက်သည် ဘယ်လိုကြောင့်ရယ်မသိ
ငြိမ်းသလို ဟုတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ငန်းမြေသည် အံ့ဖွယ်ကောင်း
လောက်အောင်ပင် မီးရဲရဲ မီးပုံတွင်းမှ ထိုးထွက်လာချေတော့၏။

ဘုရားရေ... အံ့ဖွယ်ကောင်းပါကလား။ မြေကောင်သည်
သည်လောက်အပူတွင်းမှ ထွက်လာသော်လည်း ရေကို ဖြတ်လာ
သည့်နယ် ငန်းမြေကောင်၏သဏ္ဌာန်ကို တွေ့ရပြန်တော့၏။

တစ်ချက်ကလေးမှ တွန့်သွားခြင်းမရှိ။ မီးပုံ သည်ဘက်
ခြမ်း ရောက်သည်တွင်မတော့ ပါးပျဉ်းထောင်ကာလာပြန်၏။

‘ရွီးလ်...’ ‘ရွီးလ်...’

‘သည်လောက်ဖြစ်လှတာ’ ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည်

လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ထိုမြွေကောင်ကို လှမ်းထိုးပစ်လိုက်ချေ
တော့၏။

“ဒိန်း...”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် လင်းမြင့်
လှိုင်နှင့် မုဆိုးတာလူးတို့သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာကြသလို ငန်းမြွေ
သည်လည်း ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြေမွလွင့်စဉ်ကာ မြေသို့ ကြိုးခွေ
ဖစ်ချလိုက်သလို ကျလာချေတော့သည်။

“ကိုပိုက် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ငန်းမြွေအကြောင်း ပြောလိုက်
၏။

“ဘယ်မတုံး”

ကျွန်တော်က မြွေကောင်သေသွားသည့် ထင်းမီးပုံအရှေ့
ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြလိုက်သည်တွင်မတော့...

“ဟာ...”

“ဘုရားရေ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်”

“မြွေကောင် မရှိတော့ပါလား”

“ကိုပိုက် အိပ်ချင်မှူးတူနဲ့ မြင်မိမြင်ရာ ထင်မိထင်ရာ
ပစ်လိုက်တာများလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလာ၏။

“ဘယ်လိုဟုတ်ရမတုံး ကိုလင်းရယ်၊ ကျွန်တော်တော့
မကျေနပ်ဘူး”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် မြွေကောင်ခွေကျသွားသည့်
နေရာသို့ သွားကြည့်လိုက်တော့၏။

“အလိုလေးဗျာ...”

တကယ်ပဲ ကျွန်တော် ထင်မိထင်ရာ ထင်နေခြင်းများ
လား။

“ကိုလင်းတို့ သေနတ်သံကြားလို့ နိုးလာတာမဟုတ်လား”
သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

သို့ မေးလိုက်ခြင်းသည် ကျွန်တော့်သေနတ်သံကြောင့်
နိုးလာတာ အမှန်တကယ်ကိုပင် သိလို၍ ဖြစ်ချေတော့၏။

“ဘုရားရေ... ကိုပိုက် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုံး၊ ကြားလို့
လည်း အိပ်ရာက နိုးလာကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီလေ... ကျွန်တော်ပဲ ငန်းမြွေကောင်ကို ပစ်လိုက်
တာ”

“နို့ဖြင့် မြွေကောင်ရှိရမပေါ့၊ နို့မှမဟုတ် လွဲချော်သွား
မေ့တာက ငန်းမြွေကောင် ထွက်ပြေးသွားတာဖြစ်မယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ဖြစ်နိုင်ချေကို ပြောပြလာချေတော့
၏။

“အဲလိုလည်း ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

သို့သာ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ရ၏။ သို့ပေမင့် ကျွန်တော်
မည်သို့မျှ စဉ်းစားလို့မရပါချေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“ကဲ... ကိုပိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ စခန်းနေရာလေးမှ တောတိုး
ထွက်ခဲ့ကြပြန်တော့၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် မုဆိုးကြီးတာလူး မြေမြှုပ်
ခဲ့သော ငန်းမြွေကောင်ရှိရာနေရာကို သွားလိုက်ကြသည်တွင်...

‘ဟာ...’

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားတော့၏။

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်မုဆိုးတာလူးသည် ကျွန်တော့်

ကို ကြည့်လာကြတော့၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘သည်မယ် ကြည့်ပါဦး’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော် မြေကြီးသို့ လက်ညှန်ပြလိုက်၏။

‘ဘာတုံးဗျ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က မြေကြီးတွင်းမှ တစ်ပိုင်းတစ်စ ထွက်နေသည့် ငန်းမြေကောင်ကို လက်ဖြင့်ဆွဲကော်ပြလိုက်၏။

‘ဖထီ မြှုပ်ထားတဲ့မြေလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလာ၏။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျာ၊ ဖထီက မြေကို တွင်းနက်နက်တူးပြီး မမြှုပ်ခဲ့လို့ထင်တယ်၊ မြေပေါ် တစ်ပိုင်းတစ်စ ပေါ်နေတယ်’

သို့ဆိုတော့ မုဆိုးတာလူးက ကျွန်တော့်အား တအံ့တသြ ကြည့်ရင်း...

‘ဟာ... မဟုတ်တာ ဆရာပိုက်ရယ်၊ ငါ တွင်းနက်နက်တူးပြီး မြှုပ်လိုက်တာပါ၊ သုံးပေလောက်အနက်ရှိမယ် ထင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ် မြေကောင်က တွင်းပေါ်ပြန်ရောက်ရမှာတုံး’

ဖထီ တာလူးက သို့ ပြောလည်းပြော၊ သူ့မြေကောင်ဆာ မြှုပ်နေရာကို နေ့စေ့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်လက်မှ မြေသေကောင်ကိုလည်း စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ...

‘ဟာ...’

သို့ဆိုသလို တအံ့တသြ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားချေတော့၏။

‘ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ ဖထီ’

‘ဖထီ ဘာကြောင့်ထိတ်လန့်သွားတာလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်က မေးလိုက်ကြချေတော့၏။

သည်တွင် မုဆိုးကြီးတာလူးက မြေသေခေါင်းကို လက်ဖြင့် အသေအချာ ကိုင်ပြလာချေပြီး...

‘သည်မြေခေါင်းကို ကြည့်စမ်း၊ အပေါက်လေးနဲ့ဗျ’

‘ဘာ... ဘယ်လို...’

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဖထီတာလူးပြောသည့် မြေကောင်၏ ဦးခေါင်းကို နေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

ဘုရားရေ... ဟုတ်ပါ။ မြေကောင်၏ခေါင်း ပေါက်နေပါကလား။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ပစ်လိုက်သည့်ငန်းမြေကောင်ကို သတိရလိုက်လေပြီး...

‘ဟာ... သည်မြေက ကျွန်တော် ပစ်လိုက်လို့ မှန်သွားတဲ့ မြေကောင်များ ဖြစ်နေမလား’

သို့ ပြောလိုက်သည်တိုင် လင်းမြင့်လှိုင်က မြေကောင်ကို နေ့စေ့ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘ဖထီ မြေမြှုပ်ခဲ့တာ အမကောင်နော်’

‘ဟုတ်တယ်လေ... ဥတွေနဲ့၊ ငါ မှတ်မိတာပေါ့’

‘သည်ကောင်က အထီးလား အမလား’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က စောတာလူးကို မေးလိုက်ချေ၏။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ထိုမြေကောင် အထီးအမ သိလို၍ ဝမ်းဗိုက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဘုရားရေ... အထီးကောင်ပါလား’

‘ဟုတ်ပြီ ဖထိ၊ တွင်းထဲက မြေကောင်ကို ပြန်ဖော်ပေးပါကလား’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ဖထိတာလူးက မြေကောင် မြေမြှုပ်ခဲ့သောတွင်းကို ပြန်ဖော်ခိုင်းလိုက်၏။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်ရတော့၏။

သည်တော့ မုဆိုးတာလူးသည် မြေကောင်ကို သူ မြေမြှုပ်ခဲ့သည့်တွင်းကို ဓားဖြင့်ယက်၍ ဖော်လိုက်ချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြတော့၏။

သို့မှ...

‘ဟာ...’

‘အလို...’

‘ဟင်... ဘုရားရေ’

သုံးယောက်စလုံး အံ့သြခြင်းဖြစ်သွားကြတော့၏။ တွင်းထဲတွင် စောတာလူး မြှုပ်နှံခဲ့သည့် ငန်းမြေမကြီး ရှိနေပါကလား။

ဘယ်လိုကြောင့် သည်မြေထီးက တွင်းထဲ တစ်ပိုင်းတိုးဝင်နေရတာပါလိမ့်။ ပြီးတော့ ဦးခေါင်းတွင် ကျည်ဖောက်တွင်း ဒဏ်ရာ ရှိနေရပါလိမ့်။ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြတော့၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုလင်း’

‘ဆန်းကြယ်တာတော့ အမှန်ပဲဗျ။ ကိုပိုက် ငန်းမြေကောင်ကို ပစ်လိုက်တာ အမှန်တကယ်ဖြစ်နေတယ်။ နို့ပေမင့် အံ့ဖို့ကောင်းတာ ဘာဖြစ်လို့ ငန်းမြေကောင်က သည်မြေမကြီးရဲ့ တွင်းထဲခေါင်းဝင်နေရတာလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလာ၏။

‘အေးဗျာ... မြေကောင်က မီးပုံကနေ ဖြတ်လာတာ’

‘ဘာပြောပြော ကိုပိုက်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သည်နေရာကနေ မြန်မြန်ထွက်ကြတာ ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်’

‘အဲလိုပဲ တွက်ရတော့မှာပေါ့လေ’

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ပဟောဠိဆန်စွာဖြင့် ထိုဖြစ်ရပ်ကို မေ့ဖျောက်လိုက်ကြချေပြီးနောက် ဝက်စွယ်ချောင်းဖျားသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြတော့၏။

‘ကိုပိုက် သတိထားမိလား၊ ကျွန်တော်တို့ စောတောင်ထဲ ခဝင်ကတည်းက မုဆိုးကြီးတာလူးနဲ့ မဆုံခင်ကတည်းက ထူးဆန်းတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြုံနေရတယ်ဗျာ’

‘ဟုတ်တယ်နော် ကိုလင်း၊ ပြီးတော့ ရသေ့ကြီးခမ္မပါလကလည်း သူ့ဆီလာခဲ့ဖို့ကိစ္စကလည်း ထူးဆန်းတဲ့ရွာလေးကို ခေါ်ပြခလိုဆိုပဲ၊ အင်း... ဘာပြောပြော ကျွန်တော်တို့တွက် သည်ခရီးက အံ့ဘနန်း ထူးဆန်းတဲ့ဖြစ်ရပ်ပါကလား၊ ရသေ့ကြီးနဲ့ တွေ့ချေလျှင်ဖြင့် ဘယ်လိုထူးဆန်းတာတွေ မြင်ရ ကြုံရမလဲ မသိပေဘူးဗျာ’ သို့ စကားတပြောပြောဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ...

‘ဟိုးရှေ့က တောင်ကြောမယ် ရသေ့ကြီး ရှိနေလိမ့်မယ်’

မုဆိုးကြီးတာလူးက အဝေးသို့ လှမ်းညွှန်ပြပြောလာလေ
တော့၏။

‘ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ကိုပိုင်က မျက်မှန်သမားဆိုတော့ အဝေးမှန်နေတာကိုး၊
သေသေချာချာကြည့်လေ၊ ဘာဖြစ်မလဲ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ထိုတောင်ခြေသို့ ထပ်မံကြည့်
လိုက်ပြန်၏။

တောင်ကြောပေါ်တွင်ရှိ သစ်ပင်နွယ်ပင်ထိပ်ဖျားတွင်
တလွင့်လွင့်နဲ့ ဘာရယ်မသိကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘မျက်စိမှန်တော့ အသေအချာမပြောတတ်ဘူး၊ ဟိုးအဝေး
သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမယ် တလွင့်လွင့်နဲ့ ဘာလဲတော့ မသိဘူး’

‘ဘာရမှာလဲ ကိုပိုင်ရယ်၊ အလဲလေ’

‘ဘာရယ်... ဘာအလဲလဲ’

‘ရသေ့ရဲ့ သာသနာ့အလံဖြစ်မပေါ့၊ ဖထိက အဲဒါကို
ကြည့်ပြီး သည်တောတောင်ထဲ အမြင့်ဆုံးတောင်ကမ်းပေါ်မယ်
အလံတလွင့်လွင့်ရှိနေတာရယ်၊ ပြီးတော့ ရသေ့ကြီးလည်း ကျွန်တော်
တို့ကို ချောင်းဖျားလာဖို့ခေါ်တာကို တွက်ပြီး ရသေ့ကြီး စိုက်ထူ
ထားတဲ့ သာသနာ့အလံကိုကြည့်ပြီး အဲဒီနေရာမယ် ရသေ့ကြီး
ရှိတယ်၊ တပ်အပ်ပြောလိုက်တာပေါ့’

‘ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ကိုလင်း’

‘သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ကိုပိုင်ရယ်၊ သည်တစ်ခါ ဖော
တာလူးအတွက်အချက် မှန်သွားတယ်လေ’

‘ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးပြီး ကျွန်တော့်ထက် အမြင်
အားကောင်းလို့ ချီးကျူးပါတယ် ဖထိ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ချေ၏။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီဆီသွားကြမယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် မုဆိုးကြီး
တာလူးက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ချေပြီး...

‘မဖြစ်လေဘူး၊ သည်ကနေ သည်မယ် တစ်ညအိပ်ပြီး
သွားကြမယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖထိ’

လင်းမြင့်လှိုင်က တအံ့တဩမေးလိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါတို့ကို အဲဒီရသေ့ဆီသွားလျှင် သက်
သတ်လွတ်ပဲ စားရတော့မှာလေ၊ ငါတို့ တစ်မနက်လုံး ဒီတိုင်းသွား
ကြတာ ဘာမှမစားရဘူးဆိုတော့ ငါတို့ ရသေ့ကြီးဆီမရောက်ခင်
သည်မယ် စခန်းချပြီး သားကောင်သားကို အစစထားမှ ဖြစ်မှာ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... တယ်ဟုတ်ပါ
ကလား ဖထိရယ်၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ နို့ဖြင့်လည်း
ဖထိသဘောဗျာ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာတွင် ခြေခင်း
လက်ခင်းသာသည့်နေရာကို ရွေးလိုက်ကာ စခန်းချလိုက်ကြ၏။
မြေပြောင်ပြောင် သစ်ပင်အောက်ခြေတွင် ထိုင်နားလိုက်
ကြ၏။

‘ခဏနေမှ သားကောင်ရှာမယ်’

ဖထိတာလူးက ပြောချေ၏။

‘ကိုပိုက် ရော့ချေဗျာ...’

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီပြားလေးကို ထုတ်ပေးလာ၏။

‘အမြည်းမရှိ ဘာမရှိနဲ့’

တာလူးက ပြောသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဘောင်းဘီ အိတ်တွင်းမှ ‘ချိစ်’ပြားအထုပ်လေးကို ထုတ်လိုက်ချေပြီး...

‘ဖထီလည်း စားချေ’လို့ ပြောလိုက်ရင်း ဖထီတာလူးကို ချိစ်ပြားတစ်ပြား ပေးလိုက်ချေ၏။

စောတာလူးက ချိစ်ပြားလေးကို မြိန်ရှက်စွာစားပြီး နောက်...

‘ငါ စားစရာသွားရှာချေဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် ထွက်သွားလေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဝီစကီတစ်ပြားကို သောက်လိုက်၊ ချိစ်ပြားလေးကို တစ်ဖဲ့ယူမြည်းစားလိုက်ဖြင့် ဖိမ်ကျ စည်းစိမ်ခံလိုက်ကြရင်း ဖထီတာလူး ပြန်အလာကို စောင့်နေလိုက်ကြတော့၏။

အတန်ကြာတွင် မုဆိုးကြီးတာလူး ထွက်သွားသော တောင်ကြောဘက်မှ ငှက်တစ်အုပ် လန့်ဖျပ်ပျံသွားသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ကြ၏။

‘ဖထီတော့ သားကောင်တစ်ကောင် ရလိုက်ပြီထင်တယ်’

ကျွန်တော်က သို့ ပြောလိုက်၏။

‘ဖထီ လက်မှန်းတည့်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့တွင် ညနေစာ အမြည်းလေး ရလောက်ပါရဲ့’

လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း သို့ ဆိုပြန်လေ၏။ သို့ကြော

ကျွန်တော်သည် ထင်းမီးပုံကို မီးဆွလိုက်၏။ အတန်ကြာတွင် ထင်းမီးတောက်ကြီး ဖြစ်လာရချေတော့၏။

သို့ပေမင့် မုဆိုးကြီးတာလူးကိုတော့ဖြင့် အရိပ်အယောင် တောင် မမြင်ရပါချေ။

‘ဟုတ်ကော ဟုတ်သေးရဲ့လား မသိ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်အား ပြုံးပြလာချေပြီး...

‘ဟိုဘက်ကြည့်လိုက်လေ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

ရှေ့ ဒလွယ်ခတ်လောက်နေရာမှ ဝါးသုန်းပင်တို့ လှုပ်ခါနေခြင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူတစ်ဦး သို့မဟုတ် သတ္တဝါတစ်ကောင် တောတိုး ပြေးလွှားလာသည်ကို သိနိုင်ပေ၏။ သို့ပေမင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ဘယ်ထွက် ဘယ်လိုကြောင့် လူတစ်ယောက်ဟု ယူဆရပါလိမ့်။ သို့ယူဆခြင်းကြောင့်လည်း ကျွန်တော် တာလူးကို မျှော်နေချိန်တွင် သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က တာလူးရယ်လို့ ပြောရတာပါလိမ့်။

‘ကိုပိုက်က တာလူး ဟုတ်ပါ့မလားရယ်လို့ ထင်နေတာလား’

‘ဟုတ်တယ် ကိုလင်း၊ သတ္တဝါတစ်ကောင်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဝါးသုန်းပင်တွေ ခါယမ်းနေတာလည်း မြင်ရတယ်လေ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ချေပြီး...

‘ဝါးသုန်းပင်တွေ ခါယမ်းနေပုံကို ကြည့်လေ၊ ဘယ်

တစ်ခြမ်း ညာတစ်ခြမ်းဆိုတော့ လူပေါ့၊ ဘယ်လက် ညာလက်နဲ့ ရှေ့ကအပင်ကို လှမ်းဖယ်၊ ယမ်းဖယ်နေလို့ပေါ့၊ နို့ဆိုတော့ သားကောင် ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ၊ သားကောင်ဆိုတာ နှစ်ဖက်စုံ ယိမ်းခါနေရမပေါ့'

သို့ဆိုတော့လည်း အဟုတ်သားကလား။

လင်းမြင့်လို့ ပြောသလိုပင် တာလူး မြင်နေချေတော့၏။

သို့ပေမယ့် တာလူးသည် ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် လာနေခြင်းဖြစ်တော့ ၏။

သူ၏လက်ထဲတွင်လည်း မည်သည့်သားကောင်မျှ ကိုင် လာခြင်းမတွေ့သဖြင့် စောတာလူး သားကောင်မရလာခြင်းကို သိနိုင်စေ၏။

'ဖထီ... ဖထီ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ'

စောတာလူးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့နား မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး အံ့ဩတကြီးဟန်ဖြင့် ရောက်လာသဖြင့် သို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

'ဆရာလေး... ဟို... ဟို... ထူးဆန်းတယ်၊ ထူးဆန်း တယ်'

သို့ စောတာလူးက ထစ်ထစ်အအ ဖြစ်နေချေ၏။

'ဘာများထူးဆန်းတာတုံး ဖထီရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းနားနေ ပြီးမှ ပြောတာပေါ့'

'ဖြည်းဖြည်းနားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာလေးတို့ကို ပြန်လာ ခေါ်တာ'

'ဘာလဲ... သားကောင်ကြီးရလိုက်တာကြောင့် အတူ

လာခေါ်တာလား'

'မဟုတ်ဘူး'

'နို့ဖြင့်...'

'လူထူးလူဆန်းကို တွေ့လို့ပါ'

'ဘာ... ဘယ်လို...'

'ဗျာ... ဘယ်လိုကြောင့် လူထူးလူဆန်း ပြောရတာတုံး'

'ထူးဆန်းတယ်၊ သိပ်ထူးဆန်းတယ်၊ မြင်လိုက်စက ငါ ကြောင်သွားတယ်၊ လူမှဟုတ်ပါရဲ့လား'

'နို့ဖြင့် ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ပြီး ပြောလာတာတုံး'

'ခေါင်းက ကြီးကြီး၊ ကိုယ်လုံးက ခပ်သေးသေး၊ ဂြိုဟ် သားကောင်လား အောက်မေ့ရတယ်'

'နို့တော့ ဖထီရယ်၊ လူသားတွေထဲမယ် တစ်ယောက် တလေတော့တွေ့နိုင်တာပဲ၊ တချို့ဆို မပြောကောင်းပါဘူး၊ အတိတ် ကကြောင့် လူဖြစ်ရပေမယ့် လူနဲ့မတူ ပုံသဏ္ဌာန်ကွဲပြားတာတွေ ရှိသေးတာပဲ'

'အဲလိုမဟုတ်ဘူး ဆရာလေးရဲ့'

'နို့ဖြင့် ဘယ်လိုတုံး၊ ရှင်းအောင်ပြောပါလား'

'တစ်ယောက်တည်းကို တွေ့လိုက်တာဆို ဟုတ်မှာပေါ့၊ ခုတော့ လူတစ်စုက၊ အဲဒီလူစုအားလုံး အဲဒီပုံစံချည်းပဲ၊ ပြီးတော့...'

'ပြောပါဦး၊ ဖထီ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာလဲ၊ သူတို့ မ ဘယ်မှာလဲ'

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ငါ သားကောင်အရှာထွက်တော့ တောတန်းလေးထဲမယ် ယုန်ညိုတစ်ကောင် တွေ့တယ်ဆိုလျှင်ပဲ ငါ ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ယုန်ညိုကောင် မြားချက်မှန်သွားတော့ ငါ ပျော်သွားတာပေါ့။ နို့ပေမင် ယုန်ညိုကောင်က မြားတန်းလန်းနဲ့ ပြေးသွားတာကြောင့် ငါ အပြေးလိုက်သွားတယ်။”

ဒီလိုနဲ့ ယုန်ညိုကောင် တောင်ကြောအဆင်းလေးတစ်ခု ကနေ ပြေးဆင်းသွားလို့ ငါလည်း ပြေးဆင်းလိုက်မယ်အလုပ်မှာ အဲဒီ တောင်ကြောဆင်း မြေပြန့်လေးမယ် လူတစ်စုကို တွေ့လိုက် တယ်။ လူတစ်စုဆိုတာ စောစောက ငါပြောတဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးနဲ့ လူတစ်စုပေါ့”

“ဘယ်နှယောက်လောက် ရှိမလဲ”

“ငါ့စိတ်ထင် လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ယောက်တော့ ရှိမယ်” ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆက်ပြောပါဦး”

“ငါ သူတို့ကို မြင်တော့ ယုန်ညိုကြီးနောက် ပြေးလိုက် ဖို့ကို မေ့လျော့သွားပြီး သူတို့တွေ ဘာလုပ်နေလဲ ကြည့်နေမိတယ်”

“ယုန်ညိုကောင်က သူတို့တွေနားရောက်သွားတော့ သည် ကောင်တွေ မြန်ဆန်ဖျတ်လတ်ပုံရတယ်။ မြားတန်းလန်းနဲ့ ယုန်ညို ကောင်ကို သူတို့ထဲကလူတစ်ယောက်က လှမ်းမြင်တော့ ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို ယုန်ညိုကောင်ကို ခုန်အုပ်ဖမ်းလိုက်တယ်။ ကျားကောင် သမင်ဖမ်းသလိုကွ၊ အုံ့သြဖို့ကောင်းတယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ကြက်သီးတစ်ရာကွာ၊ အဲဒီယုန်ညိုကောင်ကို ဖမ်းမိတော့ စူးနှစ်နေတဲ့ မြားတံကို ဆွဲနှုတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်”

“ငါထင်တာ ယုန်ညိုကောင်ကို ဆေးထည့်ဝေးတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒီကောင်က ယုန်ညိုကောင်ကို ပါးစပ်နဲ့ ဆွဲကိုက် လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ သူပါးစပ်ထဲမယ် ယုန်ညိုကောင် ယက်ကန် ယက်ကန်နဲ့ ဖြစ်နေတော့တယ်။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်း၊ ရွံစရာလည်း ကောင်းကွာ။”

“အဲလို သူက ဆွဲဖို့ကိုက်ဆွဲစားပြီး နောက်တစ်ယောက် လက်ထဲကို ကမ်းပေးလိုက်ပြန်တယ်။ နောက်တစ်ယောက် နောက် တစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်လတ်စီက ကိုက်ဆွဲစားလိုက်တာ များကွာ သရဲသဘက်တွေလားတောင် အောက်မေ့ရတယ်”

“ဖထီ သူတို့နား သွားသေးလား”

“ဟာ... ဘယ်သွားပါ့မလဲ၊ ဘာတွေမှန်းမှ မသိတာ”

“ပြောပါဦး”

“သူတို့က ယုန်ညိုကြီးကို အရေမဆုတ် ဘာမလုပ် အစိမ်း လိုက်ဝါးစားကြပြီး မြေပြင်ကတစ်စုံတစ်ရာကို ကုန်းကောက်လိုက် လေမှ သတိထားကြည့်မိတော့ သူတို့လို လူတစ်ယောက် မြေပြင် ပေါ်မှာ ပက်လက်လန်ပြီး သေနေတာကိုး”

“ဟင်...”

“ဟုတ်လား”

“သူတို့က အဲဒီလူသေကို ဝိုင်းတမ်းပိုးပြီး ဘာတွေရွတ်နေ လဲ မသိပါဘူး၊ နို့ပြီးတော့ ငါ မင်းတို့ဆီ ပြေးလာပြောတာ ခုနေ သူတို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်လျှင် မိနိုင်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆို တော့ သူတို့တွေက ခြေတံတို ခြေခွင်ခွင်တွေပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လိုလဲ ကိုလင်း”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင် သဘောထားကို မေးလိုက်၏။

‘ဖထီပြောတာ တကယ်ပဲလား’

‘ခက်ရချည့် ဆရာလင်းရယ်၊ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်လေးနဲ့လား ပြောနေပြန်ပြီ၊ တကယ်ပေါ့ကွာ၊ ငါ ဘယ်တုန်းက မဟုတ်တမ်းတရား ပြောဖူးလို့တုံး’

‘ဟုတ်ပါပြီ ဖထီ၊ ယုံပါတယ်၊ လာဗျာ... သွားမယ်၊ လမ်းပြချေ’

သို့ဆိုတော့ စောတာလူးသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား ဦးဆောင်၍ သူ ပြေးလာခဲ့သည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြန်ခေါ်သွားချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် စောတာလူး လာစဉ်က လှမ်းတွေ့လိုက်သော ဝါးသုန်းတော တောင်ကြောကို ဖြတ်ခဲ့ကြရ၏။

ဝါးသုန်းဆိုပေမင့် လူတစ်ရပ်နီးနီး ရှိလေသဖြင့် ဝါးရွက်တို့ ကြီးမားကြလေသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူရသဏ်ရာများ ရလိုက်ကြ၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် စောတာလူး ရောက်ခဲ့သည့် လူထူးလူဆန်းလေးများ ယုန်ညှိကောင်ကို ဖမ်းစားခဲ့သည့် နေရာလေးသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

‘သည်နေရာမြေပြန့်မယ် သူတို့လူစုကို စတွေ့တာ’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုနေရာတစ်ဝိုက် နေရာကြည့် စူးစမ်းလေတော့၏။

‘ဟာ... သည်မယ် ဖထီ၊ ယုန်ညှိကောင်ကို ပစ်လိုက်တဲ့ မြားတံ’

ကျွန်တော်က သွေးစွန်းနေသည့်မြားတံကို ကောက်ယူ ပြောလိုက်၏။

သို့ဆိုတော့ စောတာလူး ပြောသည် အမှန်လို့ယူဆရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုလူစု၏ခြေရာကို မြေပြင်တွင် သဲသဲမဲမဲကြီး ရှာနေပုံပင်။

‘ခက်တာက သည်မြေက ဂဝံမြေမာဖြစ်နေတော့ ခြေရာတွေ မတွေ့ရဘူး’

‘ဘယ်ကိုထွက်သွားကြတာလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

‘အဲဒီကြောအတိုင်း ထွက်သွားကြတာ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင် ဦးဆောင်မှုဖြင့် ထိုတောင်ကြောအတိုင်း လျှောက်သွားကြတော့၏။

အတန်ကြာ လျှောက်ခဲ့ကြသည်တွင် အောက်ပေါင်းရှုပ်သည့်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

ထိုနေရာတွင်မတော့ သစ်ပင်ကြီးများပေါ်သို့ နွယ်များရစ်ပတ်နေကြသည်ကို အများဆုံးတွေ့ရ၏။

ကြိမ်ဆူးပင်တို့၊ ကြိမ်အုံပင်တို့အပြင် ဆူးချုံပုတ်ပင်တို့ဖြင့် လမ်းပျောက်လုမတတ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဘယ်လိုဖြတ်သွားရမည်ကို မသိဖြစ်ကြရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာတွင် ဝေလည်ဆွဲလည် ဖြစ်နေကြ
တော့၏။

သို့မှ...

‘ဒိန်း...’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ဆိုသလို သူ့လက်တွင်းမှ ဆေးနတ်ဖြင့်
ဆူးချုံပုတ်ပင်တစ်ပင်သို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်လိုက်သည်ကြောင့်...

‘ဘာကိုမြင်လို့ ပစ်လိုက်တာလဲ ကိုလင်း’

ကျွန်တော်က တအံ့တဩ မေးလိုက်၏။

‘ဘာကိုမှ မြင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်လက် ဘာဖြစ်
သွားလဲ မသိဘူး၊ အဲဒီချုံပုတ်ပင်ကို ရုတ်တရက် ပစ်လိုက်ချင်စိတ်
ပေါက်လို့ ပစ်လိုက်တာပဲ’

သို့ ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် တအံ့
တဩ ကြည့်မိချေတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

‘ဆရာလင်းကလည်း ကျည်တစ်တောင့် ဖြုန်းရတယ်လို့၊
ပြီးတော့ ဆေးနတ်သံကြားတော့ ငါပြောတဲ့ လူဆန်းတွေကို တပ်လှန့်
လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့’

သို့ စောတာလူး ပြောလည်း ပြောစရာပင် မဟုတ်ပါ
ကလား။

‘ဪ... နေပါဦး ဖထိ၊ ကျွန်တော် ပြောပြီးမဟုတ်
လား၊ ကျွန်တော့်စိတ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး’

‘ထားပါတော့ ကိုလင်းရယ်၊ ကဲ... ကျွန်တော်တို့ ဘာ
ဆက်လုပ်မလဲ’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က သူ လှမ်းပစ်လိုက်သည့်
ချုံပုတ်ဆူးပင်ကို ကြည့်ပြီး...

‘အဲဒီချုံပုတ်နေရာမယ် ထူးခြားမှုတစ်ခုရှိတယ်လေ’

‘ဗျာ...’

‘ဘယ်လို...’

ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ ထိုချုံပုတ်သည် အကိုင်း
အခက်အလက်တို့အပြင် ဆူးတို့လည်း ရှိသည်ကြောင့် ချုံပုတ်ပင်
တစ်ဖက်သို့ပင် ချောင်းကြည့်ဖို့ မလွယ်ပါချေ။

‘ကျွန်တော် သွားကြည့်ချေဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုချုံပုတ်ပင်သို့ တိုးကပ်
သွားလိုက်၏။

‘ကိုလင်း သတိလည်း ထားဦး’

ဘာကြောင့်မသိ၊ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို သတိ
ပေးလိုက်မိ၏။

‘ဟ... ချုံပုတ်ပင်က ဘာဖြစ်မှာတုံး၊ ဆရာပိုက်က
ကြောင်နေပြန်ပြီ၊ ဘာလဲ... တောတောင်ထဲ နွယ်ရှင်တွေရှိသလို
ချုံပုတ်ရှင်တွေရှိတယ် မှတ်နေလား၊ ဟား... ဟား... ဟား...’

သို့ စောတာလူးက ပြောရင်း ရယ်မောနေချေတော့၏။
ဟုတ်ပါရဲ့ ကျွန်တော်ကိုကလည်း ဘယ်လိုကြောင့် သို့
တွေးမိ ပြောလိုက်မိတာပါလိမ့်။

သို့မှ ကျွန်တော်နှင့် စောတာလူးသည် လင်းမြင့်လှိုင်၏
လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေလိုက်တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုချုံပုတ်ဆူးပင်ကြီးနား ရောက်သည်တွင် သူ၏ဆာနတ်ပြောင်းဖြင့် အကိုင်းအခက်တို့ကို ထိုးဖွဖယ်တာ နေချေတော့၏။

‘ဂါး...’

‘ဂရား... ဂူး...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ထင်မှတ်မထားမိပါချေ။ သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ချုံပုတ်ကို ဆာနတ်ဖြင့်ဖယ်လိုက်သည်နှင့် ထိုချုံပုတ်ပင်နောက်နားမှ သို့ အသံနှင့်အတူ ဝံနက်ကောင်ကြီးသည် ရုတ်ခြည်းတိုးထွက်လာချေတော့၏။

‘ဘုရားရေ...’

‘ဒိန်း...’

ကျွန်တော်တို့ အံ့သြမုင်တက်မိနေစဉ် လင်းမြင့်လှိုင်က ဝံနက်ကောင်ကြီးကို ဆာနတ်ဖြင့် အနီး ဖိပစ်လိုက်ချေတော့၏။

‘ဂါး... ဂရား... ဂူး...’

‘ဗျော... ဗျော... ဗျော... ဝရော... ဗျော...’

ဝံနက်ကောင်ကြီးသည် အနီးကပ် ဆာနတ်မှန်ခံလိုက်ရသော်လည်း သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် နောက်လှည့်ပြေးသွားချေတော့၏။

ဘုရားရေ... တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားသည်မှာ ချုံပုတ်ဆူးပင်ကြီး။ သို့ပေမယ့် သို့မဟုတ် ထိုနေရာတွင်

ဝံနက်ကောင်ကြီး အိပ်ပျော်နေသည်လား မေ့မြောနေလားမသိ ရှိနေစဉ် ထိုဝံကောင်ကြီးအား သစ်ရွက်သစ်ခက် ဆူးတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ သို့ ဖုံးအုပ်သည်ဆိုရာ၌ ချုံပုတ်ပင်ရယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် အကိုင်းအခက် ဆူးအခက်အလက်တို့ကို မြောက်မြားစွာ စနစ်တကျဖုံးထားခြင်းကြောင့် ဆူးချုံပင်ကြီးဟု ထင်ရခြင်းဖြစ်တော့၏။

မည်သူတွေက သို့ လုပ်ထားပါလိမ့်။ ဝံကောင်ကြီး ပြေးဆင်းသွားသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဆူးချုံ အကိုင်းအခက် အလက်တို့ကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်တွင်မတော့ ထိုနေရာတွင် ငှက်တိုင်လေးတိုင်နှင့် ကြိုးစတို့ကို တွေ့လိုက်လေမှ အဖြေကို သိလိုက်ကြတော့၏။

တကယ်တော့ ဝံကောင်ကြီးကို ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ခြေလက်တို့ကို ကြိုးရှည်ရှည်ဖြင့် တွဲချည်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဝံကောင်က မေ့မြောနေစဉ်သော်လည်းကောင်း၊ မူးမေ့နေစဉ်သော်လည်းကောင်း သို့အချိန်တွင် ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ထားဖြစ်ပေမည်။

လင်းမြင့်လှိုင်က ဆာနတ်ဖြင့် ချုံပုတ်ပင်ကြီးကို ပစ်လိုက်သည့်အချိန် ထိုဝံကောင်က လင်းမြင့်လှိုင်အနီး ရောက်သွားချိန်တွင် သတိရကာ သို့သို့သလို တိုက်ခိုက်လာခြင်းဖြစ်မည်။ လင်းမြင့်လှိုင်က သတိရှိသည်ဖြစ်လေခြင်းကြောင့်သာ တော်ပေသေးတော့သည်။ ထိုနေရာမှာ ကျွန်တော် သို့မဟုတ် ဓာတာလူးဆိုပါလျှင် ဝံကောင်ကြီးလက်ချက်ဖြင့် စုတ်ပြတ်နေလောက်ပေပြီ။

‘ကိုလင်းရေ... ကျန်တဲ့ချုံပုတ်ပင်တွေမှာ ဒီလိုပဲလား မသိဘူး’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တို့ ချုံပုတ်ပင်တွေက ခုလိုပုံ မဟုတ်ဘူး။ သာမန်ချုံပုတ်ပင်တွေပဲ၊ သည်အပင်က ထူးခြားနေတာ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်စောင့်နုတ်က သတိပေးတာလား မသိဘူး။ အလိုလိုနေရင်း အဲဒီချုံပုတ်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်ပြီး ပစ်လိုက်မိတာ’

‘အင်း... သည်ကောင်ကြီးကို အဲဒီကြိုးနဲ့ တုပ်နှောင်ထားကြတာ ဖထီပြောတဲ့ လူထူးလူဆန်းတွေလား မသိဘူး’

‘ပြောတတ်ပေဘူးကွ’

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုချုံပုတ်ပင်ကြီး မရှိတော့သည်ကြောင့် သွားလမ်းလေးကို ထင်းထင်းကြီးတွေ့လိုက်သဖြင့် သဘောကျပြီးပြလိုက်ချေပြီး...

‘သည်လူတွေက ဖထီပြောတဲ့ လူတစ်စုပဲဖြစ်မယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ သွားရာနောက်လိုက်မှာ စိုးရိမ်ပြီး ခုလို လမ်းကို ပိတ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်မယ်’

သို့လည်း ဖြစ်နိုင်သေးတော့၏။ ခုတော့လည်း ထိုလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားကြလေတော့၏။

သို့ နောက်မှလိုက်ပါသွားကြသည်ဖြစ်ငြား လူထူးလူဆန်းတို့၏ ခြေရာလက်ရာကိုတော့ဖြင့် လုံးဝမတွေ့ပါချေ။ သို့ကြောင့်...

‘ငါတို့လျှောက်လိုက်နေတဲ့ လမ်းက ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား ကိုလင်းရယ်၊ ယုံတောင်ပြေး ခွေးနောက်လိုက် ဆိုသလို ဖြစ်နေလေလား’

လို့ စောတာလူးက ပြောလေသဖြင့် ပြုံးမိသေးတော့၏။

သူ့အမေးစကား၏အဓိပ္ပာယ် ဘယ်ရောက်သွားသည်ကို သူ မသိရှာပါကလား။

သူ ဥပမာယေးစကားအရ ကျွန်တော်တို့သည် ခွေးဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့။

‘ဖထီရယ် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးမှ မြန်မာစကား ပြောပါလားဗျာ၊ ခုတော့ ဖထီပြောပုံအရဆို ကျွန်တော်တို့တွေ ခွေးလုံးလုံးဖြစ်နေပြီပေါ့၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

သို့ ကျွန်တော်က ရယ်သွမ်းသွေး ပြောလိုက်ချေတော့၏။

‘သိဘူးလေ၊ ငါ ပြောတတ်တဲ့ စကားပုံနဲ့ ပြောလိုက်တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ရှိတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါ၊ ဖထီရယ်၊ ဟုတ်ပါ၊ ဟဲ... ဟဲ...’

ကျွန်တော်တို့ လူထူးလူဆန်းတို့၏ (တာလူး ပြောစကားအရ သို့ သိရခြင်းဖြစ်၏။) ခြေရာလက်ရာ လုံးဝမတွေ့သော်ငြား ယခု သွားနေသောလမ်းမှလွဲ၍ မည်သူမျှသော်လည်းကောင်း၊ မည်သည့်သတ္တဝါမျှသော်လည်းကောင်း ဤလမ်းမှလွဲ၍ အခြားလမ်းသို့ သွားစရာမရှိပါချေ။ ဘယ်တွက်မူ လမ်းမြှောင်တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် တစ်ဖက်က ‘တောင်ကြောမတ်မတ် မြေသားနံရံ တစ်ဖက်တွင်မတော့ ဆူးချုံပုတ်ပင်တို့ ဝါးပင်တို့ ကာဆီးထားသည့် ချောက်ကြီးဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

‘ကျွန်တော်တို့တွေ သည်လမ်းအတိုင်းလည်း သွားရမှာပဲဗျ၊ တခြားလမ်းလည်း မရှိဘူး၊ လူထူးလူဆန်းတွေ သည်လမ်းကပဲ သွားနေတာဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ နောက်ပြန်ဆုတ်

လို့ မရတော့ဘူး၊ သည်လမ်းအတိုင်းပဲ သွားရတော့မှာပဲ

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာလေ၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလမ်းမြောင်လေးအတိုင်း တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ကံအားလျော်စွာပင် မြေပြန့်ကျယ်ကျယ် နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။ သို့နေရာတွင် အပင်ကြီးတို့ ခပ်ကျဲ ကျဲသာ ပေါက်လျက်ရှိသည်ကြောင့် မြေပြင်တွင်မတော့ ထိကရုံး ပင်နှင့် မြက်ရိုင်းပင်တို့သာ ရှိသဖြင့် မြင်ကွင်းရှင်းလှပေသည်။ သည့်ပြင် အဝေးသို့လည်း လှမ်းမြင်ရသည်ကြောင့်...

‘ဟာ... ဟိုမယ်၊ ဟိုမယ်၊ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် ပေပဲဗျ’

ကျွန်တော်က လှမ်းတွေ့ပြောလိုက်၏။

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် စောတာလူးက လှမ်းက ကြည့်ပြီးနောက်...

‘သည်လူနောက်လိုက်တာ အမှန်ဆုံးပဲဖြစ်မယ်’

သို့ဆိုလျက် စောတာလူးသည် ထိုလူဆန်းကို မြင်လိုက် ရသည့် တောတန်းစပ်သို့ ပြေးသွားသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ဟန့်တားဖို့ပင် အခြေအနေမရလိုက် ဖြစ်ချေ တော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့နောက် ပြေးလိုက်သွား ကြချေ၏။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့၏ ခြေသံဆူညံသံကြောင့် ကိုက် ၂၀၀ မျှအဝေးတွင်ရှိသည့် ထိုလူထူးလူဆန်းက နားပါးပုံ ရ၏။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ခြင်းသည် လျှပ်တစ်ပြက်အချိန်လေး တွင် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဖုန်းကွယ်ရန် အချိန်မရလိုက်

သည်ကြောင့် ထိုလူထူးလူဆန်းက ကျွန်တော်တို့ သူ့နောက် ပြေး လိုက်နေမှန်းသိသည်ကြောင့် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ရှေ့ဆက်ပြေးသွား ချေတော့၏။

‘ဟာ... ပြေးပြီ၊ ပြေးပြီ၊ သူ့ကို ခြေရာခံမိထားတာဖြစ်လို့ အလွတ်ပေးလို့မရဘူး၊ မြန်မြန်လိုက်ချေ ကိုပိုက်’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလည်းပြော၊ အားကုန်သုတ်ပြေး လိုက်သွားချေတော့၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း ရှိသမျှ ခွန်အားကို စုကာ လင်းမြင့်လှိုင်နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားရချေတော့၏။

ထိုလူထူးလူဆန်းသည် အရပ်ပုသလောက် ခြေကခွင်သည် ဆိုငြား အပြေးမြန်ဆန်သည့်သူ ဖြစ်ချေ၏။

အတော်လှမ်းလှမ်း ပြေးလိုက်မိပေငြား သူနှင့် ကျွန်တော် တို့ အကွာအဝေးသည် ပြောင်းလဲသွားခြင်းတော့ဖြင့် မရှိပါချေ။ သို့ကြောင့်....

‘ကိုလင်း သည်လိုအတိုင်းတော့ မလွယ်လောက်ဘူး၊ နို့ဆိုတော့ သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ်လေမှ ရခြိန်မယ် ထင်ပါရဲ့’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော့်အား သည်လူတွေ မကူညီသည့်ပြင် ဒုက္ခပေးလာတယ်ဟု ထင်ချေလေ မည်ကြောင့် တိုတိုပြောရပါလျှင် သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်ခြိမ်းခြောက် ဟန့်တားရုံသာ ဖြစ်နိုင်၏။ ဘယ်တွက်မူ ထိုလူအား အသေဖမ်း လိုခြင်းလည်း မဟုတ်။ အနာတရလည်း မရစေချင်။ သည့်ပြင် အလွတ်ပေး၍လည်း မဖြစ်သည်ကြောင့်...

‘ကိုလင်း တစ်ခုခု စဉ်းစားပါဦး’

လင်းမြင့်လှိုင်အား ကျွန်တော်က သို့ ပြောပြအကူအညီ

တောင်းလိုက်လေမှ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုလူထူးလူဆန်းနောက် ပြေးလိုက်ရင်းမှ ဆေနတ်ကို အရန်သင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ရှေ့သို့ထိုးချိန် လိုက်ရင်း...

‘ဒိန်း...’

အလိုလေးဗျာ၊ လင်းမြင့်လှိုင် ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော် တို့တင်မဟုတ်။ သူသည်ကလည်း သို့ လူထူးလူဆန်းကို အလွတ် ပေးလိုခြင်း လုံးဝမရှိသဖြင့် အခွင့်အခါပေးသည်နှင့် လျှပ်တစ်ပြက် လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

သို့ဆိုတော့ ရှေ့မှပြေးသွား လူထူးလူဆန်းသည် မှောက် လျက်လဲကျသွားတော့၏။

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် တည့်မတ်လိုက်လေခြင်းများ လား။ ပြေးသွားသူသည် ပြေးလွှားရင်းမှ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျ သွားလေသဖြင့်...

‘ဘုရားရေ...’

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက် ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလာ၏။ ဘာသဘောရယ် ကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါချေ။

‘လာဗျာ... အဲဒီလူ ပြေးမသွားနိုင်မီ သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထား နိုင်ဖို့ လိုတယ်’

လင်းမြင့်လှိုင် သို့ပြောလာခြင်းအားဖြင့် ထိုလူ လင်းမြင့် လှိုင် ပစ်လိုက်သည့်ကျည်ကြောင့် ရှေ့သို့လဲကျခြင်းမဟုတ်သည်ကို သိလိုက်ရချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလူထူးလူဆန်းနားသို့ ရောက် သွားကြသည်မှာ အချိန်ကိုက်ဟု ပြောရခြင်းမည်။ ဘယ်တွက်မူ ထိုလူထူးလူဆန်းက ကျွန်တော်တို့ သူနားသို့ ရောက်သွားပြီးသည် တွင် ကုန်းရုန်းထပြေးသွားသဖြင့်...

‘မပြေးနဲ့’

စောတာလူးက သို့ပြောလျက် ထိုလူထူးလူဆန်းအား ဒိုက် ထိုးဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

‘ဘာလို့လဲ၊ ဘာလို့လဲ’

လူထူးလူဆန်းက သို့ အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေပေငြား စော တာလူးလက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းကန်နိုင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ ပါချေ။

‘ဘာလို့လဲ၊ ဘာလို့လဲ’

‘ဘာလို့လဲမှ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့’

‘ပြောစရာစကား မရှိဘူး’

ထိုလူထူးလူဆန်းက သို့ ပြောလည်းပြော၊ ရုန်းကန်နေ သေးသဖြင့် ကျွန်တော်သည် စောတာလူးနှင့်အတူ သူ့အား ဝိုင်းဝန်း ချုပ်၍ ကြိုးတုပ်လိုက်ရချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့မှ လူထူးလူဆန်း ငြိမ်ကျသွားတော့၏။

သို့မှလည်း ကျွန်တော် စေ့စေ့ကြည့်မိချေတော့၏။

လူတစ်ယောက်ဆိုပေမင် ခေါင်းကြီးကြီး၊ မျက်လုံးပြူး ပြူး၊ မျက်ကွင်းချိုင့်ချိုင့်၊ ပါးစပ်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ နားရွက် တားကား၊ အရပ်ပု၊ ခြေတံလက်တံတို့၊ ခြေထောက်ခွင်ခွင် ဖြစ်ချေ ၏။ နာဂများကဲ့သို့ နံငယ်ပိုင်းလေးသာ ခါးတွင် ယတ်သားချေ၏။

အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းဖြစ်သည်ကြောင့် နံရိုးအပြင်းပြင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ အသားဖြူနေသောကြောင့်ပင်။

‘မင်းနဲ့ အတူရှိတဲ့လူတွေ ဘယ်သွားကြသလဲ၊ ဘယ် ရောက်သွားကြပြီလဲ’

စောတာလူးက မေးလေ၏။

ခေါင်းခါလိုသာ နေချေ၏။

နို့ဖြင့် မင်း ဘယ်မှာနေလဲ’

သို့ဆိုတော့လည်း ခေါင်းကို ခါယမ်းခြင်းသာ ပြုလာပြန် ၏။

‘ဖြောင်း...’

စောတာလူးက စိတ်ရှည်ပုံမပေါ်။ ဘာမေးမေး မဖြေ သဖြင့် သို့ဆိုသလို သူ၏ပါးကို လက်ဝါးဖြင့် အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်း ရိုက်လိုက်ချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ထိုလူထူးလူဆန်းသည် စောတာလူးကို အံ့ကြိတ်ကြည့်လာချေ၏။

ဘုရားရေ... သူ၏သွားများသည် သာမန်လူသားတွေလို သွားမျိုး မဟုတ်။ လုံးလုံးချွန်ချွန်များ ဖြစ်ချေတော့၏။

ထိုသည်တို့ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အသားစိမ်းစားသူများ ဖြစ်နိုင်ပေ၏။ လူသူကင်းဝေးသော တောတောင်ထဲတွင် အသားစား လူရိုင်းမျိုးနွယ်စုများ ရှိနေခြင်းများလာဟု ထင်မိသေးတော့၏။

‘ဖထီ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ စောတာလူးကို ဟန့်တားပြောလိုက် သည်ကို ထိုလူထူးလူဆန်း နားလည်ပုံရချေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ရန်လိုသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ခြင်းတော့ဖြင့် မရှိပါချေ။ ပြုံး ယောင်သန်းမျက်နှာအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစား လိုက်ရ၏။

ထိုသည်ကို ရိပ်မိလိုက်သော ကျွန်တော်က...

‘ကိုလင်း... သူ့ကို ချုပ်နှောင်ထားခြင်းမလုပ်ဘဲ လွတ် လွတ်လပ်လပ်နေပါစေဗျာ၊ သူ့မယ် ဘာအပြစ်မှ မရှိလေဘဲ ခုလို ချုပ်နှောင်ခံထားရတယ်ဆိုတာ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်ဆို လည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူးလေ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလည်းပြော၊ သူ့ကိုလည်း တစေ့ တစောင်း ခိုးကြည့်လိုက်ချေ၏။ သို့ဆိုတော့ သူ၏မျက်နှာ တိမ်စင် လနယ် ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်မိပြန်သေးတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း ကျွန်တော့်အဆိုကို ခွင့်ပြုသည့် သဘောဖြင့် ပြုံးပြလိုက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ့တွင် ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးတို့ကို ဖြေပေးလိုက်တော့၏။

‘မင်းကို ငါတို့ အန္တရာယ်မပေးပါဘူးကွာ၊ မင်းနဲ့ စကား ပြောချင်တာရယ်၊ ပြီး ငါတို့ တောတောင်ထဲ လမ်းမှားလာလို မေးစမ်းချင်တာပါပဲကွာ၊ မင်းကို ဒုက္ခပေးဖို့ မဟုတ်ရပါဘူး’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သေးတော့၏။

တပ်နှောင်ခြင်းမှ လွတ်သွားသည်တွင် ထိုလူထူးလူဆန်း သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ကျွန်တော်၏ အလစ်အငိုက်ကို အဖွင့် ကောင်းယူ၍ သူ၏ခွင်နေသောခြေဖြင့် ပေါင်ခြံကို ပိတ်ကန်၍ ထွက်ပြေးသွားတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် မြေပြင်သို့ ခွေကျသွားတော့၏။
သည်တော့ စောတာလူးက ကျွန်တော်အား စိုးရိမ်တကြီး ပြေးပွေ့
လာချေသလို လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်အား ထွေးပိုက်လာခြင်း
ကြောင့် မြေပြင်သို့ လဲကျသွားခြင်းမဖြစ်ပေငြား ထိုလူထူးလူဆန်း
ကတော့မူ သုတ်ခြေတင် ထွက်ပြေးကာ အဝေးသို့ရောက်သွားချေပြီ
ဖြစ်တော့၏။

ဟင်... ဆရာလေးပိုက်က ရန်သူကို အထင်သေးတာ
ကိုး

သို့ စောတာလူးက အပြစ်ပြောလာချေ၏။ ထိုလူထူး
လူဆန်း၏ ကန်ချက်ဖြင့် ကျွန်တော် မခံမရပ်နိုင်သည့်ကြားမှ...

သူ့မယ် အပြစ်မရှိဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို တုပ်
နှောင်ထားတဲ့အပြင် ဖထိကပါ ပါးရိုက်လိုက်တော့ သူ စိတ်ခုသွား
မပေါ့

ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲ

အင်း... ကျွန်တော်သဘောကတော့ နောက်ပြန်လှည့်
ကြလျှင် ကောင်းမယ်

ဘာလို့လဲ ကိုလင်း

ကျွန်တော်စိတ်ထဲမယ် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသလိုပဲ

ဘယ်လို တစ်မျိုးကြီးလဲ

ဟိုဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ခြေရာခံလိုက်နေတဲ့သူတွေက
တခြားနေရာလောက်မယ် ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်

ဘာလို့လဲ

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘေးဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် လူစုလူဝေး
ဖြစ်သွားပြတ်လာပုံ မတွေ့ဘူး၊ ပြီးတော့ သူကလည်း သူတို့လူစု
လွတ်မြောက်ရာလမ်းရောက်သွားလို့ ခံစားရတဲ့ ခံစားမှုမျိုး သူ့မယ်
တွေ့ရှိနေသလိုပဲ၊ သူ့လွတ်မြောက်ရေးအတွက်ပဲ သူ စဉ်းစားနေပုံ၊
ကြည့်လေ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ သူ ပြေးသွားပြီ

သူပြေးလွှားသွားပုံက သူ့တွက်သာ မဟုတ်သလိုပဲ၊
သူ့မျက်နှာက အားလုံးနဲ့ လွတ်မြောက်မှုကြောင့် ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်သွားပုံဗျ

အင်း... ကိုလင်းမို့ ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးမိတယ်

ကြံကြံဖန်ဖန်တွက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူပြောတာ အမှန်
ချည်းပဲ

အလွန်လေးဗျာ... သို့အသံနှင့်အတူ အသက်အားဖြင့် ၇၀
ခန့်ကျင်ရှိမည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် အနားရောက်လာသဖြင့်
သုံးယောက်သား အံ့သြတကြီး ကြည့်မိကြတော့၏။

သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်လေမှ မြန်မာလူမျိုးမဟုတ်။ နိုင်ငံခြား
သားတစ်ယောက်ဟု ထင်လိုက်၏။

အရိုးစင်းဆုံး ပြောရပါလျှင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်
ဟု ထင်မိတော့၏။

ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

ဂျော့စ်ကွင်း

အမဲပစ်လာတာလား

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ဟင့်အင်း...’

‘တစ်ယောက်တည်းလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အဲပစ်မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ခရီးသွားလမ်းမှားနေသူလား’

သို့ စောတာလူးက မေးပြန်လေ၏။

‘သိပ်မမေးကြနဲ့တော့၊ ငါပြောပြမယ်’

‘ပြောကြည့်လေ’

‘မင်းတို့ ချည်နှောင်ထားတဲ့လူကို ငါ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလ လောက်က တွေ့ဖူးတယ်၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်၊ ပုံပန်း သဏ္ဌာန်ကြောင့်လည်း ဟုတ်လိမ့်မယ်’

‘နို့ဖြင့် ခင်ဗျား သူတို့ကို သိနေတယ်ပေါ့’

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

‘နို့ဖြင့် သူတို့က ဘယ်မှာနေကြသလဲ’

‘ကျောက်လိုဏ်ဂူထဲမှာ’

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

‘ဗျာ...’

‘မင်းတို့ကို ငါလည်း အကူအညီတောင်းချင်လို့၊ ငါတို့ ပူးပေါင်းကြတာပေါ့’

သို့ ပြောလာသည့် ဂျော့စ်ကွင်းဆိုသူကို ကျွန်တော် မေ့မေ့ ကြည့်လိုက်မိ၏။

‘သည်လူတွေအကြောင်းကို ငါ သုတေသနပြုချင်တယ် တကယ်တော့ ငါ သည်တောတောင်ထဲ မြန်မာမုဆိုးလမ်းပြတွေနဲ့

အဲပစ်ဆိုပြီး လာခဲ့ရာကနေ သူတို့ကို တွေ့မိတော့ စူးစမ်းလေ့လာ ချင်စိတ် ဖြစ်လာတယ်၊ သည်ခါ မြန်မာမုဆိုးလမ်းပြတွေက သူတို့ နဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူးဆိုပြီး ငါနဲ့ လမ်းခွဲသွားကြတယ်၊ ငါကတော့ တစ်ယောက်တည်းလည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူတို့ကို ခြေရာခံမိမှတော့ သည်အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံနိုင်လို့ တောတောင်ထဲ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သလိုနေပြီး သူတို့နောက်လိုက်နေတာ၊ ဒီလိုနဲ့ သူတို့နေတဲ့ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးကို တွေ့လိုက်ရတာ၊ တကယ်တော့ ငါတစ်ယောက်တည်း သူတို့ဆီ သွားမယ်ပေါ့၊ နို့ပေမင့် သူတို့ကြည့်ရတာ ယဉ်ကျေးမလို့နဲ့ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ပုံပဲ၊ သူတို့ စားတာ အစိမ်းစားကြတာဆိုတော့ ငါနည်းနည်းတော့ လန့်တာပေါ့၊ နို့ကြောင့် ငါ သူတို့နဲ့ မျက်နှာတန်းမီရင် မိတ်ဆွေဖွဲ့နိုင်မယ်ဆိုပြီး နေနေရာက ခု မင်းတို့နဲ့တွေ့တာပဲ’

‘နို့ဖြင့် စောတာလူးကို တွေ့လိုက်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ပြောတာက...’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူက မင်းတို့ကို သက်သက်လမ်းလွှဲပြီး များခေါ်လာတာ၊ သူ့လူတွေက ဟိုးနောက်တစ်ခြမ်းမှာ ရှိနေကြ လိမ့်မယ်၊ သူတို့တွေရဲ့ စရိုက်တစ်ခုပဲ၊ ခုလို သူတို့လူမျိုးစုအတွက် တစ်ယောက်က အဲလို အနစ်နာခံ ခြေရာဖျောက်တတ်ကြတယ်၊ ငါတုန်းကဆို ရူးတောင်ရူးချင်တာ၊ နောက်တော့ ငါလည်း ပါနုပဲ သွားတယ်၊ အဲလို တစ်ယောက်ထပ်တွေ့လိုက်တော့ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ‘အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကိုသာ သွားကြည့်ချေ၊ သူတို့ လူမျိုးစုကို အစုအဝေးတွေ နိုင်လိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်လား၊ နို့ဖြင့် ခင်ဗျား ခု တစ်ယောက်တည်းပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘယ်လိုများ သွားလာစားသောက်နေသလဲ’

သည်တွင် ရှောင်ကွင်းဆိုသူက ပြုံးပြလာချေပြီး...

‘ငါ ရိက္ခာပြတ်သွားတာ မနေ့ကမှ၊ နို့ကြောင့်လည်း မင်းတို့နောက် လိုက်လာတာ၊ မင်းတို့နဲ့ ပူးပေါင်းမယ်ပေါ့’

အလိုလေးများ... အတော်လည်တဲ့လူပါကလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပူးပေါင်းလေလျှင် ထိုလူထူးလူဆန်းတို့ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့ပေမည်...

‘ကိုလင်း ရသေ့ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေတော့ မှာလား’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလေသည်တွင် ‘ရှောင်ကွင်း’ဆိုသူ က ကျွန်တော်အား အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်လာချေပြီး...

‘ဘာလဲ ရသေ့ကြီး၊ ဘာတုံး မေးလာလေသဖြင့် ကျွန်တော် က ရသေ့ကြီးဓမ္မပါလ ခေါ်သဖြင့် ရသေ့ကြီးထံ လာကြရင်း ခုလို လူထူးလူဆန်းတို့ဖြင့် ကြုံရပုံကို ပြောပြလိုက်တော့၏။

သည်တော့မှ ရှောင်ကွင်းမှာ သဘောကျသွားချေပြီး...

‘အေး... နို့ဖြင့် မင်းတို့ ရသေ့ကြီးဆီ နောက်မှသွားကွာ၊ ငါနဲ့ အဲဒီလူမျိုးစုနေရာ ကျောက်လိုက်ဂူကြီးဆီ အရင်လိုက်ခဲ့ကြ ချေ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့် လိုက်၏။

‘အဲလိုပဲ လုပ်တာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလာလေသည်။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ‘ရှောင်ကွင်း’ဆိုသူ မျက်နှာဖြူ ကြီးဖြင့် ထူးဆန်းသော လူမျိုးစုတို့ရှိမည့်နေရာသို့ ရှာဖွေသွားရန် အလိုငှာ ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည်ခရီးတွင် ‘ရှောင်ကွင်း’အား ဦးဆောင် လိုက် ကျွန်တော်တို့က ဦးဆောင်လိုက်ဖြင့် ခရီးဆန်း တောတိုးခဲ့ ရာမှ...

‘မောင်ရင်တို့မယ် သေနတ်တွေပါတာပဲ၊ စားဖို့သောက်ဖို့ စီစဉ်ဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ’

သို့ ရှောင်ကွင်းက ဆိုလာသဖြင့် ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင် ကို ကြည့်လိုက်ချေပြီး မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ချေ၏။

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင် သဘောပေါက်သွားချေတော့ ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ သားကောင်ရှာပစ်ချေဦးမယ်၊ သည်မှာပဲ စောင့်နေမလား၊ လိုက်ခဲ့မလား’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ရှောင်ကွင်းကို ပြောလိုက်ချေ၏။

သို့ဆိုတော့ သူက...

‘သုံးယောက်လုံး သွားကြမယ်လား’

မေးလာလေသဖြင့်...

‘အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့မပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်နှင့် တာလူးအား မေးလေပြီ ပြောလိုက်ချေတော့၏။

သည်တွင် ကျွန်ုပ်ကွင်းက...

“နို့ဖြင့် ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဖြစ်မလား”

သို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်က ပြုံးပြလိုက်ကာ...

“ရပါတယ်ဗျာ၊ လိုက်သွားချေပါ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ကွင်းသည် လင်းမြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွားမည်ပြုပြီးလေမှ ကျွန်တော်၏လက်ထဲမှ ဆေနတ်ကို ကြည့်နေလေသဖြင့်....

“ပစ်တတ်လျှင် ယူသွားချေလေ”

"Thank You" ဆိုလျက် ကျွန်ုပ်ကွင်းသည် ကျွန်တော့်ဆေနတ်အား လှမ်းယူလေတော့၏။

“သည်ကောင်ကို ပစ်တတ်တယ်လား”

ကျွန်တော်က သူ မည်သည့်ဆေနတ်အမျိုးအစားကို ပစ်တတ်ခြင်း၊ မပစ်တတ်ခြင်းဖြစ်၍ သို့ မေးလိုက်၏။ သည်တွင် သူက ပြုံးလေချေပြီး...

“ပွိုင့် ၃၇၅ မဂ္ဂနမ်ဆို ကျွန်တော့်လက်သုံးလေ” ဟု ပြောလေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်ုပ်ကွင်းသည် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်အတူ ထွက်သွားလေတော့၏။

“နို့ဖြင့် ငါ ဆရာပိုက်နဲ့ နေခဲ့တော့မယ်”

သို့ဆိုလျက် မုဆိုးကြီးတာလူးသည် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် လိုက်မသွားလေတော့ဘဲ ကျွန်တော်နှင့် နေခဲ့ချေတော့၏။

သူတို့ ထွက်သွားသည်တွင် ကျွန်တော်နှင့် တာလူးသည် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ခြေကို ရှင်းလိုက်၏။ ပြီးနောက်

သစ်တုံးခြောက်၊ ထင်းခြောက်။ အကိုင်းခြောက်တို့ကို စုဆောင်းထားလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်တို့ ပြန်ရောက်လာလျှင် အရံသင့်မီးဖိုနိုင်ရန် ဖြစ်ချေတော့၏။

ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ချောင်းရှိရာသို့ သွားလိုက်၏။ ကံကောင်းသည် ဆိုရခြင်းမည်။ ကျွန်တော်တို့ နားနေစခန်းနေရာနှင့် မဝေးလောက်သောနေရာတွင် ရေစီးနေသည့် ချောင်းတစ်ချောင်း ရှိချေ၏။

ဘာချောင်းရယ်လို့တော့ဖြင့် မသိပါချေ။ တာလူး ပါလာလျှင်ဖြင့် သူ သိလောက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ချောင်းတွင်း ဆင်းလိုက်၏။ ချောင်းကျယ်ကြီး ဖြစ်ချေ၏။ ချောင်းတစ်ဖက်တွင်မတော့ ပျဉ်းကတိုးပင် အမြောက်အမြား ပေါက်ရောက်လျက်ရှိချေတော့သည်။ ချောင်းတစ်ဖက်သည်လည်း ခပ်နိမ့်နိမ့်သာ ဖြစ်ချေ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ မြေပြန့်ဖြစ်ဖို့ များ၏။

ပျဉ်းကတိုးပင်တို့ပေါ်တွင် ငှက်တို့ လူးလာပျံ့နေကြ၏။

ချိုင်းအောက်တစ်သိုက် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် ရှိနိုင်လောက်ချေ၏။

ကျွန်တော် ဝါးတစ်လုံးကိုခုတ်၍ ရေဘူးလုပ်လိုက်၏။ ထိုရေဘူးဖြင့် ချောင်းတွင်း ရေဖြည့်နေစဉ်...

“ဒီနီး...”

လင်းမြင့်လှိုင်တို့ ထွက်သွားသည့်ဘက်မှ ဆေနတ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

ဘယ်သူ ပစ်လိုက်သည်ကိုတော့ဖြင့် ဓနန်နှန်းတတ်ပါ

ချေ။ လင်းမြင့်လှိုင် မဟုတ်၊ ကျော့ကွင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

မည်သူပစ်လိုက်သည်ဖြစ်စေ သားကောင်ရဖို့ အဓိက မဟုတ်ပါကလား။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်ပေါ့။ လင်းမြင့်လှိုင် ပစ် လိုက်သည်ဆိုပါက မုချ မလွဲမသွေ သားကောင်သေချာပေပြီ။ ကျော့ကွင်းဆိုလျှင်ဖြင့်တော့ မသိပါချေ။

သို့ပေမင် သူ့အားလည်း လျှော့တွက်၍မရပါချေ။ ပွိုင့် ၃၇၅ မဂ္ဂနရိုင်းဖယ်ကို သူ နှစ်သက်သည်ဟု ပြောစဉ်ကတည်းက ကျွန်တော် သူ့ကို လျှော့တွက်၍မရမိသလိုက်ပြီးဖြစ်ပေ၏။ သို့ငြား လက်တွေ့က ပို၍အဆင်ပြေသည် မဟုတ်ပါကလား။

ကျွန်တော်သည် ရေဘူးဖြင့် ရေခပ်ချေပြီး စခန်းတဲရော သို့ ပြန်ခဲ့ကြချေတော့၏။ သို့မှ စခန်းနားရောက်သည်တွင်...
‘ဟင်...’

ခပ်လှမ်းလှမ်း တောအုပ်လေးအတွင်းမှ ကျော့ကွင်း တစ်ယောက် ခြေကုန်သုတ် ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့လေသဖြင့် ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့် သိလိုသဖြင့် သူ အနားသို့ရောက်အလာကို စောင့်နေလိုက်၏။

ကျော့ကွင်းတစ်ယောက် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ကျွန်တော့် အနား ရောက်လာသည်နှင့်...

‘ဒုက္ခတော့ ရောက်ပြီဗျာ၊ မောင်ရင်တို့လူလေ’

သို့ဆိုလေသဖြင့် ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်အတွက် စိုးရိမ် သွားမိချေတော့၏။

‘ဗျာ... ကိုလင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောစမ်း ပါ မြန်မြန်’

သို့ဆိုတော့ သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာ စေ့စေ့ကြည့်လေ ပြီး...

‘အာ... သူငယ်ချင်း ဘာဖြစ်တယ်၊ ဂဗနုဏမသိရသေး ဘဲလျက် စိုးရိမ်ပူပန်ပုံကြည့်ရတာတော့ မောင်ရင်တို့နှစ်ယောက် အတော်ကလေးကို သံယောဇဉ်တွယ် ချစ်ခင်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့’

သို့ဆိုတော့လည်း ကျော့ကွင်းကို ကျွန်တော် စေ့စေ့မြန် ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘အိုတွေပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ပြောစမ်းပါ... ကိုလင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျုပ် တောဝက်ကောင်ကိုတွေ့တော့ ပစ်လိုက်တယ်၊ မောင်ရင်လူက လှမ်းတားချိန်နောက်ကျသွားတာကိုး၊ နို့ကြောင့် ကျုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ တောဝက်ကောင်ကိုမထိလေဘဲ ကျုပ်ဆီကို ကမူး ရှုထိုးပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာတယ်လေ၊ ကျုပ် ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး၊ မောင်ရင်လူက အဲဒီအချိန်မယ် ကျုပ်နဲ့ တောဝက်ကြီးကြားကို ဝင်လာတယ်၊ ကြည့်လိုက်တော့ သည်တောဝက်ကောင်ကို မောင်ရင် လူက လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုပြီး ပြေးဝင်လာတာလို့ ထင်လိုက်တာလဲ၊ နို့ မဟုတ်ပေဘူးကွ၊ ငါ့အသက်ကို ကယ်ဖို့ သူ လုပ်လိုက်တာလေ၊ ပြီး သူက တောဝက်ကို သူ့လက်ထဲရှိ သေနတ်ဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက်ပစ်မယ်လို့ထင်တာ၊ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ သူ သေနတ်ထုတ်ဖို့တောင် အချိန်မရလိုက်လို့ ထင်တယ်၊ ပြေးလာ တဲ့ ဝက်ကောင်ကို သူ့လက်ထဲက သေနတ်နဲ့ ဝက်ကောင်ရဲ့ ရှေ့နှုတ်သီးကို လှဲရိုက်ပြီး ဘေးကို ရှောင်လိုက်တာလေ’

‘လျှပ်တစ်ပြက်ပါပဲ။ ဖြစ်ပျက်သွားတာက ဝက်ကောင်က

သူ့မျက်နှာကို သေနတ်နဲ့ရိုက်ခဲလိုက်ရတော့ ဝက်ကောင် ဘေးကို
ယိုင်ဆင်းသွားပြီး ပြေးထွက်သွားတယ်လေ။ မောင်ရင်တို့လူကတော့
တည့်တည့်ကြီး ဝက်ဖက်မခဲလိုက်ရဘူးဆိုပေမယ့် ဝက်ကောင်ရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ သူ့ကို အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်း ဝင်တိုက်ခဲလိုက်ရတယ်
လေ။

‘နို့ဖြင့် ကိုလင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ’

‘ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူးဆိုပေမယ့် အတော်ကလေး အထိနာ
သွားပုံပဲ။ ငါ သူ့ကို ထမ်းခေါ်လာမယ်လေဆိုတော့’

‘နေပါစေ ရပါတယ်။ သည်ကနေ သားကောင်တစ်ကောင်
ရအောင်ပစ်ရဦးမှာ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခင်ဗျား စခန်းပြန်ပြီး တစ်ယောက်
ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့ချေဗျာလို့ ပြောလာလို့ ကျုပ် လာခေါ်တာ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် တာလူးအား အကျိုး
အကြောင်းပြောပြရပေဦးမည်ဖြစ်၍ စခန်းတဲသို့ သွားလိုက်ပြန်၏။
ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကျောစကွင်း လိုက်ပါလာချေသည်။

စခန်းတဲရောက်သည်တွင် တာလူးကို သစ်ပင်ကျောမှ
အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့လိုက်လေ၏။ သို့ကြောင့်...

‘ဖထီ... ဖထီ... ဖထီ’ လို့ခေါ်လျက် တာလူး အနား
သွားလိုက်၏။

‘ဟင်...’

သို့ဆိုတော့မှ တာလူး ဒဏ်ရာရနေမှန်း သိရတော့၏။
ဒဏ်ရာဆိုလို့ ဦးခေါင်းတွင် ဖူးရောင်နေခြင်းသာ ရှိချေ
၏။

‘ဖထီ၊ ဖထီ၊ ဖထီ’

အကြိမ်ကြိမ်လှုပ်ခါနီးစေကာမူ တာလူးကတော့ ‘အင်း...
အင်း... အင်း... အင်း...’ အော်မြည်လျက် မျက်လုံးအစုံ ပွင့်
လာချေတော့၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

စောတာလူးက ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် သို့ ပြောလာ
လေ၏။

‘ဘာလဲ ဖထီကပဲ မေးရတယ်ရှိသေး၊ ဖထီ ဘယ်လိုဖြစ်
လို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ဟေ...’

သို့ဆိုတော့ တာလူးတစ်ယောက် အံ့အားသင့်သွားကာ...

‘အေး... ငါမှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ ဟိုကောင်... ငါ့ကို
တိုက်ခိုက်လာလို့ ငါက ခုခံရရှိသေး နောက်ကနေ ခဲလုံးနဲ့ ငါ့ခေါင်း
ကို ပစ်ထုခဲလိုက်ရတာပဲ၊ နို့ကြောင့် ငါ့မေ့မြောနေတာ ဖြစ်မပေါ့’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဖထီရာ၊ နို့... နေဦး၊ သူပြောတယ်၊
ကိုလင်းလည်း ဒုက္ခရောက်နေတယ်ပြောလို့ ခုပဲသွားမလို့၊ ဖထီ
လာခေါ်တာ ခုလိုအခြေအနေဆိုတော့ နေခဲ့ပါ ဖထီ၊ ကျွန်တော်
သွားလိုက်ဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်
နှင့်အတူ ကျောစကွင်းသည်လည်း ရပ်လာလေသဖြင့်...

‘ကျွန်တော့်ကို လမ်းပဲညွှန်ပါ၊ သည်မယ် ဖထီတစ်ယောက်
တည်း’

သို့ဆိုတော့ တာလူးက...

‘ရတယ်... ရတယ်၊ ငါ အလစ်အငိုက်မိလို့ ခံလိုက်ရတာပါကွာ၊ နောက်တစ်ခါ ပြန်လာကြည့်ပါလား၊ သည်ကောင်သေပြီသာမှတ်’

‘နို့ဖြင့်လည်း ပြန်လာမှ အသေးစိတ်ပြောပြပါ၊ ခု ကိုလင်းအတွက် စိုးရိမ်လို့ လိုက်သွားဦးမယ်’

သို့ဖြင့် ဂျော့စ်ကွင်းက ကျွန်တော့်အား ဦးဆောင်ခေါ်သွားချေလေသည်။

တောင်ခြေလေးတစ်ခုအပေါ်သို့ ရောက်သွားကြသည်တွင်...

‘ဟာ... ဟိုမယ်၊ ဟိုမယ်’
လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် သစ်ပင်အခြေတွင် ကျောမိုလွှက် ကျွန်တော်တို့အား ပြုံးပြလာချေ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ထလိုမရဘူးလား’

‘အေးဗျာ... တခြား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာတော့မရပါဘူး၊ ဝက်ကောင်က အရှိန်နဲ့အတွက် ကျွန်တော်က လှမ်းခုန်အရှောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဟုတ်ဘဲ တိုက်မိသွားတာပါဗျာ၊ နို့ပေမယ့် အတော်ကလေးနာနေလို့ဗျ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်၏ပေါင်ကို ကိုင်ကြည့်လိုက်လေ၏။

‘အား... လား... လား...’

လက်ဖြင့် အသာအယာကိုင်လိုက်သည်တွင် နာကျင်သွားခြင်းကြောင့် သို့ အော်ဟစ်လေတော့သဖြင့်...

‘အင်း... ပေါင်ရိုးကျိုးသွားတာလား မသိ’

‘အဲလိုတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ ဒဏ်လောက် နားနေလျှင်ဖြင့် သက်သာသွားမယ်ထင်ပါရဲ့’

‘အေးဗျာ... ဂျော့စ်ကွင်း ဗွဲ့ခေါ်တာကိုရော ပြန်လိုက်နဲ့လို့ မရလို့လား’

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းခါပြလေပြီး...

‘စားစရာ လိုသေးတယ်လေ၊ နို့ကြောင့် ဂျော့စ်ကွင်းကို ပြန်ခေါ်ခိုင်းပြီး အဲဒီအချိန်လေးမယ် ကျွန်တော့်ရှေ့က သားကောင် ဖြတ်သွားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် လှမ်းပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားလို့ပါ’

‘အလိုလေးဗျာ... သားကောင်မရလည်း ဘာဖြစ်တုံး၊ စခန်းနားက ချောင်းထဲမယ် ကျွန်တော် ဂုံးကောင်လေးတွေတွေ့တယ်၊ အဲဒါကို စားလို့ရပါလိမ့်မယ်’

ဂျော့စ်ကွင်းက ‘ဘာလဲ ဂုံးကောင်’ မေးလာသဖြင့် ရှင်းပြလိုက်ရသေးတော့၏။

သို့ရှိစဉ်...

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေစဉ် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သို့ဆိုသလို ရုတ်ခြည်း သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်ချေသဖြင့် ဂျော့စ်ကွင်းမှာ ကျွန်တော်ပါ လင်းမြင့်လှိုင်၏ ပစ်မှတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

ဘုရားရေ... ‘လင်းရှူး’ကောင် ဖြစ်ချေ၏။

‘ကိုလင်းရယ်... အဲ့ပါ၊ သည်ကနေပြီး သားကောင်
တစ်ကောင်ရမု ပြန်မယ်လို့များ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားပုံပဲ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဂျော့စ်ကွင်း
အတွက်ပါဗျာ’

‘ဟင်...’

‘ဘယ်လို...’

ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါချေ။ လင်းမြင့်လှိုင် ဘာကို
ဆိုလိုချင်တာပါလိမ့်။

ဂျော့စ်ကွင်းက ‘သူ အစားမစားရတာ အနည်းလေး
နှစ်ရက်လောက်တော့ ရှိလောက်ပြီဗျာ’

‘ဟင်...’

သို့ပြောလာပြန်သည်။ ကျွန်တော်-အံ့ဩရပြန်သေး၏။
သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည် ဟုတ်၊ မဟုတ် သိလိုသလို
ဂျော့စ်ကွင်းကို အားနာစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ချေတော့၏။

သည်တွင် ဂျော့စ်ကွင်းက ကျွန်တော့်အား ဝန်ခံဖြူ
ခေါင်းညှိတ်လေတော့၏။

‘ဘုရားရေ... တကယ်ပဲလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကိုလင်းကို သူပြောလို့လား’

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် ပြုံးစိစိဖြစ်
ကာ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလေ၏။

‘ပြောပါဦးဗျာ၊ ဘာလဲ ဘာဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်က

ဟန်ဆောင်ကောင်းလှပြီထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ရက်လောက်
ရှိပြီ ကျုပ်အစားပြတ်နေတာ’

သို့ ဂျော့စ်ကွင်းက ဝန်ခံလာပြန်ချေ၏။

‘ဘယ်လိုများ သိတုံး’

‘ဪ... သိပါဗျာ၊ ဂျော့စ်နဲ့ကျွန်တော်တို့ စဆုံကတည်း
က သူ့ဆာလောင်နေတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ နို့ကြောင့်လည်း
ကျွန်တော်တို့ဆီ အစာရလိုငြား လာခဲ့တာမဟုတ်လား၊ သည်တော့
ကျွန်တော်တို့က ထူးဆန်းတဲ့လူတွေအကြောင်း စကားစလိုက်တယ်၊
ဂျော့စ်ကလည်း သူ့ဆာလောင်နေတာကို မေ့လျော့ပြီး သူတို့ဆီ
သွားဖို့လုပ်တာပေပဲ၊ သူ့တွက် စားစရာဆိုတာ ကျွန်တော်တို့နဲ့
ပူးပေါင်းလျှင် ရမှာကို သိနေတယ်လေ၊ နို့ပေမင့် ကိုပိုက်ရယ်၊
ကျွန်တော်တို့က သူနဲ့မတွေ့ခင်လေးအချိန်ကမှ စားထားကြတာ
မဟုတ်လား၊ ဘယ်ဆာပါ့မလဲ၊ သူကလည်း ထုတ်ပြောရမှာ၊
ဆာနေပေမင့် ဆာလောင်မှုကိုတင်းခံနေတယ်လေ၊ အဲလိုနဲ့ သည်နေ့
ရောက်တော့ သူ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ အစားရှာကြဖို့ ပြောလာတယ်
လေဗျာ၊ အဲဒါနဲ့ စိတ်မချလို့ သူကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး သားကောင်ရှာ
ဇယ် တွက်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို မယုံတဲ့သဘောပေါ့၊
အကယ်၍ သားကောင်တွေ့လို့ ကျွန်တော့် ပစ်ချက်လွဲသွားလျှင်
သူက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိပြီး ပစ်မယ် စိတ်ကူးပြီးလိုက်လာ
တာလေ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း သူ ဝက်ကောင်ကို
ပစ်လိုက်တာ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဝင်ဟန့်လိုက်တာမှာ ခုလို
ဖြစ်တာပဲ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြလာလေ
တော့၏။

ကျွန်းကွင်းက ပြုံးလျက်နေရင်းမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်ရင်း လင်းမြင့်လှိုင်ကို အထင်ကြီးသော မျက်လုံးများဖြင့်
ကြည့်နေချေလေသည်။

ပြီးမှ Thank you boy. လို့ ပြောလေတော့၏။ သို့မှ
ကျွန်တော်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လိုက်သည့် လင်းရှူးကောင်
ကို ကောက်ယူ၍ လင်းမြင့်လှိုင်အား ဖေးမလျှောက်ခဲ့ကြချေတော့
၏။ လမ်းတွင် တာလူးအဖြစ်ကို ပြောပြလိုက်တော့၏။

‘လူထူးလူဆန်းတွေနဲ့ တွေ့တာများလား’

‘နို့တော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဂယနဏမမေးခဲ့
ဘူး၊ ကိုလင်းကို စိုးရိမ်ပြီး လာခဲ့ကြတာ’

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် တာလူးရှိရာ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြ
တော့၏။

တာလူးတစ်ယောက် ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် ထင်းမီးပုံနား
တွင် ထိုင်လျက် အဖန်ရည်သောက်နေလေချေ၏။

‘ဘယ်လိုလဲ ဖထီ၊ ဖထီကို ဆော်သွားလာ လူထူးလူဆန်း
တွေလား’

‘မဟုတ်ဘူးကွ၊ သစ်ခုတ်သမားနှစ်ယောက်’

‘အလိုလေးဗျာ... သူတို့က ဘာလို့ ဖထီကို အလိုလုပ်
ကြရတာလဲ၊ ဖထီဆိုက ဘာလိုချင်လို့လဲ’

‘နို့တော့ ငါလည်းမသိဘူး၊ သူတို့ကြည့်ရတာ ငါ့ကို
လူမှားပြီး လုပ်ကြတာဖြစ်မယ်’

‘အင်း...’

‘ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်’

ကျွန်တော်သည် လင်းရှူးကောင်ကို အရေဆုတ် မီးကင်
လိုက်ပြီးသည်နှင့် ရေချိုးရန် ထွက်ခဲ့တော့၏။

တာလူး လိုက်ပါခဲ့၏။ ကျွန်းကွင်း လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်အတူ
ကျန်ခဲ့ချေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရေချိုးရန်အလိုမှာ ချောင်းသို့
လာခဲ့ကြသည်တွင် ချောင်းကိုလှမ်းမြင်ရလောက်သည့်နေရာအရောက်
တွင်...

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

ကျွန်တော် အမြင်မှားလေရောလား ထင်၏။ မျက်လုံးကို
ထပ်ဖန်တလဲ ပွတ်သပ်ကြည့်ရ၏။

‘ဖထီ ဟိုမယ် လူထူးလူဆန်းလေးနဲ့ သစ်ခုတ်သမား
တစ်ယောက် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါတို့ သူတို့ကို အလွတ်ပေးလို့မဖြစ်
ဘူး၊ လူထူးလူဆန်းကို တွေ့တုန်းတွေ့ခိုက် ဖမ်းချင်တာရယ်၊ ပြီး
တော့ ဟိုကောင်က ငါ့ကို ရိုက်သွားတဲ့ကောင်ပဲကွ၊ နောက်
တစ်ကောင်တော့ ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် သဘောပေါက်လိုက်လေ
ပြီ ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်...

‘နို့ဖြင့် သည်လိုလုပ် ဖထီ’

သို့ ပြောလိုက်သည်တွင် တာလူးက ပါးစပ်ကြီးကို ပြနိုင်

သမ္မု ဖြရယ်ပြီလားချေပြီး...

အေး... ငါ သည်ကောင်ကို ပညာပြန်ပေးရမယ်၊ အဲဒီ အခွင့်အရေးကိုတော့ ငါ့ကိုပေးရမယ်

သို့ဆိုလျက် စောတာလူးသည် လှစ်ခနဲ ထိုလူနှစ်ယောက် ထံ ပြေးသွားချေတော့၏။

စောတာလူး၏ အမြန်နှုန်းသည် တကယ်တော့ လူထူး လူဆန်းလေးကိုတော့မူ မစီပါချေ။ သို့ပေမင်္ဂ စောတာလူးသည် သူ့ကို လုပ်သွားသူကိုတော့မူ လက်သီးဖြင့် ဆွဲထိုး ကန်ကျောက် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

လူထူးလူဆန်းလေးကမူ သစ်ပင်ချုံပုတ်တို့ကြား တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားချေတော့၏။

သို့ကြောင့်...

*ဒိန်း...

ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လူထူးလူဆန်း လေးအား လှမ်းပစ်လိုက်ချေတော့၏။

ထိသွားလား

ကျွန်တော် စောတာလူးနား ရောက်သည်တွင် သို့ စော တာလူးက မေးလာချေတော့၏။

အင်း... ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုပေမင်္ဂ အတတ် နိုင်ဆုံး သူ့ခြေထောက်ကို ပစ်လိုက်တာပဲ၊ ကြည့်ရတာ လဲပြီသွား သလားလို့၊ နို့ကြောင့် အဲဒီနား သွားကြည့်မယ်

သို့ဆိုတော့ စောတာလူးသည် သစ်ခတ်သမားဆိုသူကို ခြေထောက်ဖြင့် ခပ်နာနာလေး ကန်လိုက်ချေပြီး...

ခွေးကောင် မင်း ငါ့ကိုလုပ်ထားတာ မှတ်ပြီလား

*ဒုန်း...

*ဘုတ်...

*အင်း...

*ဘုတ်...

*အား...

သို့ဆိုသလို ဆောင့်ဆောင့်ကန်ချေပြီး ကျွန်တော့်နောက် ပြေးလိုက်ခဲ့ချေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် တာလူးကို မစောင့်လေဘဲ လူထူး လူဆန်းကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်သည့်နေရာ ရောက်သည်တွင်...

*ဟင်...

*ဘုရားရေ...

ကျွန်တော် လက်မှန်းလွဲ၍ ချက်ကောင်းကိုများ ထိသွား လေသလား အောက်မှလိုက်တော့၏။ ထိတ်လန့်မှုလည်း ဖြစ်သွား တော့၏။

လူထူးလူဆန်းက မှောက်လျက်အနေအထားမှာပင် ငြိမ်သက် နေချေတော့သဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

ကျည်မှန်သည်တော့ မတွေ့။ သွေးတို့ ယိုစိမ့်ခြင်းလည်း မတွေ့။ သို့ဆိုတော့ ဝမ်းဗိုက်ရှေ့မျက်နှာစာတစ်ဖက်မှာများ ကျည် ပေါက်ဝင်သွားလို့များလား။ သို့ဆိုပါလျှင်လည်း သွေးတို့ အိုင်ထွန်း မနေပေမင်္ဂ အနည်းအကျဉ်းတော့ဖြင့် တွေ့ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ ကလား။ သို့ကြောင့် ထိုလူထူးလူဆန်းလေးကို မှောက်လျက်

အနေအထားမှ ပက်လက်အနေအထားမှ ဆွဲလှန်လိုက်တော့၏။

‘ဟာ...’

ဘုရားရေ... တကယ်ပဲ လူထူးလူဆန်းလေးပါလား။

ဂြိုဟ်သားတစ်ယောက်နှင့် တူသေးတော့၏။

အဆေးကသာ မြင်ဖူးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမည် ယခု အနားကပ် မြင်သည်တွင်မတော့ ပို၍ရပ်ဆိုင်းပြီး ပို၍ကြောက်စရာကောင်းသေး တော့၏။ ဟုတ်ပြီ။ သို့ဆိုလည်း သူ ဘာကြောင့် သည်လိုလဲကျ နေသည်ကိုပင် သတိမပြုမိ ဖြစ်မိသေးတော့၏။

‘ဟာ... အတော်အကြည့်ရဆိုးတာကလား၊ ဆရာက သူ ဘယ်ကိုမှန်လို့ ဖြစ်သွားရတာလဲ’

သို့ တာလူး မေးလေမှ ကျွန်တော် သတိရလိုက်တော့ သဖြင့် လူထူးလူဆန်းလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဒဏ်ရာရှာမိလိုက် ၏။ မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှ မတွေ့ပါကလား။ သို့ဆိုလျှင်ဖြင့်...

ကျွန်တော်သည် လူထူးလူဆန်းလေး လဲကျနေသည့်နေရာ တွင် ခဲလုံးကြီးသော်လည်းကောင်း၊ ငုတ်ပြီးသော်လည်းကောင်း ရှိလိုရှိငြား ကြည့်လိုက်၏။ သို့လည်း ဖြစ်တတ်သည် မဟုတ်ပါ ကလား။ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ဆိုသလို ကျွန်တော်က အပစ် သူက ခလုတ်တိုက်လဲအကျ သို့လိုမျိုးများလေလားပေါ့။ သို့ငြား မည်သည့်ခလုတ်တိုက်မိစရာအရာက သူ၏အနား မြေပြင် တစ်ဝိုက် မတွေ့ပါချေ။ ထူးဆန်းပါကလား။

သို့ ကျွန်တော် လူထူးလူဆန်းလေးကို စေ့စေ့ကြည့် စဉ်းစားနေဆဲမှာပင်...

‘ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်...’

‘ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်...’

ကျွန်တော်၏ နောက်ဘက်မှ သို့အသံကြောင့် ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်ရင်း သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်ခတ်ရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုင်ထားလိုက်၏။

‘ဘုရားရေ...’

တောင်လိပ်ကောင်ပါတလား။ ကုန်းကုန်းကွကွဖြင့် ပြေး သွားနေသည်ဆိုပေမည် နှေးကွေးလွန်းလှ၏။

သို့ဆိုတော့မှ ကျွန်တော် သိလိုက်တော့၏။ လူထူးလူဆန်း လဲကျသွားရသည်မှာ တောင်လိပ်ကောင်ကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ ဖြစ်တတ်သည်ပဲလေ။

လိပ်ကောင်အား ခလုတ်တိုက်လဲကျသွားရာမှ မေ့လျော့ သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် တရွေ့ရွေ့ပြေးသွားနေသော လိပ်ကောင်ကို သူ၏ခွံ ကြိုးစားမှုကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ကျွန်တော် လိပ်ကောင်ကို အလွတ်ပေးလိုက်တော့၏။

‘ဆရာက လိပ်ကောင်ဖမ်းသွားမလား’

တာလူးကတော့ မေးသေး၏။ သို့ပေမည် ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြုလိုက်တော့၏။

‘ဟိတ်... ဟိတ်... ဟိတ်...’

ကျွန်တော်က လူထူးလူဆန်းလေးကို ပွေ့ဝိုက်လှုပ်ခါ သော်လည်း ငြိမ်သက်နေပြီးဖြစ်သည်ကြောင့် သူ၏ နှလုံးသားရှိရာ သို့ နားကို ကပ်လိုက်၏။ ဘုရားရေ... နှလုံးခုန်ခြင်းမရှိပါကလား။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သေချာစေရန်အလို့ငှာ လက်ကောက်ဝတ်

သွေးတိုးခြင်း ရှိ၊ မရှိ စမ်းလိုက်ပြန်၏။ သို့အပြင် မေးရိုးအောက် ဘက်နေရာလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာထောက်စမ်းလိုက်ပြန်၏။
တံပြန်ခြင်းအလျဉ်းမရှိလေသဖြင့် သေဆုံးသူဟုသတ်မှတ် လိုက်တော့၏။

‘ဖထီ သူ သေသွားပြီ’

‘ဟေ...’

စောတာလူးသည်လည်း တအံ့တဩဖြစ်သွားကာ လူထူး လူဆန်းလေး အသက်ရှိ၊ မရှိ သိလို၍ အမျိုးမျိုး စမ်းသပ်နေပြန်၏။

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ လူထူးဆန်းတစ်ယောက် သေသွား ပြီ’

‘ဘာလို့များ ခလုတ်တိုက်မိလဲ မသိဘူး’

ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတော့၏။

‘သေနတ်သံကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ် သေသွားတာပဲ’

‘ဟင်...’

သို့အသံနှင့်အတူ မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ရသေ့ဓမ္မပါလ အနား ရောက်လာလေတော့၏။

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် ရသေ့ကြီး’

ကျွန်တော်သည် ရသေ့ကြီးကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ခြင်း ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ထိတ်လန့် မှုဖြင့် သေဆုံးသွားသူဟု သိလိုက်ရခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားမိတော့၏။

‘ရသေ့စိတ်ထဲမယ် ကိုပိုက်တို့ အတော်နဲ့ ရောက်မလာ နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိနေလို့ လိုက်လာခဲ့တာ’

‘ဗျာ... တောင်းပန်ပါတယ် ရသေ့ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ရသေ့ကြီးဆီ လာကြမလို့ပါပဲ၊ နို့ပေမင့် သည်မယ် ခုတွေ့တဲ့ လူထူးလူဆန်းလေးတွေကို တွေ့လိုက်တာရယ်ကြောင့် စိတ်ဝင်စား နေတုန်း မျက်နှာဖြူလူကြီးတစ်ယောက်နဲ့လည်း ဆုံမိပြီး သူက လူထူးလူဆန်းလေးတွေရဲ့ လိုဏ်ဂူကိုသိတယ်၊ လိုက်ပို့မယ်ဆိုလို့ စိတ်ဝင်စားပြီး အဲဒီသွားကြမယ်လို့၊ ပြီးမှ ရသေ့ကြီးဆီ လာမယ် ပေါ့’

သို့ ကျွန်တော်က ရှင်းပြလိုက်သည်တွင် ရသေ့ကြီးက ပြုံးလိုက်လေပြီး...

‘ရသေ့ ကိုပိုက်တို့ကိုခေါ်ရတဲ့အကြောင်းကလည်း သည် လူထူးလူဆန်းလေးတွေ နေတဲ့နေရာကို လိုက်ပို့ပေးချင်လို့ပဲ’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

‘ကိုပိုက်ကို မေးရဦးမယ်’

‘မေးပါ ရသေ့ကြီး’

‘မျက်နှာဖြူ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ရှောင်ကွင်းကို ပြော တာလား’

‘ဘုရားရေ... ရသေ့ကြီး သိနေပါကလား’

‘ဟုတ်တယ် ရသေ့ကြီး၊ သူ့ကို သိလား’

‘သိတယ်ပဲ ပြောရတော့မပေါ့’

‘နို့ဖြင့် သူက...’

သို့ဆိုတော့ ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ကျွန်တော်အား ပြောသင့် မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေဟန်ဖြင့် ကြည့်နေလေသဖြင့်...

‘ပြောလို့ မဖြစ်လျှင်လည်း မပြောပါနဲ့လား ရသေ့ကြီး၊ ရသေ့ကြီးတွက် အခက်အခဲရှိနိုင်တယ်ဆိုလျှင်ပေါ့’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။
သည်တွင် ရသေ့ကြီးက ပြုံးလာချေပြီး...

‘မပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူးကွ၊ ကျော့စ်ကွင်းဆိုတဲ့သူကို သတိထားသင့်တယ်’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သို့ မေးလိုက်သည်တွင်မတော့ ရသေ့ကြီးက နှုတ်ခမ်း လေးကို တွန့်လိုက်ချေပြီး...

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မေးတာကို ပြောရတာထက် ကိုကိုကိုတို့ ကိုယ်တိုင် သူ့ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်နေမယ်ဆိုလျှင် ပြည့်ပြည့် စုံစုံသိပြီး ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်တာပဲ’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ နို့ဖြင့်လည်း ရသေ့ကြီး ပြောသလိုပဲ လုပ်ရ တော့မယ်၊ ကဲ... ကဲ... ရသေ့ကြီး သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ရသေ့ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် သရဏဂုံတင်ပေးလိုက်မယ်၊ ကိုကိုကိုတို့အနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုလျှင် သူ့ကို သူ့နေရာ ပြန်ပို့စေချင် တယ်’

‘ဗျာ...’

‘ဘယ်လို...’

စောတာလားရာ ကျွန်တော်ပါ၊ ရသေ့ဓမ္မပါလကို တအံ့ တဩ ကြည့်လိုက်မိချေတော့၏။

‘ကိုကိုကိုတို့ကိုလည်း ရသေ့က သူတို့ဆီ ခေါ်သွားစရာ အကြောင်းလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ အဲလိုပဲ လုပ်တာပေါ့’

‘နို့ဖြင့် ကိုလင်းကို ပြန်ခေါ်ရမပေါ့’
ရသေ့က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး...

‘သူနဲ့အတူ ကျော့စ်ကွင်းရှိနေတယ် မဟုတ်လား’
‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘သူ့ကို ပြန်ပို့မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် မဝေးလောက်သေးပါဘူး၊ ကိုကိုကိုနဲ့ တာလူးပဲ လိုက်ပို့ကြပါ၊ ရသေ့ကြီးလည်း လိုက်မှာပါ၊ ပြီးမှ ကိုလင်းတို့ဆီ ပြန်သွားကြပေါ့’

‘အဲလိုလုပ်ရတော့မပေါ့ ရသေ့ကြီး’

‘အေးကွယ်... သဗ္ဗေသတ္တာ အဝေရာဟန္တ’ဆိုလျက် လက်တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို ‘နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ...’ လို့ဖြည့်အောင် ရိုက်ခတ်လိုက်လေပြီး နေရာမှ ကွေ့လှည့်လိုက်သည် တွင်မတော့...

‘ရသေ့ကြီး နေဦး၊ နောက်တစ်ယောက်ကိစ္စရှိသေးတယ်’

စောတာလားက လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ရသေ့ကြီး ခြေလှမ်း ရပ်သွားရာမှ လှည့်ကြည့်လာချေတော့၏။

‘သူနဲ့တူတူရှိနေတဲ့ သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်ကို ငါ ချည်နှောင်ထားတာရှိတယ်၊ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

‘အေး... မင်း ချည်နှောင်ထားတဲ့လူက ဘာသာရေး အင်မတန်ကိုင်းရှိုင်းတဲ့သူ ‘ပေတီး’ပဲ ဖြစ်မယ်။ သူက ဘယ်လူထူး လူဆန်းတို့နဲ့မဆို မိတ်ဖက်လေကွာ’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

‘ငါ့အထင် ငါ့ကို သူပဲ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ခေါ်ဝေါ်ပြီး

နောက်ကနေ ရိုက်သွားတာဖြစ်မယ်။ ငါက သူ့ကို ပြန်ရိုက်နှက်
ဖမ်းထားခဲ့တာ၊ သူလူထူးလူဆန်းတွေနဲ့လည်း ပတ်သက်တယ်လား။

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... သူက ပေတီးပါကွာ၊
လူထူးလူဆန်းတွေနဲ့ပဲ သူက ပတ်သက်တာပါကွာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့
သူက လူထူးလူဆန်းတွေကို ဘာသာတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောဆို
သွန်သင်ဆုံးမနေတဲ့သူပေပဲ။ ရသေ့နဲ့လည်း သိတယ်။ ခု သူ
ဘယ်မှာလဲ’

သို့ဆိုတော့ စောတာလူးသည် ကျွန်တော်နှင့် ရသေ့ကြီး
ကို ဦးဆောင်၍ ပေတီးဆိုသူရှိသည့်နေရာကို ခေါ်သွားလေတော့
၏။

‘သေချာတာပေါ့၊ ပေတီးပေပဲ’

ထိုလူကို မြင်သည်နှင့် ရသေ့ကြီး သို့ပြောလိုက်ချေပြီး...

‘ကိုကို’

‘ပြောပါ ရသေ့ကြီး’

‘ပေတီးကို လွှတ်လိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ရသေ့ကြီး၊ ဖထိကလည်း မှားယွင်းပြီး
လုပ်မိတာဖြစ်မပေါ့ဗျာ’

‘အေးလေ... ရသေ့ ပြောပြီပဲမဟုတ်လား’

သို့ဆိုတော့ တာလူးသည် ပေတီးကို ချည်နှောင်ထားသည်
ကြိုးတို့ကို ဖြေပေးလိုက်ချေတော့၏။

‘သည်ကရင် အတော်ခြေလွန်လက်လွန်ရှိတာကလား’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ငါလေကွာ တာလူးလေ
အရူးမဟုတ်ဘူးကွ သိပြီလား၊ ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...
ဟင်း...’

‘ခွပ်...’

‘အား...’

‘ဟား...’

‘အမှတ်သည်းခြေကြီးတဲ့ ပေတီးဆိုတာ ကျုပ်ပဲဗျာ’

ဘုရားရေ...ပေတီးသည်လည်း အလာချည်းပါကလား။

မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ပေတီးက လူပလဲလေးဖြစ်ပေမင် သူထက်
လူကောင်ထွားသော တာလူးကို လျှပ်တစ်ပြက် မျက်နှာကို ဒူးဖြင့်
ခုန်တိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် တာလူးတစ်ယောက် မြေပေါ် ဖင်ထိုင်
ကျသွားချေတော့၏။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

ဟား... ဟား... အတော်လာတဲ့ကောင်တွေကွာ’

ရသေ့ကြီး သို့ပြောပြီး တာလူးနှင့် ပေတီးကို ဆက်ပြီး
ဖြစ်မနေကြရန် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်ချေတော့သဖြင့် အရိပ်
အက်သိသော တာလူးနှင့်ပေတီးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ပြုံးပြ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြချေတော့သည်။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့အား ရသေ့ကြီးက ဦးဆောင်၍ လူထူး
လူဆန်းတို့ နေရာကို ခေါ်သွားလေတော့၏။

လူထူးလူဆန်းလေး၏ အလောင်းကိုမူ ကျွန်တော်နှင့်
တာလူးသည် ရှေ့နောက် ဝါးလုံးလျှိုထမ်းလာခဲ့ကြတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ပုခက်လိုထည့်၍ သယ်ယူခြင်းတော့ဖြင့်
ဧဟုတ်။ လူထူးလူဆန်းလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ဆန့်ဆန်ထား၍

ဝါးလုံးတွင် ကြီးဖြင့်ပတ်ချည် သယ်ဆောင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်တော့၏။
 ပေသီးက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် လူထူးလူဆန်းလေး၏
 နံနားမှာပင် ကပ်လိုက်ပါခဲ့ချေပြီး တရုပ်တုပ်ငိုလိုနေသည်ကို တွေ့
 လိုက်သည်ကြောင့် သူ့တွက် လွန်မင်းစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသေး
 တော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် အထက်တောင်ကြောပေါ်သို့
 ရောက်ခဲ့ကြချေတော့၏။

သို့မှ တောင်ကြောစပ်သို့ ရသေ့ကြီးက သွားပြီး...

‘ဟိုးမယ် အဲဒါ သူတို့နေတဲ့ လိုဏ်ဂူနေရာပဲ’

‘ဘုရားရေ... အဟုတ်ပါကလား’

‘ရသေ့ကြီး အဲဒီလိုဏ်ဂူနံနား တောင်ကြောပေါ်က

စေတီကလေးလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူတို့ တည်ထားတာလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ နို့ဖြင့် ရသေ့ကြီးလား’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘နို့ဖြင့် သိလျှင် ပြောပါဦး’

‘သိတာပေါ့၊ ပြောနိုင်တာပေါ့’

ရသေ့ကြီးက နောက်သို့လှည့်ကြည့်လာချေပြီး...

‘ပေတီးပဲ’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

ပေတီးကို လှည့်ကြည့်မိကြတော့၏။ ပေတီးသည် =

ဘာမှမသိ မကြားသလိုပင် လူထူးလူဆန်းလေး၏ အလောင်းကို
 ကြည့်၍ လျှောက်ရင်း တရုပ်တုပ်ငိုနေတော့၏။

‘ထင်တောင် မထင်မိဘူး’

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ လွင့်စဉ်ပြောထွက်သွားလေ၏။

‘မထင်လည်း ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး၊ ထင်လည်း ဂရု
 စိုက်စရာ မလိုပါဘူး၊ တကယ်တော့ လူတွေဟာ ကိုယ်ကျင့်တရား
 ကောင်းတဲ့အလုပ် ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ် လုပ်နေဖို့ပါပဲ’

ပေတီးက သို့ပြောပြီး ရှေ့ဆက်သွား ဘေးသို့ငဲ့စောင်း
 ကြည့် တရုပ်တုပ်ငိုနေပြန်ချေတော့သည်။

သို့မှသည် ကျွန်တော်တို့သည် စိမ်းစိမ်းလန်းလန်းရှိသော
 သစ်တောအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြန်၏။ တောစိုဟု ဆိုရခြင်းမည်။
 သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အောက်ဘက်ပြန်ရောက်လာကြပြီဟု
 ပြောရပေမည်။

အရွက်စိမ်းစိမ်း သစ်ပင်ထူထပ် အတွင်းဖြစ်လေတော့
 ကျေးဇူးငှက်သာရကာတို့သည်လည်း ကျလီ... ကျလီ... ကျလီ...
 ရယ်လို့ အော်မြည်ကြသည်မှာ သာယာဖွယ်ပင် ဖြစ်ချေတော့၏။

‘သည်တောအုပ်စိမ်းစိမ်းလေး အပြင်ရောက်လျှင်ဖြင့်
 ရသေ့တို့တွေ ကျောက်လိုဏ်ဂူနား ရောက်ပြီ၊ လှမ်းတောင်မြင်ရ
 ပြီပေါ့ကွာ’

သို့ဆိုတော့ ဘာလူးက...

‘ရသေ့ကြီး နို့ဆိုတော့ သည်တောအုပ်စိမ်းစိမ်းက ထွက်
 ဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ’

‘ဘာလို့လဲ’

ကျွန်တော်က ပြန်မေးလိုက်ချေ၏။
 'ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နားချင်လို့'
 သို့ဆိုတော့ -ရသေ့ကြီးက...
 'ရသေ့ ပြောချင်တာက ဒါကြီးနဲ့ဆိုတော့ နားဖို့ မကောင်း

ဘူးထင်တယ်'
 ရသေ့ကြီးက လူထူးလူဆန်း၏ ရုပ်ခန္ဓာကြီးကိုကြည့်၍
 ပြောလိုက်သည်ကြောင့် ပေတီးက...
 'ဖထိ နားချင်တယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် သက်သောင့်သက်သား
 လျှောက်ရင်း နားနေပါလား၊ ကျွန်တော် ထမ်းမယ်လေ'
 သို့ဆိုလျှက် ပေတီးက စောတာလူးနေရာ အစားထိုးဝင်
 လိုက်ချေတော့၏။

'တာပလူး အားကြီးလော်' လို့ တာလူးက ကျေးဇူးအမှု
 ကြီးတင်ပါတယ်ဆိုသည့်စကားကို ပြောလာလေတော့၏။
 သို့ဆိုတော့ ပေတီးသည်လည်း...
 'ရပါတယ် ဖထိရယ်၊ ဒါ ကျုပ်သူငယ်ချင်းပါ၊
 တမလွန်ကနေ ကြည့်လျှင်ဖြင့် ကျေနပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်'
 ပေတီးသည် ခြေသွက်သူဖြစ်ချေ၏။ ကြည့်ရသည်
 သူ၏သူငယ်ချင်းအား မြန်မြန် သူ့အရပ်ဒေသသို့ ရောက်စေချင်
 ဖြစ်ခြိမ့်မည်။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည်လည်း ပေတီးရှေ့က သွက်ထ
 သောခြေလှမ်းဖြင့် သွားနေရာမှ အစီလိုက်ရချေတော့၏။
 'ဖြည်းဖြည်းသွားလည်း သည်ကနေ ရောက်သွားမှာ
 ပေတီးရယ်၊ မင်း ဒုလို အလောတကြီးလုပ်လို့ ခလုတ်တိုက်လဲ

မယ်ဆိုလျှင် မကောင်းဘူးထင်တယ်'
 'ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့ ရသေ့ကြီး၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊
 တောင်းပန်ပါတယ်' ဆိုလျက် ပေတီးသည် ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်
 မှသည် နှေးလိုက်ချေတော့၏။ သို့ဆိုတော့လည်း အဟုတ်သား
 ကလား။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် တောအုပ်စိမ်းစိမ်းလေးအတွင်း
 မှ ဗွက်လိုက်သည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်တွင် ဝေတီလေး
 တစ်ဆူကို လှမ်းတွေ့လိုက်ချေ၏။
 တကယ်တော့ စေ့စိုရှိ ဆည်းလည်းလေးများ အလင်း
 ပြန်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

'အဲဒီစေတီနေရာက ကျောက်လိုထိဂူနေရာပဲ'
 သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် ထို
 နေရာသို့ ရောက်သွားနိုင်ပေ၏။

'ဟုတ်ပြီ၊ ဟိုရောက်မှ ဖထိ နားချေတော့'
 ပေတီးက သို့ပြောပြီး နှေးကွေးသောခြေလှမ်းကို သွက်
 သွက်ဆိုပေမင့် မှန်တမ်းသွားခြင်းကို ပြောင်းလိုက်ပြန်ချေ၏။
 ခရီးဆုံးနေရာ မြင်လိုက်ရသည်ကြောင့် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
 ဝင်ပန်းမှုများ ပြေပျောက်သွားရချေတော့၏။

ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ပေတီးရှေ့ ခြေတစ်လမ်းစာလောက်
 မှနေ၍ ဘုရားစာကံဂွတ်ဆို မှန်မှန်လျှောက်သွားချေတော့၏။
 ဘုရားစာ ဆိုပြီးလေတိုင်း လက်တွင်းမှ ကြေးစည်လေး
 ထို 'နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ...' လို့ မြည်အောင် ရိုက်ခတ်
 လိုက်သလို ကျွန်တော်က နောက်မှနေ၍ 'အဗျ... အဗျ...

အမျှ... လို့ ရွတ်ဆိုလိုက်ပြီး ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့မှလည်း ကျွန်တော်တို့သည် အတန်ကြာအချိန်တွင် စေတီလေးနား ရောက်သွားကြချေတော့၏။ စေတီနံဘေးတွင် မတော့ လူထူးလူဆန်းသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်နှင့် ထွက်ပြေးသွားကြမည့်ဟန် ပြုလေပြီး မှ ရသေ့ဓမ္မပါလအား တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် မပြေးလေတော့ဘဲ ရသေ့ကြီးအား ရပ်စောင့်နေလိုက်ကြချေတော့သည်။

ရသေ့ကြီး သူတို့နားရောက်သွားသည်နှင့် လက်အုပ်ချီ ကန်တော့လာကြချေတော့၏။ ပြီးနောက် ရသေ့ကြီးနောက်မှ ပါလာ ကြသည့် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်နှင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား ကြ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ရသေ့ကြီး’

လို့ မေးလာကြချေတော့သည်။

ရသေ့ကြီးက ထိုလူထူးလူဆန်းသုံးယောက်အား နေနေ ကြည့်လိုက်လေပြီးမှ...

‘လူကြီးရဲ့သားလေ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်အထင် လူကြီးဆိုသည် ထိုလူထူး လူဆန်းသုံးယောက်မှ မှတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူ၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မျက်ခုံး မွေးဖြူဖြူ အသက် (၇၀)ခန့်ရှိမည့် အဘိုးအိုလူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားမည်ဟု ထင်လိုက်ပေငြား ကျွန်တော်ထင် သလို မဟုတ်ပါချေ။ ထိုအဘိုးအိုက ကျွန်တော်တို့ ထမ်းလာသည့် လူထူးလူဆန်းနား ရောက်လာချေပြီး...

‘သားလေး မင်း အင်မတန်ကံကောင်းတယ်ကွာ၊ မင်း ဝဋ်ကြွေးကုန်ပြီပေါ့’

သို့ ပြောလာလေသဖြင့် အံ့သြရသေးတော့၏။

သည်လူထူးလူဆန်း ဘာတွေချား အပြစ်လုပ်ခဲ့၍ သည်လို ဝဋ်ကြွေးခံရတာပါလိမ့်၊ ကျွန်တော် စပ်စုလိုချင်သေးတော့၏။ သို့ကြောင့်...

‘နေပါဦး အဘိုး၊ သူ့ကိုမြင်တော့ ဘာလို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေး မဖြစ်ရတာလဲ၊ စိတ်ဆိုးဒေါသမထွက်ရတာလဲ’ လို့ မေးလိုက်လေ ၏။ သည်တွင် ထိုမှတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးအိုက...

‘ငါတို့တွေဟာ ဝဋ်ခံနေရတာများလားလို့ မှတ်နေကြတာ လေ၊ အေးလေ... ငါတို့လည်း လူပါကွာ၊ လူလူချင်းတူတူ ဘာလို့ ငါတို့ရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်တွေက မင်းတို့နဲ့ ကွဲပြားခဲ့ရတာလဲ’

‘အတိတ်ဘဝက ဘာတွေများ ဘယ်လိုအပြစ်တွေ လုပ်မိ လို့ပါလိမ့်၊ ပြီးတော့ ငါတို့ အသက်အရွယ်အပိုင်းအခြားအရသာ အခြေအနေသာ ခွဲခြားလိုရတယ်၊ နို့မဟုတ်လိုကတော့ အားလုံး တူတူပဲ ပြောရတော့မပေါ့’

‘ငါတို့ လူတွေကို ကြည့်လေ၊ တစ်ပုံစံတည်းပဲ၊ ပြီးတော့ ငါတို့တွေ သည်မှာလာပြီး အခြေချကြရတယ်၊ ပြီးတော့ သည် စေတီလေးကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းပေးမယ့် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ် မရောက်မချင်း ငါတို့ပဲ တာဝန်ယူကြရတာလေ၊ ရှင်းရှင်းပြောလျှင် ငါတို့ကို ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေက ဘာပြောစာယ်မှတ်လဲ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က...

‘ပြောပါဦး... ပြောမှသိရမှာပေါ့’ လို့ ပြောလိုက်ရချေ တော့၏။

“ဘုရားစောင့်ယုန်တွေတဲ့လေ”

“ဘာ... ဘယ်လို... ဘုရားစောင့်လူတွေလို့လုပ်ပါ။

ဘယ်နှယ် ယုန်တွေလို့ ပြောရမှာလဲ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ရသေ့ဓမ္မပါလက...

“ကိုကိုရယ်... သူပြောတော့ နောက်တော့ ရသေ့ရှင်း ပြပါ့မယ်၊ ခုတော့ သူပြောတဲ့အတိုင်းပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ရသေ့ဓမ္မပါလကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်လိုက်မိချေတော့သည်။ သို့ပေမင်္ဂလို့ ကျွန်တော် ရသေ့ပြောသည့်အတိုင်း နေသာသလို နေလိုက်ချေတော့သည်။

ဘုရားရေ... ခုမှ သတိထားကြည့်မိ၏။ စေတီအရှေ့ဘက်တွင် ယုန်နှစ်ကောင် ပန်းပုရုပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရချေ၏။ ထူးဆန်းသလိုတော့ အရှိုသားကလား။ ကျွန်တော် တွေ့ဖူး မြင်ဖူး သိဖူးသမျှ ပြောရလျှင် စေတီတိုင်းအရှေ့တွင် ကနတ်ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင် ဟားမားမတ်မတ် တွေ့ရတတ်ချေ၏။

ထိုစေတီနှင့်ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုနေရာတွင် ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင် ရှိရမည့်အစား ယုန်နှစ်ကောင် ဖြစ်ချေလေ၏။

ပြီး ကျွန်တော် စေတီလေးကို စေ့စေ့ကြည့်နေလိုက်၏။ သို့ရှိစဉ်...

“မင်း ပင်ပန်းမှာပေါ့၊ သူ့ကို အောက်ချလိုက်လေပြီး မင်း အနားကပ်သွားလေ့လာချေပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

သို့ပြောလာသည့် လူထူးလူဆန်းအတိုးအိုကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ချေပြီး ရသေ့ဓမ္မပါလကိုပါ တစ်ဆက်တည်းကြည့်လိုက်

လေ၏။ ရသေ့ဓမ္မပါလက ကျွန်တော့်အား...

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟိုရှေ့နားက သစ်ပင်လေးမယ် ချလိုက်တော့”

သို့ဆိုတော့ ပေတီးနှင့် ကျွန်တော်သည် လူထူးလူဆန်းလေး၏ အလောင်းကို ရသေ့ကြီးပြောသည့် သစ်ပင်အောက်တွင် အသာအယာ ချလိုက်တော့၏။

“ကိုကိုက သွားလေ့လာလေ၊ ခဏနေပြန်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ရသေ့ကြီး”

ကျွန်တော် စေတီကြီးနား သွားလိုက်ချေ၏။ သို့ဆိုတော့ ယုန်ကြီးနှစ်ကောင် ရှေ့ကအဖြစ်တွင် ကျွန်တော် လုံးဝအံ့အားသင့်သွားရချေတော့သည်။ ဘယ်တွက်မှ ယုန်ကြီးနှစ်ကောင်သည် ကျွန်တော့်အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်မှာ တကယ့်ယုန်အရှင်နှစ်ကောင်ဟုပင် ထင်လိုက်ရလေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေတော့၏။

ဘုရားရေ... အသက်ဝင်လှသည့် လက်ရာပါကလား။

စိတ်ကြောင့်လားတော့ မသိ။ ယုန်နှစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများကလည်း လှုပ်ရှားနေသလို နားရွက်နှစ်ဖက်ကလည်း လှုပ်နေသည်ဟု ထင်ရပေ၏။

သို့မှ ကျွန်တော် စေတီအခြေသို့သွားလိုက်၏။ ချေးဟောင်းစေတီ ဖြစ်ခြံမည်။ ကျောက်စရစ်များနှင့် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ စေတီအပေါ်သို့ ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ခုခုလိုနေသလိုပင်။ ဘာပါတုံး ကျွန်တော် မေ့မော့ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေလိုက်၏။ ဘာများလိုနေပါလိမ့်။

သို့ရှိစဉ် အနားသို့ ရသေ့နှင့်တာလူး ရောက်လာချေတော့၏။

‘သွားကြမယ်လား’

ကျွန်တော်က ရသေ့ကို မေးလိုက်၏။

‘အေး...’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ရသေ့ကြီးကိုကြည့်၍...

‘ကျွန်တော့်အထင် သည်စေတီလေးမယ် တစ်ခုခုလိုနေ

သလိုပဲ၊ ဘာလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး’

သို့ဆိုတော့ ရသေ့က ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍ကြည့်လာချေ

ပြီး...

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ စေတီမယ် လိုနေတာ စိန်ဖူးလေ’

‘ဘုရားရေ... ဟုတ်ပါရဲ့ စိန်ဖူး... စိန်ဖူး လိုနေပါ

ကလား’

‘ဘာလဲ... သည်စေတီမယ် စိန်ဖူးမရှိဘူးလား၊ စိန်ဖူး

မတပ်ကြဘူးလား’

သို့ဆိုတော့ ရသေ့ဓမ္မပါလက ကျွန်တော့်အား စေ့စေ့

ကြည့်လေပြီး...

‘အင်မတန် အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ စိန်ကြီးတစ်ပွင့်

တပ်ထားဖူးတယ်၊ မကြာခင်ကမှ ပျောက်သွားတာလေ’

‘ဗျာ...’

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရသေ့ကြီးရယ်’

‘အင်း... နောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြတာ

ပေါ့၊ လောလောဆယ် အချိန်မီ စခန်းပြန်ကြတာပေါ့၊ ဟိုမယ်

ကိုလင်းနှင့် ရှောင်ကွင်းတို့ ရှိနေတယ်လား’

‘အဖော်ရှိနေတာပဲ၊ ကိုလင်းက ကလေးမှမဟုတ်တာ ချည်း’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘အဲဒီအဖော်က စိတ်မချရဘူး၊ နို့ကြောင့် ရသေ့သဘော ပြောလျှင်ဖြင့် သည်မယ် သုံး၊ လေးရက်တန်သည် နေချင်သေး တယ်၊ ခု ကိုလင်းနဲ့ တွေ့ရမှဖြစ်မယ်ကိစ္စမို့ ကိုလင်းဆီ အမြန်သွား ရမယ်၊ ကိုလင်းနဲ့တွေ့ပြီးမှ သူ့ပါခေါ်ပြီး သည်ပြန်လာကြမယ်’

‘ဗျာ... ဘယ်လိုကြောင့်လဲဟင်’

‘ဪ... ပြောပြီးမဟုတ်လား၊ ကိုပိုက်တို့ကို ရသေ့ ခေါ်လိုက်တာ တကယ်ကို ထူးဆန်းတဲ့ရွာကို ဖြေချင်လို့ မယုံတ် ဘူးလား’

‘ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ခု သည်နေရာကို ခေါ်ပြချင်တာ ပေါ့’

‘အင်း... ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်၊ ပြီးတော့ စေတီလေး နားမယ် ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်ရှိရမယ့်အစား ယုန်နှစ်ကောင်ရှိနေပြီး လက်ရာမြောက်လိုက်တာ၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ ယုန်ကောင်လို့ပဲ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမယ် သက်ရှိယုန်တွေလို့ပဲ ထင်နေတာ’

‘နို့ ဘာဆန်းလဲ ကိုပိုက်ရယ်၊ သည်ထက်ဆန်းတာတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ ကဲ... ကဲ... လာ... လာ... သွားကြရအောင်’

‘နို့ဖြင့် ဟိုရုပ်အလောင်းကိစ္စ’

‘ဪ... သူ့အဖေလက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီပဲ၊ သူတို့ ဆက်လုပ်လိမ့်မယ်၊ နောင်သုံးရက်ကြာလျှင် ရသေ့ကြီး လာပြီး

လုပ်ပေးသင့်တာတွေ ပေးရလိမ့်မယ်၊ ကိုပိုက်တို့လည်း လိုက်ခဲ့လို့ ရပါတယ်။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးက ထွက်ခဲ့ကြ တော့၏။

‘ကိုလင်းတို့နဲ့တွေ့လျှင် သည်ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မပြော နဲ့ဦး’

ရသေ့ဓမ္မပါလက သို့ စကားဦးခံ ပြောလာချေ၏။ ဘယ် ထွက်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မမေးပါတော့ချေ။ အကြောင်းရှိ၍ ရသေ့ကြီးက ပြောချိန်မတန်သေး၍ဟုသာ ကျွန်တော် နားလည် ထားလိုက်ချေတော့၏။

‘ငါ သည်နေရာ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးဘူးကွ။

မုဆိုးကြီးတာလူးက ပြောလာလေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းတွင် တစ်ခဏမျှနားပြီး ရသေ့ကြီးပေးသည့် ငှက်ပျောသီးကို စားလိုက်ကြ၏။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ရသေ့ကြီးပေးသည့် ငှက်ပျောသီး တစ်လုံးလောက်ဖြင့် ကျွန်တော် ဗိုက်ပြည့်တင်းသွားသည်ဟု ထင်မိ ၏။

‘ပေတီးက အဲဒီနေရာမှာပဲလား’

ကျွန်တော်က သွားရင်း ပေတီးကို သတိရလိုက်သဖြင့် သို့ မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ပေတီးမယ် အမြှာညီတစ်ယောက် ရှိသေး တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း အဲဒီနေရာကပဲ’

‘သူတို့ကျတော့ ဘာလို့ လူထူးလူဆန်းပုံ မပေါက်ရတာ လဲ’

စောတာလူးက ဝင်မေးလေ၏။

‘ပေတီးနဲ့ ငွေတီးဆိုတာကလည်း အံ့သြစရာကောင်း တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့အမြှာနှစ်ယောက်ကိုလည်း လူထူး လူဆန်းကြီးက ငယ်ငယ်ကတည်းက မွေးစားခဲ့တာတဲ့၊ သူတို့ နှစ်ယောက်က ခရီးသွားရင်း လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ သားတွေတဲ့၊ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ကလည်း လူထူးလူဆန်းတွေနေတဲ့ လိုဏ်ဂူနားမယ် ဆင်ရိုင်းသတ်လို့ သေကြရပြီး သည်အမြှာ နှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်လေ၊ သနားတယ်ဆိုပြီး လူထူးလူဆန်း ကြီးက မွေးစားထားတာ’

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ရသေ့ကြီးရယ်’

‘နို့ဖြင့် ပေတီး၊ ငွေတီးဆိုတာ အဲဒီ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ တဲ့ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရဲ့ မွေးစားသားတွေပေါ့’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက သူတို့ သုံး၊ လေးနှစ် သားပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့၊ နို့ကြောင့် ဟို လူထူးလူဆန်းတွေက အတိတ်ကအရ ရပ်ဆိုင်းကြပေမင့် စိတ်ရင်းကောင်းကြတယ်၊ နှလုံး သားဖြူစင်ကြတယ်၊ ကြည့်လေ သူတို့ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ကြောက် စရာ လန့်စရာထင်ရပေမင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့ကြတယ်၊ လူသားဆန် တာထက် လွန်သွားကြတယ် ပြောရမှာပေါ့’

‘ဗျာ... ဘယ်လို လူသားဆန်တာတောင်မကဘူး ခိုလို တာလား’

‘ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်၊ ခု မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ လူသား

ဆန်တယ်သာဆိုတယ်၊ နည်းနည်းလေးမှ ဝမ်းနည်းတာမရှိဘူး၊
မေးလားစမ်းလား မရှိဘူး၊ ဒေါသမောဟတွေလည်း မရှိဘူး၊
သူတို့တွေက အဲလိုပဲ သေဆုံးခြင်းဆိုတာကို ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်း
ထားကြပုံပဲ၊ ရသေ့ကြီး သူတို့တွေဆီက တရားတွေများများရလိုက်
တယ်၊ နောက်တော့ ကြုံမှာပါ။

‘ကိုရိုက်တို့ သည်မယ် အတော်ကြာကြာ လာနေစေချင်
တယ်။ ပြီးတော့ သည့်ထက်ထူးဆန်းတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်’

‘ပြောပါ ရသေ့ကြီး’

‘စိန်ဖူးပျောက်သွားတာ သူတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံက
လွဲပြီး ဘာမှမခံစားကြသလိုပဲ၊ နှမြောခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်းမရှိသလို
ပဲ၊ ပြီးတော့ ခိုးသွားတဲ့သူကိုလည်း သူတို့က သနားနေတယ်’

‘ဟင်... ဘာလို့လဲ၊ ဒေါသထွက်ရမှာကို’

သို့ ကျွန်တော်က တအံ့တဩ ပြောလိုက်မိချေတော့၏။

‘ဪ... ဘုရားပစ္စည်းခိုးသွားတဲ့လူ အပြစ်ကြီးခံရမှာ
ကြောင့်တဲ့လေ’

‘ဟင်... အဲလိုလား’

‘တစ်ခုမေးချင်တယ် ရသေ့ကြီး’

‘မေးလေ’

‘သည်တော သည်တောင်မယ်နေပြီး သူတို့ ဘယ်လို
အသက်ရှင်နေထိုင်ကြသလဲ၊ ဘာတွေစားနေကြလဲ၊ ပြီးတော့ သားရဲ
ကောင်တွေ သူတို့ဆီလာပြီး ဒုက္ခပေးတာ မရှိဘူးလား’

ရသေ့ကြီးက ပြုံးကြည့်ချေပြီး...

‘သူတို့ ဂူကြီးထဲမယ်နေကြတယ်၊ ဂူကြီးနဲ့ မနီးမဝေးမယ်’

စိုက်ခင်းကြီးရှိတယ်၊ စိုက်ခင်းကိုလုပ်ပြီး လုပ်ကိုင်စားကြတဲ့အခါ
လည်း စားကြတယ်၊ တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကြတယ်၊ ပြီးတော့
သီးနှံတွေကို ချက်ပြုတ်စားတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အစိမ်းစားကြ
တာ’

‘သူတို့ဆီ လူစိမ်းတွေ ခုလိုပဲ အဝင်အထွက်ရှိကြလား’

‘မရှိသလောက်ပဲ၊ ရသေ့သိသလောက် ပြောရလျှင်ပေါ့၊

အဲ... တလောကတော့ လူစိမ်းနှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊
ဘုရားစိန်ဖူးကြီးကို သူတို့ ခိုးသွားကြတာ’

‘ဟင်...’

‘ဘယ်သူတွေလဲ၊ လမ်းမှားပြီးရောက်ကြတဲ့သူတွေလား’

‘လမ်းမှားရောက်လာကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ တမင်တကာ

စိန်ဖူးကြီးကို လာပြီးခိုးတာ ရသေ့ကြီး သိတယ်’

‘သိတယ်’

‘ဘယ်သူတွေလဲ’

‘ကိုရိုက်တို့နဲ့ ခု တူတူရှိနေတဲ့ ဂျော့စ်ကွင်းဆိုတဲ့ မျက်နှာ
ဖြူကြီးရယ်၊ သူ့ရဲ့လမ်းပြကြီးရယ်ပေါ့’

‘ဟင်... သူတို့ ခိုးသွားကြတာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူတို့က မသိဘူးလား’

‘သိတယ်’

‘ပြန်မတောင်းကြဘူးလား’

‘သူတို့က ကြောက်တတ်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ
ဂျော့စ်ကွင်းမယ် ဆေနတ်ပါတယ်၊ သူတို့ကို ဆေနတ်နဲ့ပြီးခြောက်

ခွဲတာကိုး၊ အဲဒီတုန်းက လူထူးလူဆန်း သုံး၊ လေးယောက် သေသွား
ခွဲတာကိုး

‘ဗျာ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဂျော့စ်ကွင်းက ပစ်သတ်တာတော့
မဟုတ်ဘူး၊ မိုးပေါ်ထောင်ပစ်တာဆိုပေမယ့် လူထူးလူဆန်းတွေက
အသည်းငယ်တယ်လေ’

‘ပြင်းထန်တဲ့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်အသံကြောင့်
အံ့ဖွယ်ဆွေကြရတာကလား၊ နို့ကြောင့် ကိုပိုက်တို့ သေနတ်သံ
ကြောင့် တစ်ယောက်သေသွားတယ် မဟုတ်လား’

‘ဪ... အဲလိုလား၊ နို့ကြောင့် သူတို့ကို ယုန်လူသား
လို့ ရသေ့ကြီးက ပြောတာကိုး’

‘အင်း... သူတို့ အဲလို သတ်မှတ်တာကလည်း လူသား
တွေဖြစ်ပြီး ယုန်လိုပဲ ဖြစ်နေကြတာကိုး’

ဘုရားရေ၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသားကလား။ သို့ဖြင့်
ကျွန်တော်တို့သည် ရသေ့ကြီး လမ်းခွဲထွက်သွားပြီး မကြာလောက်
သောအချိန်ကလေးတွင် စခန်းနေရာလေးသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြချေ
တော့၏။

စခန်းတွင် လင်းမြင့်လှိုင်သာ ရှိချေ၏။ ဂျော့စ်ကွင်းအား
မတွေ့ပါချေ။ သို့ကြောင့်...

‘ဂျော့စ်ကွင်း ဘယ်သွားတုံး’

‘အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မနက်ကပေါ့ သူ့ရဲ့လမ်းပြ
ကြီးကို တွေ့လိုက်တယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊ ခုထိ ပြန်မလာသေး
ဘူး၊ နို့... ပြောပါဦး၊ ကိုပိုက်တို့လည်း ရေချိုးဆိုပြီး နှစ်ယောက်

သား ထွက်သွားကြတာ ဘယ်ရောက်သွားကြလဲ၊ ကျွန်တော်ထင်
တာ ကိုပိုက်တို့ သားကောင်ချောင်းရင်း ခရီးလွန်သွားကြတာပဲလို့
ထင်တာ၊ ခုတော့လည်း ဘာသားကောင်မှ ပါမလာပါကလား’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် မထင်မှတ်ဘဲ လူထူးလူဆန်း
ကို တွေ့လိုက်ပုံ၊ ပေတီးဆိုသူနှင့် တွေ့ရပုံ၊ ပြီးတော့ ရသေ့ကြီး
နှင့်ဆုံ၍ လူထူးလူဆန်းလေးအလောင်းကို ပြန်သွားပေးကြပုံကို
ပြောပြလိုက်၏။ သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က...

‘ကိုပိုက်ရယ်... ဘာလို့ ကျွန်တော် လာမပြောတာလဲ၊
ကျွန်တော်လည်း လိုက်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ရေချိုးနေရာနဲ့ သည်
နီးနီးရယ်၊ ပြန်လာခေါ်လို့ရတာပဲ၊ ဘယ်လောက်အရေးကြီးသွား
စရာရှိရှိ အချိန်မကုန်ပါဘူး၊ လုမ်းအော်ပြောလို့တောင်ရတယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က အပြစ်ပြောလာချေတော့၏။

သည်တွင် ကျွန်တော်က ဂျော့စ်ကွင်းဆိုသူ ရှိနေသဖြင့်
ရသေ့ကြီးက သူ့အား မသိစေလို၍ ကိုလင်းကို အကြောင်းမကြား
ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ကလည်း ရသေ့ကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟု ပြောလိုက်
လေမှ လင်းမြင့်လှိုင် သဘောပေါက်နားလည်သွားတော့၏။

‘နို့ဖြင့် ရသေ့ကြီးက...’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

‘ရသေ့ကြီးက လာမယ့်နှစ်ရက်လောက်ကျလျှင်ဖြင့် ကိုလင်း
ကို ခေါ်ပြီး လူထူးလူဆန်းတို့နောက်နေတဲ့ ကျောက်လိုဏ်ဂူကို
လာကြဖို့မှာကြောင်း’ ပြောပြလိုက်၏။

‘နို့ဆိုတော့ ဂျော့စ်ကွင်း သူ့သဘောနဲ့သူ ထွက်သွားတာပဲ
ခပ်ကောင်းကောင်းဗျာနော်’

သို့ စောတာလူး ပြောလာချေတော့၏။

‘အင်း...ရသေ့ကြီးက ဂျော့စ်ကွင်းအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိနေတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အထင် သူ ရသေ့ကြီးကို တွေ့လိုက်ပါလိမ့်မယ်။ နို့ကြောင့် ရသေ့ကြီး ကိုပိုက်တို့နဲ့အတူ ဖြန်လာမယ်ထင်ပြီး မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲလို့ ထွက်သွားတာဖြစ်မပေါ့’

‘ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုလင်းရဲ့၊ ဂျော့စ်ကွင်းတို့ အဲဒီက ခိုးယူထားခဲ့တဲ့ အဲဒီစေတီရဲ့စိန်ဖူးကိုလည်း ဂျော့စ်ကွင်းတို့ လက်ထဲမှာ ရှိမယ်လို့ ရသေ့ကြီးက ပြောတယ်’

‘ဘုရားအေး... ထင်တောင်မထင်ရဘူးဗျာ၊ နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တော့ သည်လိုလုပ်ချင်တယ်’

‘ပြောလေ ကိုလင်း’

‘ကျွန်တော်တို့ ဂျော့စ်ကွင်းကို လိုက်ရှာပြီး စိန်ဖူးပြန်ယူသွားပေးလျှင် ဘယ်လိုလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ ရသေ့ကြီးနဲ့ နောက်နေ့တွေ့ရမှာလေ၊ အချိန်ဘယ်ရပါ့မလဲ’

‘သည်ကနေ အချိန်မရှိဘူးဆိုတော့ နက်ဖြန်တစ်ရက် အချိန်ရမယ်၊ ထွက်ရှာကြည့်ကြတာပေါ့’

‘ဂျော့စ်ကွင်းက အဲဒီလောက် ဘယ်မိုက်မဲပါ့မလဲ၊ မြို့ပြန်သွားလောက်ပြီပေါ့’

သို့ တာလူးက ပြောလာချေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ လက်ခံရပေလိမ့်မည်။

‘ထားပါတော့ဗျာ၊ ကိုပိုက် ပြန်ပြောပြပုံအရ အဲဒီ ယုန်လူသားတွေက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲဗျာနော်’

‘ဟုတ်တယ် ကိုလင်း၊ ရသေ့ကြီးက ထူးခြားဆန်းပြားပြီး ရှားပါးတဲ့ ယုန်လူသားတွေနဲ့လည်း တွေ့ပေးချင်တာရယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ စိန်ဖူးကိုလည်း ပြန်ရှာပေးချင်တာရယ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့ချင်တာကလား’

‘အေးဗျာ... ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး စိန်ဖူးပြန်ရအောင် လုပ်ကြမယ်ဗျာ၊ အဲ... ကိုပိုက်တို့ ဘာစားပြီးပြီလဲ’

‘ဘာမှမစားရသေးဘူး၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ရသေ့ကြီးနဲ့ တူတူသွားလာကြတယ်ဆိုတော့ သားကောင်တွေလည်း ပစ်လိုမဖြစ်ဘူးလေ’

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ နေ့လယ်ခင်းက ကျွန်တော် တောကြောင်တစ်ကောင် ရထားဌာယ်၊ ကျွန်တော် ကင်ထားတယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် (တာလူး) ဆာဆာနှင့် စားလိုက်ကြသည်မှာ ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ညဉ့်ပိုင်းထိ မီးလှံ စကားပြောကြလေတော့၏။ ဂျော့စ်ကွင်းတစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာလေမလားလို့တော့ဖြင့် ဓမ္မန်ကြပါချေ။ သိပြီးဖြစ်သည်မှာ ဂျော့စ်ကွင်း အဝေးသို့ရှောင်ခွာသွားလောက်ပေပြီ။

နောက်တစ်နေ့နက်တွင် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး စခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျောက်လိုက်ဂူသို့ အသွားလမ်းအတိုင်း အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သားကောင်ရမည့်နေရာတွင် တစ်ထောက်နားနေကြမည်ဟု တွက်ထားလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ စခန်းနေရာသို့ ဖြန်လာသည်တော့ဖြင့် မဟုတ်ပါချေ။ သို့ဆိုတော့ ထင်းမီးပုံကို အသေ

အချာ စီးသတ်ခဲ့ကြတော့၏။ ထိုစီးဖွားမှ တောမီးလောင်မည်ကို စိုးရိမ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် နံနက် ၁၀ နာရီလောက်တွင် ပျဉ်းမရွက်ကြီးတောသို့ ရောက်လာကြတော့၏။

ပျဉ်းမရွက်ကြီးတောတွင် ရေအိုင်တစ်ခု တွေ့လိုက်ကြ၏။ ထိုရေအိုင်တွင်း ချေနှင့် ဝက်ကောင်တို့ ရေသောက်နေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်လေ၏။

‘ဘယ်အကောင်ကို ပစ်မှာလဲ’

ကျွန်တော်က ပစ်မှတ်လှမ်းချိန်ပြီးဖြစ်သော လင်းမြင့်လှိုင် ကို မေးလိုက်ချေ၏။

‘ချေသားစားရတာ များပြီ၊ နို့ကြောင့် တောဝက်ကောင်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလည်း ပြော၊ ပစ်လည်း ပစ်။

‘ဒိန်း...’

ချေကောင်လေး လန့်ပျပ် ကဆုန်ပေါက်ထွက်ပြေးသွား ချေတော့၏။

တောဝက်ကောင်သည် ရေအိုင်အစပ်တွင် တုံးလုံးလဲပြီ သွားတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ပေပလေ။ တစ်ချက်တစ်ကောင် နာမည် ရှိသားသည်ပဲ။

ကျွန်တော်တို့သည် ရေအိုင်စပ်ကွင် လဲကျသေဆုံးနေသည့် တောဝက်ကောင်ကို တုတ်လျှိုထမ်းပိုး၍ ခရီးဆက်လိုက်ကြပြန်၏။

‘ကျွန်တော့်သဘောကတော့ သည် ပျဉ်းမရွက်ကြီးတော ထဲမယ်ပဲ စခန်းချချင်တယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က...

‘ကျွန်တော်တို့တွက် စားစရာရိက္ခာရပြီဆိုတော့ သည် ရေအိုင်လေးမယ် ရေသောက်ဆင်းကြဦးမယ့် သတ္တဝါလေးတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိစေချင်တာကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပျဉ်းမရွက်ကြီးတောကနေ ပြန်ထွက်မှထင်တယ်’

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည်လည်း ဟုတ်လို့နေသေးတော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပျဉ်းမရွက်ကြီးပင်တောမှ ထွက်နိုင်ရန်အလို့ငှာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြတော့၏။ သို့ဆိုတော့ ခရီးအတန်ငယ် ရောက်ခဲ့သည်တွင် ပျဉ်းမရွက်ကြီးတော အပြင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ပေမင် ကျွန်တော်တို့ စခန်းချ၍မရတော့ချေ။ ဘယ် တွက်မူ ပန်းစုံတော အောက်ပေါင်းရှုပ်သည့် တောဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဆက်လက်တောတိုးခဲ့ကြရပြန်တော့၏။ အောက်ပေါင်းရှုပ်သည် ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးမတွင်ကြပါချေ။ ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့ ထူထပ်လွန်းလှသည်ကြောင့်...

‘ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော့်သဘောကတော့ မြောင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ချောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်းလျှောက်လျှင်ဖြင့် ပိုကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဆာလည်း ဆာပြီဗျာ’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက် လေးပေါ်ရုံ ပြုံးလိုက်ချေပြီး...

‘အဲလိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့’ ဆိုလျက် တောင်ကြောရွယ် လေးတစ်ခုမှ အောက်ဘက်သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ဦးဆောင်ဆင်း သွားချေတော့သည်။

တောင်ကြောစွယ်လေးတွင်မတော့ ဝါးပင်တို့ အပေါက်များလေသည်ကြောင့် သွားရေးလာရေး အဆင်ပြေသည်ဟု ပြောရခြင်းမည်။

ဝါးပင်များသည်ကြောင့် သစ်ပင်ကို အမှီပြုတက်လေသည့် နွယ်တို့ ချုံပုတ်နွယ်တို့ မရှိလေခြင်းကြောင့် တော်သေး၏ဟု ပြောရခြင်းမည်။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ကံအားလျော်စွာပင် ချောင်းတွင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။

‘သည်ချောင်းက ဝက်စွယ်ဖြစ်မယ်’

တာလူးက ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းနှင့် အထက်အောက်ကို ကြည့်၍ ပြောလေ၏။

‘သေချာလား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘သေချာတာပေါ့၊ ဟိုရှေ့ကမ်းပါးယံမှာ ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပုတ်ပင်ကြီးနဲ့ အဲဒီ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေတဲ့ ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးကို ငါမှတ်ထားတာ၊ နို့ကြောင့် ငါ သည်ချောင်းကို ဝက်စွယ်ချောင်းလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဝက်စွယ်ချောင်းရောက်ပြီပဲ’

‘အထက်ပိုင်းသိပ်မကျသေးဘူး၊ ပြောရမှာပဲ’

‘နို့ကြောင့် ကျွန်တော် လူထူးလူဆန်းတို့ လိုဏ်ဂူတိုသွားလမ်းမပျောက်လောက်သေးဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သည်ချောင်းရဲ့ အထက်ဘက်ရောက်လျှင်ဖြင့် တောခြောက်တွေလိမ့်မယ် တောခြောက်ရောက်တော့မှ ကြောပေါ်တက်ကြည့်လျှင်ဖြင့် သိနိုင်ပါတယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝက်ကောင်ကို ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် ထမ်းပိုးလာသည်ဆိုရာတွင် တာလူးက နောက်မှ ကျွန်တော်က ရှေ့ကဖြစ်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်က နံဘေးမှလိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ တောဝက်ပျိုကောင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သိပ်လေးလံခြင်းတော့ဖြင့် မရှိဆိုပေမည် အောက်ပေါင်းရှင်းလေသဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲသွားလာရခြင်းမရှိဟု ပြောရခြင်းမည်။

သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်...

‘ရှေ့နားကျ ခဏနားချေမယ်ဗျာ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘နေဦး ကိုဝိုက်၊ ကျွန်တော် တစ်လှည့်ထမ်းချေဦးမယ်၊ နေရာသိပ်မကြိုက်ဘူး၊ သည်တောစိုကျော်မှ နားမယ်၊ ချောင်းအတိုင်းသွားကြတာဆိုတော့ သက်သောင့်သက်သာ ရှိနိုင်ပါတယ်’ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော့်နေရာကို လင်းမြင့်လှိုင်က အစားဝင်လာချေတော့၏။

‘ဖထီ ရပါ့မလား’

ကျွန်တော်က တောက်လျှောက်ထမ်းပိုးလာသည့် တာလူးအား အားတုံအားနားစွာဖြင့် သို့ မေးလိုက်လေ၏။

‘ရပါတယ်ကွ... ဆရာလေးတို့ နားနေလုပ်ကြပါ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ထစ်သွားမယ်ဆိုလည်း ဖြစ်တယ်’

‘အာ... အဲလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး ဖထီရယ်၊ ရှေ့နားကျ နားမှာပါ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလိုက်ချေတော့၏။

ချောင်းတွင်းရေစီးသည် တစ်ဖက်ကမ်းပါး အောက်ခြေ
လောက်တွင်သာရှိခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကျန်အပိုင်း
သဲသောင်တို့ပေါ်မှ လျှောက်ကြရခြင်းကြောင့် အခက်တွေ့သေး
တော့၏။

သဲသောင်ဆိုပေမည်လည်း ထူရပျစ်သဲသောင် မဟုတ်ပါ
ချေ။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် တောစိုကိုကျော်၍ တစ်စတစ်စ
တောခြောက်ပုံသဏ္ဌာန် မြင်ရလေခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာသွားကြရ
တော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ချောင်းကမ်းပေါ်တက်ကြမလား’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

‘တက်ကြတာပေါ့၊ သက်သောင့်သက်သာရှိတဲ့
နေရာတွေ လျှင် နားကြမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင် ရှေ့ဆောင်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့သည်
တောင်ကမ်းမမြင့်သော တစ်ဖက်နေရာသို့ တက်လိုက်ကြ၏။

ထိုနေရာတွင် တောခြောက်ဟုလည်း ပြော၍မရ၊ တောစို
ဟူ၍လည်း ပြော၍မရသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုးမြဲပြန်
ကို ဝင်ခဲ့ကြပြန်တော့၏။ သို့မှသည် ကျွန်တော်တို့သည် ငါးတော
တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြတော့၏။ တပင်တိုင်ဝါးတို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်
အဆင်ပြေသေးတော့၏။

‘ဟာ... ဟိုမယ်၊ ဟိုမယ်’

ဝါးတောအတွင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လူဇူးလူဆန်း
သုံးယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ကြ၏။

‘သူတို့ သည်နေရာတစ်ဝိုက် သွားလာနေကြတယ်၊ သူတို့
နေရာနဲ့ မဝေးလောက်ဘူးထင်တယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား လှမ်းတွေ့သွားပုံရ၏။
ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လိုက်ကြသည်နှင့် တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေး
သွားကြတော့၏။

‘ငါ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်ခြောက်လွန်လိုက်ဦးမှ ထင်တယ်’

သို့ပြောလာသည့် တာလူးအား ကျွန်တော်က လှည့်ကြည့်
လိုက်ချေပြီး...

‘မလုပ်နဲ့ ဖထီ၊ မလုပ်နဲ့၊ သူတို့တွေက ယုန်လူသားလေ၊
ပြီးတော့ အသည်းငယ်ကြတယ်၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ယုန်လူသား
တစ်ယောက် ဆုံးသွားပြီလေ၊ ရသေ့ကြီးပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊
ကျော့စ်ကွင်းလည်း မှားဖူးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက လူထူးလူဆန်း
သုံးယောက် သေသွားတယ်လေဗျာ၊ ရသေ့ မျက်မြင်တွေပဲ၊ အခန့်
မသင့်လျှင် သူတို့တွေက လန့်ဖျပ်ပြီး သေကြရသတဲ့၊ နို့ကြောင့်
မလုပ်ပါနဲ့ ဖထီရာ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... အလကားနောက်တာပါ
ကွာ၊ ငါ သိပါတယ်၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...’

‘ကဲ... ကိုဝိုက်ရေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုရှေ့က ကျွန်းပင်ကြီး
အောက်မယ် စခန်းချတာပေါ့’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လုံးပတ် ၂၀ ခန့်ရှိသည့်
ကျွန်းပင်ကြီး၏ အခြေတွင် စခန်းနေရာ သတ်မှတ်လိုက်ကြတော့
၏။

သို့ ဝါးတောအတွင်း သစ်ပင်ကြီး အနည်းငယ်တော့ဖြင့်
ကြိုကြားပေါက်လျက် ရှိချေတော့၏။

‘ကျွန်တော် မီးဖိုဖို့ ထင်းသွားကောက်မယ်’
ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘သိပ်အများကြီးမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဖထိက ဝက်
ကောင်ကို အသားဖျက်ထားမယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာလေ၏။

သို့မှ ကျွန်တော်သည် ထင်းခြောက်တုံးများ စုဆောင်းရန်
ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ချေတော့၏။

ဝါးတောဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဝါးခြောက်များတော့ဖြင့် များ
များစားစားရလောက်ပေ၏။ ထင်းခြောက်ကိုင်းများကိုမူ ခပ်စေးစေး
နေရာဆိုသွား၍ ရှာဖွေထမ်းလာခဲ့ရပေမည်။

သို့ ထင်းခြောက်ကောက်သွားရင်း ကျွန်တော်သည်
လူထူးလူဆန်းကို တွေ့လေမလား ရှာကြည့်မိသေးတော့၏။

အရိပ်အယောင် မပြောလေနှင့် အသံပင် မကြားရချေ။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ထင်းခြောက်တစ်ကိုင်းကို
မနိုင်တူနိုင် ထမ်းပိုး၍ စခန်းနေရာလေးသို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်ခဲ့ကြ
ပြန်တော့၏။

သို့ရှိစဉ်...

‘ကျွန်တော် ကူထမ်းပိုးပေးမယ်’

ဘုရားရေ... ကျွန်တော့်ကိုယ်ပင် ကျွန်တော် မယုံနိုင်
ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။

လူထူးလူဆန်းလေးတစ်ယောက်ပါကလား။

မြင်ဖူးနေကျ ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ဖြင့် မသိပါချေ။ သူတို့
သည် တစ်ဝံ့စံတည်းတွေ မဟုတ်ပါကလား။ ကျွန်တော် ခွဲခြား
ပြောတတ်သည်မှာ သူတို့၏လူကြီးဝင် ဖြစ်ချေ၏။

ထိုလူကြီးကား မုတ်ဆိတ်ဖြူ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူ၊ ပါးမြိုင်း
မွေးဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးဖြူဖြူ ဖြစ်နေသည်ကိုး။

သို့မှ ကျွန်တော်သည် ‘ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊ ထမ်းပိုး
စရာမလိုတော့ပါဘူး၊ မင်း ဝက်သားစားချင်လျှင်ဖြင့်တော့ ငါနဲ့
လိုက်ခဲ့ချေ၊ စခန်းမယ် တောဝက်ကောင်ရထားတယ်’

သို့ ကျွန်တော်က အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်မိချေတော့၏။

သည်တွင် ထိုလူဆန်းက မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားလေ
ပြီး...

‘ဟာ... မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ငါလည်း မကူညီနိုင်ပေ
ဘူး’ဆိုလျက် ကျွန်တော့်အပါးမှ ပြေးထွက်သွားချေပေ၏။

ဘုရားရေ... ကျွန်တော်၏ အမှားပင် ဖြစ်ချေတော့၏။

ရသေ့ သူတို့အကြောင်း ပြောပြထားသည်ပဲ။ သူတို့ အသားမစား
ကြချေ။ သက်သတ်လွတ်စားသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သိမ်မွေ့ကြ၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် နောင်တရမဆုံး
ဖြစ်ရသေးတော့၏။ သို့မှသည် ကျွန်တော်သည် စခန်းသို့ရောက်ခဲ့
သည်တွင်မတော့ ထင်းမီးပုံမည့်နေရာတွင် ကောင်လုံးမီးကင်ရန်
တံစို့ထိုး ဝက်ကောင်ကြီး ဆန်ဆန်ရှိနေချေလေသဖြင့် ကျွန်တော်
သည် ကပျာကသီထမ်းပိုးလာသည့် ထင်းခြောက်ကို ခုတ်ဖြတ်၍
မီးကင်လိုက်ရချေတော့၏။

ကျွန်တော် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်ကို

တော့ဖြင့် မပြောပါတော့ချေ။ ထင်းမီးပုံတွင် ဝက်ကောင်မီးကင် နေစဉ် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ချောင်းတွင်းသို့ ရေချိုး သွားခဲ့ကြတော့၏။

ချောင်းတွင်း ရေချိုးပြီးသည်တွင် စခန်းနေရာဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

လမ်းတွင် တောင်လိပ်ကောင် တွေလေသဖြင့် အသားဖမ်း ယူ၍ တောစပ်သို့အရောက်တွင် မြေပေါ်သို့ ပြန်ချပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် လိပ်ကောင် တောစပ်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဦးတည်သွားနေခြင်းကြောင့် သို့ ကျွန်တော်က သက်သာပါစေ သဘောဖြင့် သို့ ပြုလုပ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ချေတော့၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... လိပ်ကောင်လေး ကံကောင်းတာ ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဝက်ကောင်ပစ်ရထားတာကိုး၊ နို့မဟုတ်လို့က တော့ သည်လိပ်ကောင်က ကျွန်တော်တို့အစာဖြစ်ပြီပေါ့၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဘာသာ သူပြော သဘောကျနေသေး တော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းရောက်သည်နှင့် ဝက် ကောင်ကင်ကျက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင် ထုတ်ပေးသည့် ဝီစကီ နှင့် မြည်းကြချေ၏။

သို့မှ အမှောင်ထု တဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်းလာ၏။ တာလူး သည် အနည်းအကျဉ်းမျှသာသောက်လေပြီး မီးပုံနားတွင် သွားထိုင် နေချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဝီစကီသောက်လိုက် စကားပြောလိုက် လုပ်နေကြရာမှ တာလူးထံသို့ အမှတ်တမဲ့လှမ်း အကြည့်တွင် တာလူးတစ်ယောက် မီးပုံနားမှနေ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်း အမှောင်ထုနားသို့ ပြေးသွားလေသည်ကြောင့်...

‘ကိုလင်း... ဟိုမယ် ဖထိ၊ အမှောင်ရိပ်ထဲ ဘာကြောင့် ပြေးသွားလဲတော့ မသိဘူး’

‘သားကောင်တစ်ကောင်တွေ့လို့ ဖြစ်မပေါ့’

သို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တာလူး ထံသို့ အကြည့်ကို လွှဲလိုက်ကာ ဝီစကီခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက် သည်တွင်...

‘ကျုပ်ကိုလွှတ်... ကျုပ်ကိုလွှတ်၊ ကျုပ်ကို ဘာလို့ ဖမ်းချုပ်လာရပြန်တာတုံး’

သို့အသံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ချေ၏။

တာလူးနှင့်အတူ လူငယ်တစ်ယောက် ပါလာလေ၏။ အနားရောက်လေမှ ထိုလူငယ် ဘယ်သူဖြစ်သည်ကို သိလိုက်သည် ကြောင့် အံ့သြမိချေသေးတော့၏။

‘ဟင်... ပေတီး၊ ဟုတ်တယ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာမိုက်၊ သည်ကောင်လေး မရိုးသားဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့လည်း ကြုံဖူးလျက်နဲ့ အမှောင်ရိပ်ကနေ ချောင်း နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ဖြစ်မယ်၊ သူ့ဆီမယ် မြား လက်နက်တွေ့တယ်’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပေတီးကို ရှေးဆူကြည့်လိုက် ၏။ တကယ်တော့ ပေတီးသည် တာလူးပြောသလို ဖြစ်လိမ့်မည်

မဟုတ်။ ပေတီးအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိပြီမဟုတ်ပါကလား။
ရသေ့ ပြောခဲ့သည်ပဲ။ လင်းမြင့်လှိုင်ကတော့မူ မသိသည်ကြောင့်
လား။ ထိုစဉ်က လင်းမြင့်လှိုင် စခန်းတွင်ကျန်ခဲ့သည်ပဲ။ တာလူးက
သိသိကြီးနှင့် ဘာလို့ သို့ လုပ်ရတာပါလိမ့်။ သို့ကြောင့်...

‘တာလူး... နေပါဦး၊ ပေတီးကိုလည်း အသေအချာ
မေးမြန်းပါဦး’

‘မေးတာ မပြောဘူး၊ နို့ဆိုတော့ ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့
ချောင်းနေတာပေါ့’

သို့ တာလူးက မကျေမနပ်ပြောပြီး ပေတီးအား လက်ဝါး
ဖြင့် ရိုက်လေမည်ပြုသဖြင့် ကျွန်တော်က ကမန်းကတန်း တာလူး
လက်ကို ဆွဲလိုက်ချေပြီး...

‘ဖထိ အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မေးစမ်းကြည့်ပါဦး
မယ်’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်က ပေတီးလက်ကိုဆွဲ၍ မီးပုံနား
သွားလိုက်ကာ ထိုင်စေပြီး...

‘ပေတီး ငါ မင်းကို ယုံတယ်၊ မင်း ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း
ပြောပြစေချင်တယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

သို့ဆိုတော့ ပေတီးသည် ကျွန်တော့်အား သေသေချာချာ
ကြည့်လာချေပြီး...

‘ကျုပ်ပြောရင် ယုံမှာလား’

‘ဟ... မင်း အမှန်အတိုင်းပြောလျှင်တော့ ယုံရမှာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က အနားရောက်လာ ပြောလေ၏။ လင်းမြင့်
လှိုင်နောက်တွင် တာလူး ပါလာချေ၏။

ပေတီးက လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဆေးဆေးကြည့်လေပြီး တစ်ဖန်
တာလူးကို ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ သည်တော့ တာလူးက...

‘မင်း အမှန်အတိုင်းပြော၊ မပြောလျှင် ငါနဲ့တွေ့မယ်’

သို့ဆိုတော့ ပေတီးသည် ကျွန်တော့်အား ညှိုးငယ်သော
ချက်နှာဖြင့် ကြည့်လာချေပြီး...

‘တကယ်တော့ ကျွန်တော် ကရင်ကြီးကို တွေ့မလားလို့
လာကြည့်တာ’လို့ တိုးညင်းစွာ ပြောလာလေ၏။

‘ဘယ်က ကရင်ကြီးလဲ၊ ဖထိတာလူးကို ပြောတာလား’
သည်တော့ ပေတီးက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး...

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကရင်ကြီးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ဆီလာပြီး
ဘုရားစိန်ဖူးခိုးသွားတဲ့သူ’

‘ဟေ...’

‘ဟင်...’

‘ဘာရယ်...’

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ရသေ့ကြီး
ဓမ္မပါလနဲ့လေ၊ သည်တုန်းက စေတီစိန်ဖူးမရှိတာ တွေ့ခဲ့မှာပေါ့၊
ရသေ့ကြီးလည်း ပြောသင့်သလောက် ပြောထားမှာပေါ့၊ သိတယ်
လား’

သူ့စကားကို ကျွန်တော်နှင့် တာလူးက နားလည်လိုက်
လေပြီး လင်းမြင့်လှိုင်က ဂဃနဏ မသိလေသဖြင့်...

‘ကိုရိုက် သူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကျွန်တော်’ သိဘူး၊
ဆိုရိုက်တို့လည်း ပြောကြည့်ကြပါ၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါ
တယ်၊ ပြီးလေမှ တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ပေတီးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်
လေပြီး...

‘ကဲ... ပြောလေကွာ၊ ငါ ယုံပါတယ်၊ ငါတို့ သိတယ်၊
မင်းပြော’

သို့ဆိုတော့ ပေတီးက...

‘ကျွန်တော်တို့ဆီကို ကရင်ကြီးရောက်လာတယ်၊ သူနဲ့အတူ
မျက်နှာဖြူလူကြီးတစ်ယောက် ပါလာတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
တို့ဆီရောက်ရောက်ချင်း မျက်နှာဖြူလူကြီးက လူသုံးယောက်ကို
သေစေတယ်’

‘ဘာ...’

‘ဘယ်လို...’

‘ရှင်းအောင်ပြောပါလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က တအံ့တသြဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။ သူ
ပြောသည့် မျက်နှာဖြူလူကြီးဆိုသူမှာ ‘ကျော့စံကွင်း’ကို ပြောခြင်း
ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကတော့မူ
သိချင်မှ သိလိမ့်မည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူမယ် သေနတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ဆီရောက်ရောက်ချင်း လူစိမ်းဆိုတော့ သူတို့ကို ဝိုင်းကြည့်တာပေါ့၊
သည်တော့ အဲဒီမျက်နှာဖြူလူကြီးက သူ့ကို အန္တရာယ်မေးမယ်ထင်ပြီး
သေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ သည်ပြင်းထန်
တဲ့ ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လူသုံးယောက်
ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် လဲကျသွားတော့တာပဲ’

‘ဟေ...’

သေနတ်သံကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ သူတို့ လူ
သုံးယောက် သေဆုံးရသည်ကို သိလိုက်သည်နှင့် အံ့သြတကြီး
ဖြစ်သွားချေ၏။

‘နို့ဆိုတော့ လူထူးလူဆန်းတွေက တယ်အသည်းနုတာ
ကလား၊ နို့ကြောင့်လည်း ရသေ့ကြီးက ယုန်လူသားတွေကို
ခေါ်တာကိုး’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ညည်းတွားပြောလာလေတော့၏။

‘ဆက်ပြောပါဦး၊ နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေဖြစ်သေးလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့လူကြီးက အဲဒီမျက်နှာဖြူလူကြီးကိုပြောတယ်၊
ကျွန်တော်တို့တွေကို ရန်မပြုဖို့ပေါ့၊ သူကလည်း ပြောပါတယ်၊
သူ့ကို အန္တရာယ်မေးမယ်ထင်လို့ ခြောက်လှန့်တာပါတဲ့၊ အဲလို
အသည်းနုမှန်းမသိလို့ပါတဲ့၊ အဲလိုနဲ့ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေ
သွားတာပေါ့။ သည်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ဆီမယ်
သုံး၊ လေးရက် နေကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ကျွေးထားမွေးထား
တာလို့ ပြောလို့ရတယ်လေ’

‘သည်လိုနဲ့ လေးရက်လွန်မြောက်တဲ့နေ့မယ် သူတို့ဆီက
နေ မပြောမဆိုနဲ့ ထွက်သွားတော့တာပဲ။ သူတို့ ထွက်သွားကြမှ
ကျွန်တော်တို့ စေတီရဲ့စိန်ဖူး သူတို့ခိုးသွားမှန်း သိတယ်’

‘ကျွန်တော်က အစက သူတို့ဆီလိုက်ပြန်လိုက်ယူမယ်ဆို
တော့ လူကြီးက တားတယ်၊ ရှိပါစေတော့တဲ့၊ ဘုရားပစ္စည်း
သူတို့ မကြောက်လို့ယူတာ ယူပါစေ၊ မင်းတို့ ပြဿနာမဖြစ်ဖို့ပဲ
အရေးကြီးတယ်ဆိုပြီး တားတယ်၊ နို့ပေမငံလို့ ကျွန်တော်တို့
ညီအစ်ကိုက မကျေနပ်ဘူးလေ၊ နို့ကြောင့် ခင်ဗျားတို့နဲ့ တစ်ခါ

ဆုံဖူးတယ်လေ။ ဆုံဖူးတယ်ဆိုတာကလည်း သည်လူကြီးကို ကျွန်တော့်အစ်ကိုက စပြီး ဒုက္ခပေးလိုက်တယ်လေ’

‘ကတိပါပြီ၊ ဒါတွေ ငါတို့ သိပြီးဖြစ်တယ်၊ ဆက်ပြောပါဦး၊ ဟို မျက်နှာဖြူကြီးနဲ့ သူ့ရဲ့ကရင်ကြီးကိစ္စ’

‘သည်နောက်ပိုင်းကိစ္စကတော့ ရသေ့ရော ခင်ဗျားတို့ရော သိကြပြီးဖြစ်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲ... ခင်ဗျားတို့ ရသေ့ကြီး ပြန်သွားကြပြီးနောက် ခင်ဗျားတို့ကလည်း ကရင်ကြီးနဲ့ တူတူလာကြတယ်ထင်ပြီး လူကြီး မသိအောင် လိုက်ချောင်းနေတော့ ကရင်ကြီးကို တွေ့လိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့လည်း မျက်နှာဖြူကြီးကို တွေ့လိုက်တယ်လေ’

သို့လည်း အဟုတ်သားကလား။ သူ့ အထင်လွဲမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း လွဲလောက်ပေ၏။

‘ဆက်ပြောလေ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

‘ကရင်ကြီးကို တွေ့တယ်၊ ဒီကြောင့် သူလည်း ခင်ဗျားတို့ဆီမယ်လာပြီး ကျွန်တော် လိုက်ချောင်းနေတာ၊ သူတို့ကို အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကို သတ်ချင်သတ်ရပါစေ စိန်ဖူးကိုတော့ ပြန်လိုချင်တယ်’

ဘုရားရေ... ပေတီးသည် တကယ်တော့ ရသေ့ပြောစုံအရာဆို ယုန်လူသားတို့ မွေးစားခဲ့သူဖြစ်ပေငြား ယုန်လူသားတို့အပေါ် သစ္စာစောင့်သိသူပါကလား။

ယုန်လူသားတို့ကလည်း ပေတီးတို့ညီအစ်ကိုအား ချစ်ခင်သံယောဇဉ်ရှိသူများဟု ဆန်းစစ်မိလိုက်တော့၏။

သို့ကြောင့် ပေတီးတို့က ယုန်လူသားတို့၏ စိန်ဖူးကို ပြန်ရလို၍ လူကြီး အတန်တန်တားဆီးနေသည့်ကြားမှနေ၍ သူခိုးတို့အား လိုက်လံဖမ်းဆီးနေသူများပင်။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် တိုင်ပင်၍ အကူအညီပေးသင့်ကြောင်း ရသေ့ဓမ္မပါလသည် သို့အတွက် ကျွန်တော်တို့အား လှမ်းခေါ်ပြီး ပြောပြလေခြင်းဖြစ်သည်ကို ပြောပြလိုက်တော့၏။

‘စိတ်ချ ကိုကိုက၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့စိန်ဖူးကို ပြန်ရအောင် ရှာပေးချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရသေ့နဲ့တွေ့လျှင်ဖြင့် လုပ်ရကိုင်ရ ပိုလွယ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

သို့မှ ပေတီးအား ကျွန်တော်တို့ ကူညီမည့်အကြောင်း ပြောလိုက်တော့၏။

ပေတီးတစ်ယောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားချေတော့၏။ နောက်နေ့တွင်မတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ပေတီးနှင့်အတူ ရသေ့ကြီးထံ သွားခဲ့ကြသည်ဆိုပေမည် ပေတီးက...

‘အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော် လူခွဲရှာကြတယ်ဆိုတော့ အစ်ကိုကို လိုက်ရှာဖွေ ပြောပြရဦးမယ်’ ဆိုလျက် ထွက်သွားချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ရသေ့ကြီးထံသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြချေတော့သည်။ သို့ဖြင့်ညနေစောင်းလေးတွင် ရသေ့ရှိရာသို့ ရောက်သွားကြတော့၏။ ရသေ့ကြီးသည် သူ၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းလေးထဲတွင် နားနေချိန်ဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သည်နှင့် ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုလေ၏။

‘ကဲ... ကဲ... ကိုကိုကတို့၊ နားနေကြချေ၊ ရေချိုးလျှင် ဖြင့်လည်း သည်ကျောင်းနောက်ဘက်မယ် ချောင်းရှိတယ်၊ အဲဒီ

ချောင်းမယ် ရေကြည်တယ်၊ ပြီးလျှင် ကိုရိုက်တို့ လာကြမယ်သိလို့ သစ်ခတ်ဝါးခတ် ဒကာတွေဆီက အလှူခံထားတဲ့ သစ်သီးတွေ ရှိတယ်၊ စားကြချေ၊ ရသေ့နဲ့နေစဉ် တစ်ခဏလေးတော့ ကိုရိုက်တို့ ကုသိုလ်လေး ယူဖြစ်အောင်ယူလိုက်စေချင်တယ်။

သို့ ရသေ့ပြောသည် ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက် ချေ၏။ ကျွန်တော်တို့အား အမဲပစ်ဖို့မပြောလေနှင့်၊ အသားမစား ရန်လည်း ပြောလာခြင်းဖြစ်တော့၏။ သို့ကြောင့်...

‘စိတ်ချပါ ရသေ့ကြီးရယ်၊ ရသေ့ကြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြီးသွား ပြီလား။’

‘ပြီးသွားပြီလေ၊ မနက်ကပဲပေါ့၊ နို့ကြောင့် ကိုရိုက်တို့ကို ကနေ့ လာခိုင်းရတာ၊ ရသေ့လည်း ယုန်လူသားတွေဆီ သွားစရာ ရှိတယ်၊ အချိန်ကိုက် လုပ်ထားတာပေါ့လေ၊ ဟင်း... ဟင်း...’

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ခေတ္တနားနေ ရေမိုးချိုးလိုက်ကြ ပြီးနောက် သက်သာသက်သာ နေလိုက်ကြတော့၏။

ရသေ့ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ စားရန်အတွက်ဆိုလျက် သစ်သီးများ လာရောက်ချပေးရင်း...

‘မနက်စောစော သွားကြမယ်ဆိုတော့ မနေ့ကပဲ ရသေ့ ကိုရိုက်တို့ကို ယုန်လူသားတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ သိထားစရာတွေ ပြောထားမေ့’ လို့ ဆိုလာချေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရသေ့ကြီး ပြောလာမည့် ယုန်လူသားတို့အကြောင်း တစေ့တစောင်း သိရတော့ မည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာသွားကြတော့၏။

‘ပြီးတော့ ကိုရိုက်တို့ကိုလည်း တာဝန်ကြီးတစ်ခု ပေး လိမ့်မယ်’

‘သိသင့်သလောက် သိပြီးပါပြီ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့်...

‘ဟေ... ဘယ်လိုသိတုံး၊ ဟိုနေ့က ရသေ့လည်း သူတို့ နဲ့ပတ်သက်လို့ တာဝန်ပေးမယ့်အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မပြော ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး’

သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပေတီးနှင့် မနေ့က ဆုံကြပုံ၊ ပေတီးမှ စိန်ဖူးပျောက်ဆုံးခြင်းကိစ္စ ပြောလာပုံတို့ကို ပြန်လည် ပြောပြလိုက်ချေတော့၏။

‘နို့ဖြင့် သည်လိုရှိတယ်’ ကိုလင်းရဲ့၊ စိန်ဖူးခိုးတာ မျက်နှာ ဖြူကြီးလို့လည်း ပြောလို့မရဘူး၊ သူ့လမ်းပြကရင်ကြီးလည်း ဖြစ်နိုင် တယ်’

‘ဘာထူးလဲ ရသေ့ကြီးရယ်၊ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပေပဲ၊ အတူတူပေါ့’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ချေ၏။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရသေ့ သိရသလောက် မျက်နှာဖြူကြီးက သုတေသနတစ်ခုအတွက် သည်တောတောင်ထဲ ရောက်လာတာ၊ ယုန်လူသားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သုတေသန ပြုချင် တာပဲဖြစ်မယ်၊ နို့ကြောင့် ယုန်လူသားတွေဆီမယ် ရသေ့ ဆိုတာ ပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက အဲဒီမယ် ရသေ့လည်း ရှိတယ်၊ ကရင်ကြီးကို သည်မျက်နှာဖြူကြီး စမ်းရွာကနေ လမ်းပြအဖြစ် ငှားရမ်းလာတာ ဖြစ်မယ်၊ သူနဲ့ ကရင်ကြီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ပဲ ပြောရတော့မယ်’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ပေတီးပြောတာ သူတို့နှစ်ယောက် ယူတာ တဲ့’

‘သူတို့နှစ်ယောက်ယူတာ ရသေ့လည်းသိတယ်၊ သည်လို လေ ရသေ့ အဲဒီစေတီလေးရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းလေးက ဖြတ်လျှောက် လာတော့ စေတီလေးမယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ့တာနဲ့ လှမ်းကြည့် မိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကရင်ကြီးနဲ့ မျက်နှာဖြူကြီး လေ တကွတည်းနဲ့ ခေါင်းချင်းဆိုင် ဘာတွေပြောနေကြလဲ မသိဘူး၊ ရသေ့အထင်ပြောရလျှင် ကရင်ကြီးကို မျက်နှာဖြူကြီးက ကြိမ်းမောင်း နေပုံပဲ၊ တစ်ခုခုလုပ်မှာကို တားဆီးနေပုံပဲ၊ နို့ပေမင့် အတန်ကြာ နှစ်ယောက်သား ရပ်ကြပြီး မျက်နှာဖြူကြီးက စေတီလေးနားရှိတဲ့ သစ်ပင်အရိပ်အောက်မှာ သွားထိုင်နေလိုက်တယ်၊ လမ်းပြကရင် ကြီးက စေတီပေါ်တက်သွားတာ တွေ့ရတယ်၊ ရသေ့ထင်တာတော့ ငှက်မြတ်နားလေးက ဆည်းလည်းလေး ပြုတ်ကျနေလို့ ကောက် တပ်လိုက်တာ ထင်တယ်၊ နို့ပေမင့် မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တော့ သိရတာ ယုန်လူသားတို့ရဲ့ စေတီစိန်ဖူးပျောက်သွားတယ်တဲ့၊ နို့ဆို တော့ ကရင်ကြီး တက်ဖူးဖြုတ်ယူတာ သေချာပြီပေါ့၊ မဖြစ်နိုင် ဘူးလား’

‘ဟာ... သိပ်သေချာတာပေါ့၊ နို့ဆိုတော့ နှစ်ယောက် လုံး အဲဒီနားတွေတော့ နှစ်ယောက်စလုံးယူတာပဲပေါ့ ရသေ့ကြီး ရယ်’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ချေ၏။

‘မဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ရသေ့ သည်နောက်ပိုင်း မျက်နှာဖြူကြီးနဲ့ တောလမ်းခရီးမှာ ဆုံတယ်၊ ရသေ့ကြီးက မသိ ယောင်ဆောင်ပြီး သူနဲ့တွေ့လိုက်တယ်၊ သူတွေ့တာ တစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ ဒကာတစ်ယောက်တည်းလား၊ အမဲပစ်လာတာ

လား’ လို့ မေးလိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ အဲဒီလူက ‘သူ အမဲပစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး’ တဲ့၊ ယုန်လူသားတို့ကို သုတေသနလုပ်ဖို့ လာလာတဲ့၊ အဲဒါ သူ့ရဲ့လမ်းပြကြီးက သူ့ကို ထားသွားလို့ သူ စမ်းတပါးဝါးနဲ့ တောတလည်နေတာကြောင့် ရသေ့ကြီးကို လမ်းမေးလို့ ရသေ့ကြီး ကလည်း သူ အဆင်ပြေအောင်လို့ မြှောင်ကြပ်က ဝါးခုတ်စခန်းကို ညွှန်လိုက်တယ်၊ အဲဒီမယ် ဝါးခုတ်သမားတွေလျှင် အကူအညီ တောင်းလို့ရတယ်လေ၊ နို့ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လမ်းပြကြီးက သူ့ကို ထားသွားတယ်ဆိုတော့ စိန်ဖူးကို သူ ယူသွားပြီး တစ်ယောက် တည်းထွက်သွားတာ ဖြစ်မပေါ့’

သို့ ရသေ့ ပြောလေသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်ကို သိရ ချေ၏။

‘နို့ ယုန်လူသားတွေက သူတို့ စိန်ဖူးခိုးတဲ့ လူတွေကို သိလျက်နဲ့ ဘာလို့ပမ်းဆီးခြင်းမပြုရတာလဲ’

ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်၏။

‘သူတို့က ကြောက်တတ်တယ်လေ၊ အသည်းငယ်ကြ တယ်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းတယ်၊ သည်တော့ သူတို့ကို ဒုက္ခပေးမှာ ကြောက်လို့ ငြိမ်နေတာ အပြစ်မကင်းသူတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်လို့ ထင်ပါရဲ့၊ နို့ကြောင့် ရသေ့ကလည်း သူတို့ စေတီစိန်ဖူး နေရာ တကျ ပြန်ထားပေးစေလိုတာကြောင့် ကိုပိုက်တို့ကို လှမ်းမှာလိုက် တာပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်သွားကြပြီ ဖြစ်တော့၏။

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့တော့ ရသေ့ကြီးနဲ့အတူ ယုန်

လူသားတို့နေရာ ရောက်ဖူးပြီး ကိုလင်းက သူရောက်ဖူးလေလျှင်ဖြင့် ထွက်ဆည်း တရားခံအစစ်အမှန်ကို ရှာပေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သလို လင်းမြင့်လှိုင်က လည်း...

“ကျွန်တော် မျက်နှာဖြူကြီးနဲ့ နာရီအတော်ကြာကြာ တူတူ နေခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ လူကြီးလူကောင်းပုံပေပဲ။ နို့ပေမင့် ပြောလို့တော့ ရတာမဟုတ်ဘူးလေ။ သူလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တစ်ခု တော့ရှိတယ်။ သူ ကရင်ကြီးကိုပဲ တွေ့ချင်နေပုံရတယ်။ တကယ် တော့ ဘာရယ် တိတိကျကျမပြောဘူး။ လမ်းပြကြီးက သူ့ကို ထားသွားတာလောက်ပဲ ပြောတယ်လေ။ ခုမှ အနည်းအကျဉ်း ကျွန်တော် သိရတာ။ နို့ ကျွန်တော်တို့ ယုန်လူသားဆီ ရောက်လျှင် ဖြင့် ပိုအဆင်ပြေလောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။”

“နို့ကြောင့် ရသေ့ ဒကာတို့ကို ခေါ်သွားမယ်လေ။ သူတို့ တွေရဲ့စိန်ဖူး ပြန်ရှာပေးချင်တာရယ်ပါ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခေတ္တနားနေပြီးနောက် ရသေ့ ကြီး ဦးဆောင်မှုဖြင့် ယုန်လူသားတို့နေရာ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

တောင်ကြောတို့ကို ဖြတ်ရ၏။ မြောင်တို့ကို ကျော်ရ၏။ ချောင်းတို့ကို ဆန်တက်ရ၏။ ဝါးတောကို ဖြတ်ခဲ့ကြရ၏။ သို့ ဝါးတောကို ဖြတ်ခဲ့သည်တွင်မတော့...

“ဟာ... ဟိုမယ်၊ ဟိုမယ် လူတစ်ယောက်”

တာလူးက ခပ်စေးစေးနေရာသို့ ညွှန်ပြပြောလာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ချေ၏။

“ဖထီရယ်... ဘာဆန်းတာမှတ်လို့၊ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်

သမား၊ နို့မှမဟုတ် ပျားဖွပ်သမား၊ နို့မှမဟုတ် ခုဆိုးဖြစ်မပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဆန်းတာပေါ့ ကိုကိုကဲ့ရဲ့၊ သည်လူကြည့်ရတာ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်သွားနေတဲ့ပုံ သေချာတယ်လေ။ သူ့နောက် ရန်သူလိုက်လာ လို့လည်းဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးမယ့်သူလို့ မထင်နေလို့လည်း ဖြစ်မယ်၊ ဂနာမငြိမ် သွားလာနေတာလေ”

သို့ဆိုတော့မှ ကျွန်တော် ထိုလူကို အသေအချာကြည့်မိ ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုထင်လဲမေးလိုသည် ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင်မတော့ လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ထိုလူကို လှမ်းချိန်လိုက်သည် တွေ့သဖြင့်...

“ဘာလဲ ကိုလင်း၊ သူ့ကို ပစ်မှာလား၊ ခြောက်မှာလား”

“ဒီနီး...”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးလိုက်ချေ။ သို့ဆိုသလို သေနတ်သံ တစ်ချက် ထွက်လာလေတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လိုက်ခြင်းတော့ ဖြင့် မဟုတ်။ မည်သူပစ်လိုက်သည် မသိ။ သို့ပေမင် ကျွန်တော် တို့ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသော အဝေးမှလူသည် ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုး လဲကျသွားတော့၏။ ဘုရားရေ... ထိုလူကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပစ်လိုက်ခြင်းပါကလား။

“ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အဲဒီသူကို နောက်က လိုက်တဲ့လူက ပစ်လိုက်တာပဲကွ၊ ပြဿနာတော့ ရှိနေပြီထင်တယ်”

တာလူးက ပြောလာ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သေနတ်သမား ထိုလူနားရောက်လာ

မည်အထင်ဖြင့် ကြည့်နေကြလေတော့၏။ သို့ပေမင် ကျွန်တော့် စိတ်ထင် ဆေးနတ်သမားက ထိုလူကို ပစ်ပြီး ပြေးသွားခြင်းဖြစ်ချေ မည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလူထံ ပြေးသွားလိုက် ကြတော့၏။ အလိုလေးဗျာ။

အနားရောက်လေမှ ကျွန်တော် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးသွား ရချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုက်သည်မှာ ပေတီးဖြစ်နေသည် ကြောင့် အံ့သြပြီး ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်သွားရတော့၏။

‘ပေတီး... ပေတီး... ပေတီး’

ကျွန်တော်က သူ့အား သိနေသည်ကြောင့် သို့မ္မေ့ထူ၍ ဆော်ခေါ်နေလိုက်၏။

ပေတီး ဆေးဆုံးခြင်းမရှိဆိုပေမင် ဆေးလှမြေဦးတော့ဖြင့် ဖြစ်နေပုံပင်။ သို့ကြောင့်...

‘မင်းကို ဘယ်သူပစ်လိုက်တာလဲ သိလား၊ ငါတို့ကို မြန်မြန်ပြော၊ ငါတို့ မင်းကို ကူမယ်’

ကျွန်တော့်ကို ပေတီး မှတ်မိပုံပင်။ ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြလေချေ ပြီး...

‘စိန်ဖူးသူနိုး’

သို့သာပြောပြီး ဇက်ကျိုးကျသွားချေတော့၏။

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ’

‘အင်း... လောဘ၊ လောဘ၊ လူသတ်တာတောင် လောဘသားက လုပ်လာပြီပဲ’

ရသေ့ဓမ္မပါလက သို့ပြောပြီး လက်တွင်းရှိ ကြေးစည် လေးကို ‘နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ...’ မြည်အောင်ရိုက်ခတ် လိုက်ချေတော့၏။

ပြီးလေမှ...

‘သည်တော သည်တောင်က ခုတော့ သွေးညှိနဲ့ ယမ်းနဲ့ တွေ့တောင် လွမ်းလာပြီပဲ၊ ကဲ... ကဲ... ကိုပိုက်တို့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြပေါ့ကွယ်’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပေတီးအား ဂရုတစိုက်ပင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြ၏။

ရသေ့ဓမ္မပါလက သရဏဂုံတည်ပေးလေ၏။ ပြီးလေမှ ရသေ့သည် ဘုရားစာတို့ကို ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်ပြီးနောက် သူ့လက် တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... လို့မြည်အောင် ရိုက်ခတ်လိုက်ချေပြီး ထိုနေရာလေးမှ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းထွက်ခဲ့ချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဝါးတောလေးမှလွန်တွင် ကျွန်းတောကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

ကျွန်တော် ရသလောက် ကျွန်းစိုက်ခင်းဖြစ်ခြင်းမည်။ ဘယ်တွက်မူ စိစစ်ရုံ အတန်းလိုက်ပေါက်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော်တို့တွေ ယုန်လူသားတွေနေရာ ရောက်ဖို့ လိုသေးလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်အား မေးလာ၏။ ကျွန်တော် တစ်ခါရောက်ဖူးသည်ကို သိထားသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြော လာခြင်းဖြစ်ပေမင် ကျွန်တော်သည် ထိုလမ်းကို ကောင်းကောင်း

မမှတ်မိပါချေ။ သို့ကြောင့် ရသေ့ကြီးကို မေးရန် လင်းမြင့်လွင်ကို မေးငြေ့ပြလိုက်၏။

‘ကိုရိုက် ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ၊ ခုလာတဲ့လမ်းက ကိုရိုက် တို့နဲ့ လာခဲ့တဲ့လမ်း မဟုတ်ဘူးလေ’

ရသေ့ကြီးက သို့ပြောလာလေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် မမှတ်မိခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

‘နို့ဖြင့် လိုသေးလား’

ကျွန်တော်ကတစ်ဆင့် ရသေ့ကြီးကို မေးလိုက်တော့၏။

‘ရောက်ပါတော့မယ်၊ ရှေ့တစ်ကြောဖြတ်ပြီးလျှင် ဖုန်းဆိုး မြေပေပဲ၊ ဖုန်းဆိုးမြေလွန်လျှင် ယုန်လူသားတို့နေတဲ့လိုဏ်ဂူကို ရောက်ပြီ’

သို့ ရသေ့ပြောလေသည့်အတိုင်း အတန်ကြာ လျှောက်ခဲ့ ကြပြီးသည်တွင် ဖုန်းဆိုးမြေသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က...

‘ကျွန်တော်တို့တွေ မြေပြန့်ကို ပြန်ရောက်ကြပြီထင်တယ်’ လို့ ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် ရသေ့ကြီးဓမ္မပါလက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး...

‘ခါတောင်ပေါ်ပဲ၊ တောင်ပေါ်က မြေပြန့်လေ၊ နို့ကြောင့် သည်အတွက်မယ် ကျောက်လိုဏ်ဂူရှိတာပေါ့၊ သည်လိုနေရာမှ လည်း သည်လိုထူးဆန်းတဲ့လူတွေကို တွေ့ရတာပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ရှက်မိသေးတော့၏။ ဘာလို့ သို့ မတွက်မိတာပါလိမ့်။

‘ကဲ... ကိုရိုက်တို့ နားကြချေဦး’

‘မနားတော့ပါဘူး၊ ရောက်တော့မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ယုန်

လူသားတွေဆီကိုပဲ သွားကြတာပေါ့၊ အချိန်ရှိပါသေးတယ်၊ ခုမှ ၂:၀၀ နာရီ ရှိသေးတာ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း သွားကြမယ်လေ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဖုန်းဆိုးမြေကိုဖြတ်၍ လျှောက် ခဲ့ကြရာတွင်...

‘မြေပါးကင်းပါး ကြည့်လည်းလျှောက်ကြချေဦး’

ရသေ့ဓမ္မပါလ သတိပေးတော့မှ သတိထားမိ၏။ မြေပြင် တွင် မြက်ရိုင်းပင်ခြောက်နှင့် ထိကရုံးပင် မြေရှုပ်ပင်တို့ ရှိချေ၏။ မြေပြင်ကို အမှတ်တရခဲ့ကြည့်လျှင် မြက်ရိုင်းပင်ခြောက်တို့ကြောင့် မြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အောက် ခြေကို စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လျှောက်ခဲ့ကြသည်တွင် ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှသွားနေသော တာလူး၏ ခြေရာကို လိုက်ထပ်၍ လျှောက်ခဲ့ ကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။ သို့ဆိုတော့ဆို၍ စိတ်ချရသည် မဟုတ်ပါ ကလား။ သို့ပေမင့်...

‘ဖထီ သတိထားသွားဦး’ဟု သတိပေးမိ၏။

‘ငါကတော့ စီးဖိနပ်ဝတ်ထားတာပဲ၊ ဘာကောင်ကိုက် ကိုက် ဘာဖြစ်မှာလဲကွ’

တာလူးက သို့ ပြုံးစိစိလုပ် ပြောလာချေပြီး ရှေ့ဆက် လျှောက်သွားလေတော့၏။

အဟုတ်သားကလား။ တကယ်တမ်း ကျွန်တော် စိုး... ပုယန်ရမည်မှာ ရသေ့ဓမ္မပါလပင် မဟုတ်ပါလား။ ရသေ့တို့ ခြေ ဗလာဖြင့် မဟုတ်ပါကလား။ ရသေ့မှလွဲ၍ ကျွန်တော်တို့တွင်

တော့စီးဖိနပ်ရည်များ ဝတ်ထားကြသည် မဟုတ်ပါကလား။ သို့မှ ကျွန်တော်သည် ရယ်စရာကောင်းသော အပြုအမူတစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိချေ၏။ ထိုသည်က ရသေ့ဓမ္မပါလအတွက် စိတ်ပူမိခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ချေတော့၏။ ရယ်စရာအကောင်းသားကလား။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ဖုန်းဆိုးမြေအစပ်သို့ ရောက်လာကြတော့၏။ ရှေ့မှသွားနေသော ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ရပ်လိုက်ချေပြီးနောက်...

“ကိုပိုက်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ရသေ့တွက် မေတ္တာပို့နေလို့ပဲ”

ဘုရားရေ... ရသေ့ကြီး ဘယ်လိုသိသွားတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ ချွတ်ဆိုနေခြင်းကို ရသေ့ကြီး ကြားလေသည်များလား။

ရသေ့စကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်အား ကြည့်၍ ရယ်မောချေတော့၏။

ရသေ့က ပြုံးပြပြောလာလေပြီးနောက် ရှေ့ဆက်တွက် သွားလေတော့၏။

“ဟိုမယ် တွေလား။ ဒါဒါ ကျောက်လိုက်ရုပ်”

ဖုန်းဆိုးမြေ ကျော်လာသည်တွင် ရသေ့က လှမ်းပြသည်ကြောင့် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဝေးလှသည်တော့ဖြင့် မဟုတ်ချေ။

ကျောက်လိုက်ရုပ်ဆိုသည်ကို တွေ့ပေမင့် လူသားရယ်လို့ မတွေ့မိကြချေ။

“နို့ဖြင့် စေတီရော မတွေ့ပါကလား”

ကျွန်တော် ရောက်ဖူးသည်ကြောင့် ကျောက်လိုက်ရုပ်တွင် စေတီရှိသည်ကို သိလေခြင်းကြောင့် ယခု စေတီမတွေ့သဖြင့် သို့ ရသေ့အား မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“စေတီက တစ်ဖက်မှာရောက်နေတယ်၊ ကိုပိုက်တို့နဲ့ လာတုန်းက ရှေ့လမ်းက၊ ခု ရသေ့လာတာ နောက်လမ်းက၊ နို့ကြောင့် စေတီကွယ်နေတာ”

“ဪ...”

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်လိုက်ရုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလိုက်ကြပြန်ချေတော့သည်။

တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာသည်ဖြစ်ငြား ယုန်လူသားရယ်လို့ တစ်ယောက်တလေမှပင် မမြင်မိပါချေ။ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ပါချေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရသေ့ကြီး၊ ဘယ်သူမှ မရှိကြပါ” ကလား”

ရသေ့သည် ကျွန်တော်တို့အား ကျောက်လိုက်ရုပ်အား ရောက်လုနေရာတွင် သစ်ပင်ကြီးများ ချုံပုတ်ပင်များရှိသဖြင့် ထိုနေရာတွင် ပုန်းအောင်းနေခဲ့ကြရန် မှာခဲ့လေပြီး ကျောက်လိုက်ရုပ်တွင် ရသေ့ ဝင်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အခြေအနေထူးလျှင် ကြေးစည်ထုလိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကြေးစည်သံကြားလေသူ ကျွန်တော်တို့ ဂူတွင်းလိုက်ဝင်လာရန် မှာခဲ့ချေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရသေ့ကြီး ကျောက်လိုက်ရုပ်သို့ သွားနေသည်ကို ပုန်းကွယ်ကြည့်နေကြ၏။ ရသေ့ကြီး

ကျောက်လိုက်ဝှေ့တွင်း ဝင်သွားသည့်တိုင် မည်သည့်လူသားရယ်လို့ မှ မတွေ့ပါချေ။

‘ထူးဆန်းလိုက်တာ’

ကျွန်တော်တို့သည် ရသေ့ကြီး၏ ကြေးစည်သံလေးကို နားစွင့်နေလိုက်ကြ၏။ အချိန်အတော်ကြာသည့်တိုင် ကြေးစည်သံ မကြားရသဖြင့်...

‘ကိုလင်း ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားမှထင်တယ်၊ ကြည့်ရတာ ရသေ့ကြီးလည်း ကျောက်လိုက်ဝှေ့ထဲမယ် ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ မသိဘူး’

သို့ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ရသေ့ကြီးမယ် ပြဿနာမရှိလောက်ပါဘူးဗျာ၊ အသာစောင့်နေကြပါဦး’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလေ၏။

ရသေ့ကြီးအတွက် စိတ်ပူမယ့်သာ ပူရသည်။ တကယ်တော့ မည်သို့မျှ ရသေ့ကြီးတွက် စိတ်ပူစရာမလိုအပ်ပါချေ။ ရသေ့သည် သတ္တဝါလေးများအပေါ် မေတ္တာအမြဲရှိတတ်လေသူ မဟုတ်ပါကလား။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ရသေ့ကြီး၏ အချက်ပေးကြေးစည်သံလေးကို စောင့်စားနေရင်းမှ...

‘ဟာ... ဘိုမယ်၊ ဟိုမယ် လာကြပြီ’

ကျွန်တော်က ကျောက်လိုက်ဂူနား အတော်လှမ်းလှမ်း တောင်တန်းလေးအတွင်းမှ ထူးဆန်းလူသားတစ်စု ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်တို့အား သတိပေးပြောလိုက်ချေတော့၏။

ထိုလူတူးလူဆန်းတို့သည် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ကျောက်လိုက်ဂူကြီးဆီသို့ လာကြသည်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် မနီးမဝေးသို့ပင် ရောက်လာကြပေပြီ ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ပုန်းကွယ်နေခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် ယူဟိုကို ကျွန်တော်တို့က ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်နေရ၏။ သူတို့ကမူ ကျွန်တော်တို့အား မြင်နိုင်စွမ်းမရှိသည့်ပြင် ကျွန်တော်တို့ သူတို့အား ချောင်းမြောင်းနေကြသည်ကိုပင် ရိပ်မိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

‘ဟာ... ကြည့်စမ်း ကိုလင်း၊ သူတို့တွေလက်ထဲမယ် ဘာတွေလဲဗျ’

ကိုယ်စီ တစ်စုံတစ်ရာကိုကိုင်တွယ်လာကြသည်ကြောင့် သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် မျက်မှန်သမား ဖြစ်သည်ကြောင့် ဝေဝါးနေခြင်း ဖြစ်ချေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် စူးရှသောအကြည့်ရှိလေသဖြင့်...

‘သစ်ဥတွေ သစ်သီးတွေပဲဗျ၊ အစုံပါပဲ’

‘သူတို့တွေ သစ်သီးရှာထွက်ကြတာဖြစ်မှ’

ကျွန်တော်က သုံးသပ်၍ ပြောလိုက်၏။

‘နို့တော့ ပြောလို့မရသေးဘူး၊ ကိစ္စတစ်ခုသွားရင် လမ်းကြုံလို့ တနိုင်တပိုင်စီ သယ်လာကြတာဖြစ်မယ်ဗျ’

သို့ တာလူး ပြောလည်း ပြောစရာပင်။ ဖြစ်နိုင်လောက်ချေ၏။

‘နို့... နေပါဦး၊ ရသေ့ကြီးက ကျောက်လိုက်ဂူထဲမယ် ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ရသေ့ကြီးကို သူတို့တွေသွားလျှင် ဒုက္ခပေးနေဦးမှာလား မသိဘူး’

တာလူးကလည်း သို့ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောလာလေတော့၏။

‘အလိုတော့မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ရသေ့ကြီးက ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူလာတာပဲလေ။ နို့ကြောင့် ရသေ့ကြီး အချက်ပေးသံစောင့်နေကြတာပေါ့။’

လူထူးလူဆန်းတို့သည် ကျောက်လိုက်ဂူကြီးအတွင်း ဝင်သွားကြချေတော့၏။ အချိန်အတန်ကြာသည့်တိုင် ရသေ့ကြီး၏ နံကြေးစည်သံ မကြားရသေးချေ။

သို့မှ အတန်ကြာသွားလေပြီးသည့်အချိန်တွင်...

‘ဟာ... ဟိုမယ်... ဟိုမယ် လူသုံးယောက် ကျွန်တော်တို့ဆီ လာနေတယ်’

တာလူး ပြောသဖြင့် လှမ်းကြည့်တွေ့လိုက်သည်မှာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရချေတော့၏။

ဘယ့်တွက်မူ လူထူးလူဆန်းနှစ်ယောက် ခြံရံလျက် လျှောက်လာနေသည်မှာ ပေတီးဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ပေတီးက သေပြီမဟုတ်ပါကလား။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်ပဲ။

‘ဘုရားရေ... ပေတီး လူပြန်ဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး’

တာလူးက သို့ ပြောလာချေတော့၏။

‘ချောက်...’

ပေတီး၏ လက်ထဲတွင် ဓားရှည်တစ်လက် တွေ့ရခြင်း လူထူးလူဆန်းနှစ်ယောက်၏ လက်ထဲတွင် ပေါက်ဆိန်လေးမျှား

လည်း တွေ့လေသဖြင့် သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က လိုရမည်ရဆိုသလို သေနတ်မောင်းကိုတင်ကာ သူတို့ထံ တိုးချိန်ထားလိုက်တော့၏။

‘ကိုပိုက် အလျင်စလို မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အနားရောက်လာမှ ထွက်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်ရတာပေါ့။ ဟိုမယ် ပေတီးလည်း ပါလာတာပဲ’

‘နို့ကြောင့် ကျွန်တော် စိုးရိမ်တာပေါ့။ ပေတီးက သေပြီပဲ မဟုတ်လား’

သို့ ကျွန်တော်က သံသယစကား ပြောလိုက်ရချေ၏။

သူတို့အနားမရောက်မီ ပေတီးသည် ကျွန်တော်တို့ရှိသည့် သစ်ပင်ချုံပုတ်တို့ကို လှမ်းကြည့်နေချေပြီး...

‘ရသေ့ကြီး အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါတယ်’လို့ လှမ်းအော်ပြောလေတော့၏။

‘ဆရာပိုက် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ကျွန်တော်တို့ကို လာစေချင်လျှင်ဖြင့်လည်း ရသေ့ကြီး မှာခဲ့တာပဲ။ ကြေးစည်ကို ထုလိုက်မယ်ဆိုဗျ’

သို့လည်း အဟုတ်သားကလား။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ချေတော့၏။

ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုသည်ကို သိလိုက်ဟန်တူသည့် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလာချေပြီး ပေတီးတို့ရှိရာသို့ ထွက်သွားချေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ကတော့မူ သူ့အချက်ပေးမှ ထွက်ခဲ့ရန် မှာခဲ့ချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် သူတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံကြသည်တွင်

ဦးစွာ သူတို့က လင်းမြင့်လှိုင်အား ခေါင်းညှတ်အရိုအသေပြုလိုက် သလို လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ခေါင်း ဆတ်ညိတ်ပြ ခါးကိုင်းလိုက်ချေပြီး ပေတီးနှင့်သူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘာတွေပြောနေလေသည် မသိချေ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အလှမ်းဝေး သည်ကြောင့် ဘာတွေပြောနေသည် မသိပါချေ။

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၊ ပေတီးက ခေါင်းခါ။

ပေတီးက ပြော၊ လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းဆတ်ညိတ်ပြီး နောက် ပေတီးက သူနှင့်ပါလာသည့် လူထူးလူဆန်းနှစ်ယောက် ကိုဘာလှမ်းပြောလိုက်သည် မသိ။ ထိုလူထူးလူဆန်းနှစ်ယောက်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး လက်ထဲမှသေနတ်ကို လက်ညှိုးထိုး ပြ ဘာတွေမေးနေသည် မသိပါချေ။ လင်းမြင့်လှိုင်ကတော့မူ ပြုံးပျော်နေပုံပင်။ သို့ ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် သူတို့ အဆင်ပြေနိုင်လောက်ပေ၏။

အတန်ကြာတွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်တို့အား လှမ်း ၍ လက်ယပ်ခေါ်လေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် တာလူးသည် လင်းမြင့် လှိုင်ထံသို့ ထွက်သွားကြလေ၏။ သည်တော့ လူဆန်းနှစ်ယောက် က ကျွန်တော်တို့အား အံ့အားသင့်စွာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထိတ်လန့် စွာဖြင့်လည်းကောင်း ကြည့်လာချေတော့၏။

အဓိက သူတို့သည် ကျွန်တော်လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ပို၍စူးစိုက်ကြည့်နေခြင်းပင်။

‘ကိုကိုကေရ ရသေ့ကြီးက ခေါ်ခိုင်းလို့တဲ့၊ နို့ကြောနဲ့ လာခေါ်တာ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ပေတီးကို ကြည့်လိုက်ကာ ပြုံးဖြ လိုက်ချေ၏။

‘ပေတီး မဟုတ်လား’

မေးလိုက်သည်တွင် ပေတီးက ရွဲ့ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်ချေ ပြီး...

‘ငွေတီးပါ’

‘ဟေ...’

‘အား... ဟ... ဟ... ကိုကိုက သူ့ကို ပေတီး ထင်လို့လား၊ သူက ငွေတီးလေဗျာ၊ ပေတီးနဲ့ အမြဲညီအစ်ကိုပေါ့’

အလိုလေးဗျာ... သို့ကြောင့် ထူးဆန်းလှသည်ဟု ထင် ထားသည်မှာ တက်တက်စင် လွဲပါကောလား။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်လိုက်ဂူကြီးရှေ့သို့ ရောက်သွားကြ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က စိန်ဖူးမရှိသော စေတီကို ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေလေပြီး...

‘သည်စိန်ဖူးကို ကျွန်တော် ရအောင်ပြန်ယူပေးပါ့မယ်၊ သည်နေရာကနေ သစ္စာဆိုပါတယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြီး မတ်တတ်ရပ်အနေအထား နှင့်ပင် စေတီဘက်လှည့်ကာ လက်အုပ်ချီ ဂါရဝပြုပြောလိုက်ချေ တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်၏ သို့အပြုအမူကို ငွေတီးနှင့် လူထူးလူဆန်း နှစ်ယောက်သည် အံ့ဩစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေကြချေတော့၏။

‘ကဲ... ဆရာလေး အထဲဝင်လိုက်ခဲ့ပါ’

ငွေတီးက ဦးဆောင်၍ ကျောက်လိုက်ဂူတွင်း ဝင်သွား

သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည်လည်း လိုက်ပါသွားကြချေ၏။

‘အလိုလေးဗျာ...’

ကျောက်လိုက်ရသည် သဘာဝချည်းတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါချေ။ လူတို့ ဖန်တီးထားခြင်းလည်း ပါချေ၏။

ကျွန်တော် ထင်ထားသည်မှာ လိုက်ရလေးအရွယ်ပေါ့။ ယခု အထဲရောက်မှ အံ့သြတကြီး ဖြစ်ရပေ၏။

အကျယ် ပေ ၅၀ ရှိခြင်းမည်။ ထိုလိုက်ရုန်ရုန်တွင် ဂူပေါက်လေးများ ရှိကြပေ၏။ ထိုဂူပေါက်လေးများတွင်တော့ ယုန်လူသားဟု ရသေ့ကြီးပြောသည့် လူထူးလူဆန်းတို့ကို တွေ့ရချေ၏။ ကျွန်တော်တို့အား ကြောက်လန့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေကြလေ၏။

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

‘ဟ... ဖထိ မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ သူတို့က ကြောက်တတ်ကြတယ်လေ’

သို့ရှိစဉ် စောတာလူးက သူ၏ဒူးလေးများကို ကျွန်တော်အား ဆေးလေပြီး ကျွန်တော်ဆီနတ်ကို ရုတ်ခြည်းဆွဲယူ၍ ဂူပေါက်၏ဝင်ခွကသို့ လှမ်းထိုးချိန်လိုက်တော့၏။

ယုန်လူသားများ မပြောလေနှင့် ကျွန်တော်တို့သည်ပင် သူ့လုပ်ရပ်ကြောင့် အံ့သြသွားရသလို ထိတ်လန့်သွားရချေတော့၏။ မျက်လုံးများ ပြာသွားသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ရင်တို့သည်လည်း တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရပါ၏။

တာလူးက သို့ ပြုမူလိုက်လေသဖြင့် ဂူပေါက်လေးများ

အဝတွင်ရှိ ယုန်လူသားတို့သည် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကြချေပြီး ဂူပေါက်လေးများတွင်း ဝင်သွားကြတော့၏။

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... နောက်ကြည့်ဟာပါ’

ဘုရားရေ... တာလူးက သေနတ်ကို ကြောက်တတ်သည့် သူတို့ကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းပါကလား။

‘သေနတ်ကို အံ့ဒီလောက်ကြောက်ရလားဗျာ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ကြောက်ဆို သူတို့ အတော်များများ သေနတ်သံကြောင့် သေခဲ့ကြတာကိုး’

သို့ ငွေကီးက ပြောလာလေတော့၏။

‘ဖထိ မနောက်ကောင်းပါဘူးဗျာ’

သို့ ကျွန်တော်က တာလူးကို သို့မပြုရန် ပြောလိုက်ရချေ၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ရှည်လွှားသော လိုက်ရုန်တွင်း ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ လိုက်ဂူပေါက်တစ်ခုဟုဆိုရမည့် နေရာလေးတွင် ရသေ့ကြီးနှင့် ယုန်လူသားအတိုးအိုကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင် နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည်နှင့် ရသေ့ကြီးက လှည့်ကြည့် ပြုံးပြလာချေပြီး...

‘ကိုပိုက်တို့ အဆင်ပြေသလိုနေကြချေ၊ လူကြီးမင်းကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီးပြီ၊ ကျေးကျေးနပ်နပ် လက်ခံပါတယ်’

ရသေ့ကြီးက သို့ပြောပြီး ယုန်လူကြီးမင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သံသတင် ယုန်လူကြီးက ပြုံးလိုက်ချေပြီး ကျွန်တော်တို့ အား ခေါင်းဆတ်ညိတ်ပြခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရပြီဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရချေတော့၏။

အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ကျောက်လိုက်ဂူအတွင်း မီးထွန်းထားခြင်း၊ မီးပိုထားခြင်း အလျဉ်းမရှိပါချေ။ သို့ပေမင့် အလင်းတော့ ရှိနေလေ၏။ ထိုအလင်းသည် ပိုးစုန်းကြူးလေးများမှ ထုတ်ပေးသည့် အလင်းသာ ဖြစ်ချေတော့၏။

ကြည့်စမ်း... ပိုးစုန်းကြူးတွေ များလှသည်ကလား၊ တာလူး ပြောသလိုပင် ပိုးစုန်းကြူးကလေးများ ရှိနေလေတော့၏။

ကြည့်နူးစရာပင် မဟုတ်ပါကလား။

ရသေ့ကြီးနှင့် ယုန်လူသားအတိုးအိုတို့ စကားပြောနေကြသည်ဆိုရာတွင် သဘာဝဖြစ်နေပုံရသည့် ကျောက်တိုင်နှစ်လုံးတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့အနား ရောက်သွားသည်တွင်မတော့...

‘ကဲ... ကဲ... နေသာသလို နေကြချေ၊ တော်ကြာနေစားဖို့ အိပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်’

သို့ ယုန်လူသားအတိုးအိုက ပြောလာလေတော့၏။

ရသေ့ကြီးက ယုန်လူသားများဟု ပြောထားသည်မှာ လည်း ဖြစ်နိုင်လောက်၏။

ယုန်ကဲ့သို့ ရှည်လျား၍ ထောင်နေသော နားရွက်လေးများ ရှိကြ၏။

သွားလေးများ ရှေ့ငေါထွက်နေချေ၏။ မေးရိုးကားချေ၏။

ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံ မြင်ရ၏။ အရပ်ပူကြသော်လည်း ပိန်နေကြသဖြင့် ပုသည်ဟု မထင်ရချေ။

ရသေ့ကြီးသည် ယုန်လူသားအတိုးအိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လျက်မှ စကားပြောနေကြစဉ်...

ကျွန်တော်၊ လင်းမြင့်ဂျိုင်နှင့် တာလူးတို့သည် ရှေ့နှံရံတို့တွင်ရှိ ကျောက်တုံးကျောက်စိုင်တို့အပေါ်ဘုင် နေသာသလို ထိုင်လိုက်ကြချေ၏။

ကျောက်လိုက်ဂူမို့ ထင်၏။ အေးစိမ့်စိမ့် ရှိချေ၏။

ဘာရယ်မဟုတ် ယုန်လူသားအတိုးအိုသည် ရသေ့ကြီးကို ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ပြောရင်း ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်ကြည့်ကြပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်ခြင်းမည်။

အတန်ကြာတွင် ယုန်လူသား လေး၊ ငါးယောက် ရောက်လာကြသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင်မတော့ သစ်သီးသစ်ဥများ ပါလာလေ၏။

ကျွန်တော်တို့အား လာရောက်ကျွေးလေ၏။

ငှက်ပျောသီး ပါ၏။ အုန်းသီးစိတ် ပါ၏။ မာလကာသီး ပါ၏။ မုန်လာဥနီ ပါ၏။ အာလူးသီး ပါ၏။ (ဖြုတ်ထားပုံရ၏)။

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်နေစဉ် ယုန်လူသားအတိုးအိုသည် အနားသို့ရောက်လာချေ၏။ ကျွန်တော်တို့အား ပြုံးပြလာချေ၏။

‘ကျေးဇူးတင်စကား အရင်ပြောပါရစေ’

သို့လည်း ပြောလာလေ၏။ သူနံ့ဘေးမှ ကပ်ပါလာသည့် ရသေ့ဓမ္မပါလက...

‘ကိုကိုကိုတို့ အေးအေးဆေးဆေးနေခဲ့ကြချေ၊ ရသေ့တော့ သွားတော့မယ်၊ ယုန်လူသားအဘိုးအိုက အစစအရာရာ တာဝန်ယူ လိမ့်မယ်’

သို့ပြောပြီး ရသေ့ကြီးသည် ယုန်လူသားအဘိုးအိုအတူ ဂူထဲဝင်သွားချေတော့၏။

‘ငါတို့တွေ သည်အတိုင်းနေကြရမှာလား’

မုဆိုးကြီးတာလူးက ကျောက်တုံးပေါ်မှ လျှော့ဆင်းပြော လာလေတော့၏။

‘ဧည့်သည်တွေအတွက် နေရာရှိပါတယ်’

သို့အသံနှင့်အတူ ငွေတီး အနားရောက်လာလေ၏။

ကျွန်တော်တို့အား ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ သို့မှ ကျွန်တော် တို့သည် ကျောက်ဂူကြီးမှ ပြန်ထွက်သွားချေပြီး ကျောက်လိုဏ်ဂူ နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိ လျှိုလေးတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားခြင်း ခံရ ပြန်၏။

ထိုလျှိုလေးအတွင်းတွင်မတော့ အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ကျောက်ဖြာဟု ဆိုရမည့် သက်သောင့်သက်သာနေနိုင်သည့်နေရာ ရှိချေ၏။

ထိုလျှိုအတွင်း အလင်းရောင်ရှိနေသည်မှာ အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းသေးတော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ကြည့်မိသည် တွင် လျှိုအပေါ်ဘက်တွင်မတော့ ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီးရှိနေ ပါတော့လား။ ထိုအပေါက်မှ အလင်းရောင်ဖြာကျလာခြင်းဖြစ်ပေ ၏။

ကျွန်တော်တို့အား ထိုနေရာတွင်နေကြရန် ငွေတီးက ပြောပြီးပြန်သွားချေတော့၏။

‘လွတ်လွတ်လပ်လပ် နားကြချေပါ၊ အားမနာနဲ့၊ သည် နေရာမယ် နေချင်သလိုနေကြပါ၊ အဘိုးအို နက်ဖြန် ခင်ဗျားတို့ကို လာတွေ့လိမ့်မယ်’ ပြောဆိုထွက်သွားချေလေ၏။

‘ဟူး...’

ကျွန်တော်တို့ နားလိုကြချေပြီဖြစ်၍ ကျောက်ဖြာပေါ်တွင် လဲလျောင်းလိုက်ကြချေတော့၏။

အေးစက်နေခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့်...

‘ကိုကိုကို အအေးမိဦးမယ်’

‘အေးဗျာ... ကျွန်တော်တို့ သည်လိုပဲ နေရလျှင်ဖြင့် ပြဿနာ’

ကျွန်တော်က ကျောက်ဖြာပေါ် အိပ်စက်ရမည့်အရေးကို ကြောက်၍ သို့ ညည်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ပေမင် ငွေတီးနှင့် ယုန်လူသားလေး ပြန်ရောက်လာ၏။ သူတို့လက်ထဲတွင်မတော့ ကောက်ရိုးများဖြင့် ပြု နှပ်ထားဟန်တူသည့် ဗျာများ ပါလာကြ၏။

ကျွန်တော်တို့အတွက် အဆင်ပြေချေ၏။

‘နားနေကြပါ၊ တော်ကြာနေ စားဖို့ သစ်သီးတွေ လာဖို့ ပေးပါဦးမယ်’ ဆိုလျက် ထွက်သွားပြန်တော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ သူတို့အကြောင်း လေ့လာမည်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုလေ့လာခွင့်ရမှာလဲဗျာ၊ သူတို့က ကျောက်ဂူထဲမယ်၊ ကျွန်တော်တို့က လျှိုထဲမယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ထွက်လျှင်ဖြစ်တယ်၊ သူတို့က ကျောက်လိုဏ်ဂူကိုထဲကမှ မထွက်တာချည်း’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ချေ၏။ သည်တွင်...
 'မပူပါနဲ့၊ နက်ဖြန်ကျရင် သူတို့တွေ ဂုဏ်ထူးထွက်ပြီး
 သစ်သီးသွားရှာကြလိမ့်မယ်၊ ပြီး ကချိုက လူပတ်ဝန်းကျင်မယ်
 စိုက်ပျိုးရေးလုပ်လိမ့်မယ်'
 သို့ အသံနှင့်အတူ ငွေတီး ပြန်ရောက်လာချေတော့၏။
 'ကျွန်တော်တို့နဲ့ စကားစမြည် ပြောကြတာပေါ့'
 သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ငွေတီးကို လှမ်းပြောလိုက်ချေတော့
 ၏။

'ဘယ့်တွက် ခုလိုပြောစရာလိုပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်က
 ခင်ဗျားတို့ကို ဧည့်ခံဖို့ တာဝန်ရထားတယ်လေ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ
 သည်မယ်ပဲ ရှိနေရမှာပေါ့'

ဘုရားရေ... သို့ဆိုတော့ ဟန်ကျသေးတော့၏။
 ငွေတီးနှင့် ပြောဆိုရမည့်အပြင် ယုန်လူသားတို့ကို အနီး
 ကပ်လေ့လာခွင့်ရနိုင်ပြီ မဟုတ်ပါကလား။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ရေစိုးချိုးရန် ငွေတီး ဦးဆောင်
 မူဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြပြန်တော့သည်။

'သည်ချောင်းက ဝက်စွယ်ချောင်းပေါ့'
 ငွေတီးက ချောင်းသို့ရောက်သည်တွင် ပြောလာချေ၏။
 ထိုချောင်းသည် ချောင်းဖျားဆိုသော်လည်း ချောင်းကျယ်ကြီးဖြစ်ချေ
 ၏။ သို့ကြောင့်...

'ပြောလိုသာ ချောင်းဖျားဆိုတာ ယုံရတယ်၊ ဥတ္တံပင်စ
 ချောင်းကြီးတောင်မှ အထက်ရောက်လျှင်ဖြင့် ကျဉ်းကျဉ်းသွားတာ
 ပေပဲဗျ'

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။
 'ဆင်း... ဝက်စွယ်ချောင်းက တတယ်တော့ ဥတ္တံချောင်းမ
 ကြီးက ခွဲထွက်လာတဲ့ ချောင်းလက်တက်လို့ ဆိုကြပေမင့် ဟုတ်ပေ
 နဲ့ဗျ၊ ချောင်းမကြီးပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်'
 ငွေတီး ပြောသည်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်
 ၏။

ချောင်းနှစ်ချောင်း တောင်ပေါ်မှဆင်းလာပြီး ဝက်စွယ်
 ချောင်းပေါက်ဝလို့ ခေါ်သည့် နေရာတွင် ချောင်းဆုံဖြစ်နေခြင်း
 ဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်၏။

ချောင်းကျယ်ကြီးဖြစ်ပေမင့် အထက်ပိုင်းကျခြင်းကြောင့်
 ရေတို့ ခန်းခြောက်လှဖြစ်သော်ငြား ချောင်းကမ်းတစ်ဖက်ကပ်၍
 စီးဆင်းနေသည့် ရေစီးသည် ဒူးလောက်ရှိချေသေး၏။ အချို့နေရာ
 တို့တွင် ရေအိုင်ကြီးဖြစ်လို့နေချေ၏။ ချောင်းအတွင်း သဲနှင့်
 ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ရှိချေ၏။ နွဲ့တော့ဖြင့် မရှိပါချေ။
 ပြီးတော့ ခံတက်ပင်များလည်း ချောင်းအလယ်တွင် ပေါက်လျက်
 ရှိချေ၏။ ချောင်းကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်မတော့ မျောက်ပင်
 နှင့် သစ်ပင်ပင်တို့အပြင် အမည်မသိ သစ်ပင်ကြီးများ ပေါက်
 လျက်ရှိချေ၏။ အချို့အမြစ်တို့ ချောင်းကမ်းတွင် ပေါ်ထွက်နေချေ
 သေးတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းတွင်း ဆင်းလိုက်ကြသည်တွင်
 ချောင်းအထက် အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် ယုန်လူသားနှစ်ယောက်ကို
 တွေ့လိုက်ကြရ၏။

အသက်အားဖြင့်တော့ မည်မျှရှိသည် မပြောတတ်။ လူ

ကောင် ပုနေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာပေါက်ဆင်ကြ သည်ကြောင့်လည်းကောင်း ကလေး၊ လူကြီးရယ်လို့ မခွဲခြားတတ် ပါချေ။

သူတို့တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်နေကြပါကလား။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေကြ သလို တစ်ဦးကျောပေါ်တစ်ဦး ခုန်တက်ဆော့ကစားနေကြပြန် သေး၏။ သူတို့ ကြည့်ရသည်မှာ အပူပင်ကင်းကြပုံပင်။

‘သူတို့တွေဆီ သွားကြတာပေါ့’

ကျွန်တော်က ယုန်လူသားတို့နှင့် စကားပြောလိုသဖြင့် သို့ဆိုလေသည်တွင် ငွေတီးက...

‘မသွားနဲ့၊ မသွားနဲ့ မဖြစ်ဘူး’ လို့ ပျာပျာသလဲ ဟန်တား လေတော့၏။

‘ဘာလို့လဲဗျာ’

ကျွန်တော်က အံ့ဩစွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘သူတို့တွေ ပျော်နေကြတာ ပျော်ပါစေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ သူတို့နားသွားလျှင်ဖြင့် တခြားလူဆိုလျှင် ထွက်ပြေးပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်က ထွက်မပြေးဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့အတူ ကျွန်တော် နဲ့နေမယ့်နှစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲ’

‘ဗျာ...’

ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါချေ။ ဘာဆိုလိုသည် မသိပါ ချေ။

‘ကိုပိုက်ရယ်၊ ငွေတီးပြောချင်တာက သူတို့နှစ်ယောက် က ငွေတီးနဲ့ ပါတနာတွေကြောင့်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ နို့ကြောင့်

သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တာနဲ့ မပြေးကြတာပေါ့၊ ပြီးတော့ သူတို့ ခပ်စေးစေးမှာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြတာ ကြည့်လေ၊ ထားလိုက်ပါ၊ သူတို့ ပျော်ရွှင်ချိန်လေးမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ရွှင်ပါစေဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလာချေ၏။ သို့ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် နားလည်မှုပေးလိုက်ရချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ရေအိုင်ကြီးအတွင်း ရေချိုးနေရာ မှ...

‘ဟာ...’

‘ဟင်... ဟိုမယ်၊ ဟိုမယ်’

မျောက်ငိုပင်ကြီးပေါ်မှ မျောက်တစ်ကောင် တွေ့သဖြင့် သို့ တာလူးက ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကပျာကသီ သေနတ်ကို ယူလိုက်သည်တွင်...

‘ဘာလဲ ပစ်မလို့လား’

ငွေတီးက မေးလာချေသဖြင့်...

‘အေးလေကွာ၊ ငါတို့ ရသေ့ကြီးရှိစဉ်က ဘာသားကောင် သားမှ မစားရဘူး၊ ခု ရသေ့ကြီး ပြန်သွားပြီဆိုတော့ ငါတို့ မျောက်ကောင်သားကို စားခွင့်ရပြီပေါ့၊ နို့ကြောင့်ပေါ့ကွာ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ငွေတီးတစ်ယောက် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးသွားကာ...

‘မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ ဟိုနှစ်ယောက် သေသွားနိုင်

တယ်’

‘ဘာ...’

“ဘယ်လို...”

ကျွန်တော်နှင့် စောတာလူး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်ဆိုမိမိ...

“ကိုပိုက်ရယ်... သူတို့က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အသံကိုတောင် ကြိုက်ကြတာမှ မဟုတ်တာချည်း”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက် လိုက်သည်ကြောင့် ဆေနတ်ကို ပြန်ချလိုက်ကာ စောတာလူးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ချေတော့၏။

စောတာလူး သဘောပေါက်သွားချေပြီဖြစ်၍ ကမ်းစပ်တွင် တင်ထားသည့် သူ၏ဒူးလေးကို ပြေးယူလေတော့၏။

“ဆရာပိုက် ပစ်မှာလား”

သို့ဆိုတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်နှင့် လေးမြားတို့သည် ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်လာတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အသာအယာ ခြေဖျော့နင်းကာ မျောက်ငိုပင်ကြီးအောက်ခြေသို့ သွားလိုက်တော့၏။

မှဆိုးချောင်သွားခြင်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မျောက်ငိုပင်ပေါ်ရှိ မျောက်သည် ကျွန်တော့်အား မမြင်ပါချေ။

မျောက်ငိုပင်အောက် ရောက်သည်တွင် သစ်ပင်ထက်ရှိ မျောက်ကောင်ကို ရှာကြည့်လိုက်၏။

သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့ ဖုံးကွယ်နေခြင်း၊ ပြီးတော့ မျောက်ကောင်သည် သူ၏ ရန်သူရန်ကို ရလိုက်သည်ကြောင့်လားမသိ ငြိမ်သက်နေချေသဖြင့် အတော်နှင့် မျောက်ကောင်ကို ရှာမတွေ့ပါချေ။

သို့မှ ကျွန်တော် မျောက်ကောင်ကို သစ်ခက်သစ်ကိုင်းကြားမှ လှမ်းမြင်လိုက်သည်ကြောင့် ကပျာကသီ လက်တွင်းရှိ ဒူးလေးဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်တော့၏။ ပစ်မှတ်စေးခြင်း မရှိပေါ့ချေ။ ပေနှစ်ဆယ်အမြင့်ပင် မရှိလောက်ဟု ထင်၏။ သို့ငြား ပစ်မှတ်လွှဲချော်ခြင်း လုံးဝမရှိနိုင်သည်ကို သိလိုက်၏။ သို့မှ ကျွန်တော်သည် လေးကြိုးနှင့် မြားတံကို ထိကပ်လိုက်ချေပြီး လေးကြိုးကို ဆွဲလိုက်လေတော့၏။

အလိုက်သင့်ပါလာလေခြင်းတော့ဖြင့် မဟုတ်ချေ။ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲတင်လိုက်နိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်ချေတော့၏။

ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော် မြားတံနှင့် လေးကြိုးကို ပူး၍ကိုင်ထားရာမှ လွတ်လိုက်မည်အပြုတွင်...

“ဟာ...”

“ဝှစ်...”

“ဘုတ်...”

“ကွီ... ကွီ... ကွီ... ကွီ...”

“ကွီ... ကွီ... ကွီ... ကွီ...”

ဘယ်သူ လုပ်လိုက်တာလိမ့်။ ထိုမျောက်ကောင်ရှိရာသို့ တုတ်ပိုင်းတစ်ခု ရောက်လာသည်နှင့် မျောက်ကောင်သည် လန့်ဖျပ်ပြေးသွားချေတော့၏။

ထိုသည်ကား ကျွန်တော်၏ ပစ်မှတ်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက ခြောက်လှန့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့၏။

ကျွန်တော် မကျေမနပ်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားရေ... ယုန်လူသားနှစ်ယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း

ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြရာမှ ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့ အပြန်
လမ်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မျောက်ကောင်ကို တမင်သက်
သက် ပြေးအောင်လုပ်သည်လားဖြင့် မသိပါချေ။ ယုန်လူသား
နှစ်ယောက်သည် ပြေးလွှားရင်းမှ မျောက်ငိုပင် ချောင်းကမ်းပေါ်သို့
တွက်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

အစတော့ ကျွန်တော် ဒေါသထွက်သွားလေ၏။ သို့ပေ
မင့်...

‘ကိုပိုက်ရေ... သူတို့က အသားမစားကြဘူး၊ သစ်သီး
တွေပဲစားကြတယ်၊ နို့ပေမင့် ရသေ့ကြီး စားတတ်တယ်ထင်ပြီး
သူတို့က စားသူကို ဒုက္ခပေးလိုပါဆိုပြီး ရသေ့ကို ရှာကြံချက်ပြုတ်
ကျွေးမယ်လို့ ပြောလာကြသေးတယ်၊ ရသေ့ကလည်း ငါ အသား
မစားရုံမက တခြား ဘာစားစရာမှမလိုနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်’
‘ဒါ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ဝင်နှောင့်ယှက်သွားတာ မဟုတ်
လား’

အနားရှိ ငွေတီးကို မေးလိုက်၏။

‘ဟင်အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ဟာ သိမ်မွေ့ကြတယ်၊
ပျော့ပျောင်းကြတယ်၊ ဆော့ကစားပြေးလွှားရင်း ပစ်လိုက်လို့
ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနှင်းခိုက်ဖြစ်သွားတာပါဗျာ၊ အကဲပိုလိုက်
တာ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ပစ်တာကို စောင့်ကြည့်ချင်တာ၊
ဘယ်လောက် လက်မှန်းတည့်မလဲလို့’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

ဟား... ဟား... ကိုပိုက် ဘယ်လိုလဲ’

ငွေတီး စကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သို့ ရယ်မော

လာပြီး ကျွန်တော့်အားကြည့်ပြုံးပြလေတော့၏။

‘လာပါ ကိုပိုက်၊ သူတို့လည်း အသားမစားကြတာ
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကျွေးတာတွေပဲစားပြီး နားကြတာပေါ့ဗျာ’
‘ဟင်... နို့ဖြင့် ဝိစကီသောက်လို့လည်း မရတော့ဘူး
ပေါ့’

‘နို့တော့ ရပါလိမ့်မယ်၊ နို့ပေမင့် အဘိုးဆိုရေတော့ မဖြစ်
သင့်ဘူး’

ငွေတီး ပြောလာချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းမှ စခန်းနေရာလေးသို့
ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

ယုန်လူသားနှစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိပါ
ချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် အဝတ်အစားလဲပြီး...

‘ညကျ မီးပုံလိုအပ်မယ်ထင်တယ်’လို့ ပြောလိုက်၏။

‘သိပ်လိုအပ်တာပေါ့၊ နို့ပေမင့် သည်မယ် လုပ်လို့တော့
မရဘူး၊ ဟိုရှေ့က ကွင်းထဲမယ်တော့ သွားလို့ရတယ်၊ အဲဒီမယ်
မီးပုံအကြီးကြီးရှိတယ်၊ ညဘက်ဆိုလျှင်ဖြင့် သူတို့တွေက အဲဒီ
မီးပုံနားမယ် မီးလှုံရင်း ဆော့ကစားကြတယ်’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

‘နို့ဖြင့် ငါတို့တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ၊ ဘာလို့ဆိုတော့
သူတို့က ငါတို့ကို အတွေ့မခံကြဘူး မဟုတ်လား’

‘အတွေ့မခံဘူးရယ်လို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ အင်း...

ခေါင်းဆောင်အစိုးအိုက ပြောလျှင်ဖြင့် သူတို့ နားလည်ကြမှာပါ။
“အဲလိုပဲ ဖြစ်သင့်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ပြီလေ... ညဘက်
ကျ ကျွန်တော်တို့လည်း အိပ်မပျော်လျှင် မီးပုံနား သွားကြတာပေါ့၊
သူတို့ကို လေ့လာတာပေါ့။”

“ဘယ်လိုလဲ ငွေတီး၊ ဖြစ်လား အဲလိုဆို”
“သူဟာနဲ့သူတော့ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဆန္ဒတော့မစော
စေချင်ဘူး”

ငွေတီး ဘာဆိုလိုသည်ကို ထိုအချိန်လေးက မသိခဲ့ပါ
ချေ။ သို့ပေမင် ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီးနောက်မတော့ ကျွန်တော်
တို့နှင့်အတူနေသည့် ငွေတီးနှင့် ယုန်လူသားတို့ ရောက်လာချေပြီး
ငွေတီးက...

“ခင်ဗျားတို့ကို အစိုးအိုက ညမှာ မီးပုံနား တွေ့ကြဖို့
မှာလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သေနတ်မယူလာကြနဲ့လို့လည်း မှာတယ်”
ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကောင်းပြီ”
ကျွန်တော် သည်တော့မှ ငွေတီး ဘာဆိုလိုသည်ကို
သိလိုက်လေ၏။

“ကိုလင်း ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်၊ ငွေတီး
ယူအမြွှာ ပေတီးဆုံးတာ သူ မသိဘူးထင်တယ်”

ကျွန်တော်က ငွေတီးတစ်ယောက် လုံးဝတက်ကြွနေသည်
ကိုကြည့်ပြီး သူ့အမြွှာ ပေတီး သေဆုံးခြင်းကိစ္စ မသိဟု ထင်၍
သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“သိပြီးပြီဗျာ၊ ရသေ့ ပြောတယ်၊ ငွေတီးတို့ညီအစ်ကိုက

လည်း လူငယ်တွေပေမင် တရားရှိတဲ့သူတွေပဲတဲ့”

“ဗျာ... ဘယ်လို...”

ကျွန်တော် အံ့သြတကြီးဖြင့် မေးလိုက်မိချေပြန်၏။

“ဪ... တရားရနေတဲ့ ညီအစ်ကိုပဲလေဗျာ၊ နို့ကြောင့်
ငွေတီးတစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းဆိုတာကို သိနေပုံပဲဗျာ၊ မတုန်လှုပ်
တော့ဘူး၊ ဝမ်းမနည်းတော့ဘူးထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“အင်း... ကျွန်တော်တို့က တကယ့် လူသားဆန်တဲ့
လူတွေပဲ လာတွေ့နေပုံပဲဗျာ”လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရင်း...

“ကဲ... ကိုလင်း၊ အစိုးအိုနဲ့တွေ့ဖို့ သွားကြတာပေါ့”

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ငွေတီးကို ခေါ်မယ်။ မီးပုံကြီး
ရှိရာသို့ သွားကြလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်လိုက်ဂူရှေ့မှဖြတ်၍ လျှောက်
ခဲ့ကြသည်တွင်...

“ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော်တို့ မီးပုံပွဲမသွားခင် အထဲဝင်
လေ့လာကြည့်လျှင်ဖြင့် ဘယ်လိုလဲ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် ငွေတီးက...

“အစိုးအိုကတော့ ပြောထားပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို
သည်နေရာမယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနေထိုင်ခွင့်ပေးပါလို့၊
နို့ကြောင့် ဝင်ကြည့်လေ့လာချင်တယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ရပါတယ်”

လို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ယုန်လူသားတို့
နေထိုင်ရာဖြစ်သည့် ကျောက်ဂူတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျောက်လိုက်ဂူတွင် ကျောက်ဖြာအလွတ်များစွာချည်း
သာ တွေ့ရ၏။ လူရယ်လို့ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်သဖြင့်...

“ဘယ်သွားကြတာတုံး၊ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါကလား”
ကျွန်တော်က ငွေတီးကို မေးလိုက်၏။

“အားလုံး အဘိုးအိုနဲ့ မီးပုံပွဲသွားကြတယ်လေ၊ နို့မေမေ
ကျောက်လိုက်ရုံထဲမယ် အစောင့်ထားပါတယ်၊ သည်ကောင်တွေ
ဘယ်ရောက်နေကြတာပါလိမ့်”

ငွေတီးက သို့ပြောပြီး သူ့နောက်လိုက် ယုန်လူသား
နှစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်ကာ “မင်းရှေ့က ဝူပေါက်ကို ဖွင့်ချေ
စမ်းကွာ”

သို့ဆိုတော့ နောက်လိုက်ယုန်လူသားနှစ်ယောက်သည်
ဝူအတွင်းနံရံမှ ဝူပေါက်လေးတစ်ခု ပိတ်ထားသည်ကို သွားဖွင့်လိုက်
ကြချေတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... အတွင်းလိုက်ရုံမယ် အတန်အသင့်
တော့ဖြင့်၊ ကျယ်ဝန်းလှချေ၏။

ထူးဆန်းသည်မှာက ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ အလင်းရောင်
ရှိနေသဖြင့် အတွင်းကို ကောင်းကောင်းမြင်ရပေ၏။ သို့ဆိုတော့...

“ဟင်...”

“ဟာ...”

ထိုဂူတွင်းထဲတွင် ယုန်လူသားနှစ်ယောက် ပက်လက်
အနေအထားဖြင့် ရှိနေချေ၏။

ငွေတီးက ထိုနေရာသို့ သွားလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်
တို့သည်လည်း လိုက်သွားကြတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... ယုန်လူသားနှစ်ယောက် မျက်လုံးမျက်
ဆန်ပြူး ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ရှိနေသည့်ပြင်...

“ခလူး... ခလူး... ခလူး... ခလော... ခလူး...”

ဆိုသည့် အသံကြောင့် အံ့ဩမိသေးတော့၏။

“မအိပ်ကြဘဲ ဘာလို့ ဟောက်နေကြပါလိမ့်”

“ဟာ... ဆရာငွေတီး၊ သည်နှစ်ယောက် အိပ်နေကြတာ
ဗျ”

ဘုရားရေ... သို့ပြောလိုက်ရသည့်အသံကြောင့် အံ့ဩမိ
သေးတော့၏။ မျက်လုံးအပြူးသား လူနှစ်ယောက်ကို အိပ်နေသည့်
ဟု ပြောလိုက်သော ငွေတီးနောက်လိုက် ယုန်လူသားနှစ်ယောက်
သည် စိတ်မှကောင်းပါရဲ့လားဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိ၏။
သို့ကြောင့်လည်း...

“အသေအချာလည်း ကြည့်ပါဦးကွာ၊ မျက်လုံးကြီးအပြူး
သားနဲ့ ရှိနေတာကို ဘာလို့ အိပ်နေတယ် ပြောရတာတုံး”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုယုန်လူသားက
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ချေပြီး...

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...
အိပ်နေတာပါဗျာ၊ အသေအချာလည်း ကြည့်ပါဦး”လို့ ပြောလာ
သဖြင့် ကျွန်တော် ငွေတီးကို ကြည့်လိုက်သည်တွင်...

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေးရဲ့၊ သည်ကလူတွေ အိပ်လျှင်ဖြင့်
အဲလိုပဲ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံး ပြူးနေတော့တာပဲ”

“ဗျာ...”

“ဘာ...”

“ကဲပါ... အချိန်မနည်းတော့ဘူး၊ အဘိုးအို စောင့်နေလိမ့်
မယ်၊ သွားကြစို့”

မည်သည့်လူမျှ မရှိသဖြင့် မည်သည့်ထူးခြားမှုမျှမရှိခြင်း အပြင် အစောင့်နှစ်ယောက်သည် အိပ်ပျော်နေလေခြင်းကြောင့် ငွေတီးခေါ်ရာနောက် လိုက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့ ကွင်းပြင်နေရာသို့ ရောက်လာကြ၏။ ကွင်းဆိုပေမည် ပေ ၁၀၀ ပတ်လည်မျှသာ ရှိခြင်းမည်။ အပြင် တွင်မတော့ ဝါးပင်တို့ အစီအရံပေါက်နေကြချေ၏။ တစ်နည်းပြော ရလျှင်ဖြင့် ဝါးတို့အလယ်မှကွင်းဟု ဆိုရခြင်းမည်။

ထိုကွင်းထဲတွင် အလယ်နေရာလောက်၌ ထင်းမီးပုံအကြီး ကြီးတစ်ခု ရှိနေချေ၏။

မီးပုံပတ်ပတ်လည်တွင် ယုန်လူသားတို့ လက်ချင်းချိတ် ခုန်ပေါက်နေကြသည်ကို တွေ့ရချေ၏။

အဘိုးအိုကတော့မူ သူတို့နေရာနှင့် ခပ်လွမ်းလွမ်းနေရာ လေးတွင် ရှိနေချေ၏။

အဘိုးအိုနံဘေးတွင် ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံရသော ယုန်လူ သားနှစ်ယောက် ရှိချေ၏။ အဘိုးအိုသည် မြေပြင်ပေါ်တွင် ဖျာများ ခင်း၍ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ အဘိုးအိုရှေ့တွင် သစ်သီးစားစရာထည့် သည့် ကြိမ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပန်းကန်ပြားများ ရှိချေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို ငွေတီးသည် အဘိုးအိုနားသို့ ခေါ်သွားခြင်းဖြစ် ၏။ သူ၏ ပြုမူပုံ ညင်သာလွန်းလှ၏။

‘ရောက်လာကြပြီလား၊ ထိုင်ပါ’

အဘိုးအိုက သူနံဘေးတွင်ရှိ ‘မြက်ဖျာ’လေးပေါ်တွင် ထိုင်ရန် ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် အသာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ကြချေတော့၏။

‘စားကြဦးလေ၊ ပြီးတော့ ကတာကို ကြည့်လိုက်ဦး’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် အဘိုးအို တည်ခင်းသည့် မြက်ဖျာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ကခုန်နေသည့်သူများသည် သူတို့ ကခုန်ကြခြင်းကိုသာ စိတ်ဝင်တစားရှိကြပေ၏။

‘မောင်ရင်တို့ကို ပြောစရာရှိတယ်’

ကျွန်တော်တို့ သစ်သီးစားပြီးလောက်တွင် အဘိုးအိုက သို့ ပြောလာချေ၏။

‘ပြောပါ အဘိုး’

‘ရသေ့ကြီး ပြောတယ်၊ မောင်ရင်တို့ သည်ရောက်လာ တာ ကျုပ်တို့ကို လေ့လာချင်တဲ့အပြင် တခြားကိစ္စလည်း ရှိတယ် ပြောလို့ မောင်ရင်တို့ကို မေးချင်တာရှိလို့ပါ’

သို့ဆိုတော့ အဘိုးအိုကို နေ့နေကြည့်လိုက်ကြချေပြီး...

‘ဟုတ်ကဲ့... သိတာဆိုရင် ပြောမှာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလိုက်ချေ၏။

‘ကိစ္စတစ်ခု တောင်းဆိုချင်တာ အဓိကပါ’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ’

‘မောင်ရင်တို့က ကျုပ်တို့လူမျိုးစုကတော့ဖြင့် လေ့လာ ချင်သပဆိုလျှင်ဖြင့် သည်မှာနေပြီး လေ့လာပါ၊ ရပါတယ်၊ နို့ပေမည် စိန်ဖူးပြန်ရရေးကိစ္စဆိုလျှင်ဖြင့် ကျုပ် အကြံတစ်ခုပြုချင်တယ်’

‘ပြုပါ အဘိုး’

ကျွန်တော်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘တကယ်တော့ သည်စိန်ဖူးက ကျုပ်တို့တိုးတေးလက်ထက် ထတည်းတ သည်စေတီလေးမယ် ထားတာလေ၊ ကျုပ်တစ်သက်

ကျမှ ခိုးခံရတယ်လို့၊ နို့အတွက်တော့ဖြင့် ဘယ်လိုမှစိတ်မကောင်းပါဘူး။ နို့ပေမယ့် တစ်ခုပြန်တွက်ကြည့်တော့လည်း သည်စိန်ဖူးပြန်ရရေးအတွက် ကြိုးပမ်းကြမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ကျုပ်တို့မျိုးနွယ်စု လူတွေ့အောက်ထပ် လူဘယ်နှယောက် သေကြဦးမလဲမသိဘူး။ နို့ကြောင့် လူမျိုးစု ဆက်သွယ်နေရက်ကြမှာကို မလိုလားဘူး။ သည်တော့ လတ်တလောဖြစ်တဲ့ စိန်ဖူးခိုးခံရတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ လူတွေ ထပ်သေကျေမှာကို မလိုလားဘူးကွာ။ သည်မှာတင် ရပ်လိုက်ချင်တယ်။ ကျုပ်ပြောတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လား။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံရလျှင် နားမလည်နိုင်သလို ဖြစ်နေရသည်ကြောင့်...

အဘိုးရယ် ဝန်ခံပါတယ်၊ ရှင်းအောင်ပြောပြနိုင်မလား မသိဘူး။

သို့ဆိုတော့ အဘိုးအိုက...

သည်စိန်ဖူးကိစ္စ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား။

ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ အဘိုးရယ်၊ စိန်ဖူးရဲ့အရွယ်အစား ဘယ်လောက်ရှိတယ် မသိပေမယ့် ရှေးဟောင်းလက်ရာဆိုတော့ကာ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရပါဘူး။ လောဘကောင် သူခိုးကို ဖမ်းဆီးပေးမယ်၊ စိန်ဖူးကို ပြန်ပြီး သူ့နေရာသူ ပြန်ထားပေးပါ့မယ်၊ သည်ဆန္ဒ ရသေ့ကြီးမှာကို ရှိပါတယ်။ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ရသေ့ကြီးက ခေါ်ပြီး တာဝန်ပေးလိုက်တာပါ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သည်စိန်ဖူးထက် ငါတို့မျိုးနွယ်စုက တန်ဖိုးရှိပါတယ်ကွယ်၊ ခုလည်း ကြည့်၊ လူဦးရေ နှစ်ဆယ် အစိတ်လောက်ပဲ ရှိတော့တာလေ၊ နို့ကြောင့် အကြောင်းမဲ့သက်

သက် မျိုးနွယ်စု မျိုးပြုတ်မသွားချင်ဘူး၊ နို့ကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားပေးစေချင်တယ်။

ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မှန်းရသလောက် မျက်နှာဖြူလူကြီး ယူသွားတယ်ဆိုလျှင် ပိုတောင် မဖြစ်သင့်ဘူးမဟုတ်လား၊ အစရှိအောင်အောင် သည်လိုကိစ္စ အလွတ်ပေးလိုက်လျှင် မျက်နှာဖြူလူမျိုးစုက သည်ထက်ပိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူမျိုးစုတွေ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်တွေကို ခုလိုပဲ သေနတ်ပြ ခြိမ်းခြောက်နိုင်ထက် စီးနင်းလုပ်ကြံလိမ့်မပေါ့၊ လူမျိုးစုပျောက်မှာ မပူပင်ပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရှိပါတယ်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်၊ ပြီးတော့လည်း စိန်ဖူးလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ ပြန်ရှိစေရပါမယ်။

သို့ဆိုတော့ အဘိုးအို တွေဝေသွားတော့၏။

သို့ရှိစဉ်...

ဒိန်း...

ဒိန်း...

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် မီးပုံပတ်သည်တွင် ကခုန်နေကြသည့် ယုန်လူသားတို့ ခြေဦးတည့်ရာ ငြိုးထွက်သွားကြတော့၏။ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြတော့၏။

ထိုနေရာလေးတွင် အဘိုးအိုနှင့် သူ့အနီးတွင်ရှိ သုံးယောက်၊ ဦးတီးနှင့် နှစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ကျန်ခဲ့၏။ သို့ပေမယ့် မီးပုံနံဘေးတွင် ကခုန်နေရာမှ လဲကျသွားသူ သုံးယောက်သည် ငြိမ်သက်နေချေသဖြင့် အနားသို့ပြေးသွား

လိုက်၏။ ဘုရားရေ... သူတို့ သေဆုံးသွားကြပါကောင်းလား။

‘အဲဒါကြည့်တော့လေ၊ သေရပြန်ပြီ၊ ကျုပ်တို့မျိုးနွယ်စုက အသည်းငယ်ကြတယ်၊ ကြောက်လန့်သေကြရတယ်၊ နို့ကြောင့် သည်လိုအဖြစ်မျိုးတွေ ကျုပ်တို့ဆီမယ် မကြာခဏဖြစ်လာမယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် မျိုးနွယ်စု ပျောက်ပြီပေါ့ကွာ’

အဘိုးအိုက အနားရောက် ပြောလာလေ၏။ သို့ပေမင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သေနတ်သံ ဝေးဝေးလံလံမှ မဟုတ်သဖြင့် သည်ထက်ဆိုးဝါးသည့် အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်လာ နိုင်သည်ကြောင့် သေနတ်သံပေါ်ရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဘုရားရေ... ထိုတောတန်းအတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

မဝေးလှသည်ဖြစ်၍ ထိုလူ မည်သူဖြစ်သည်ကို သိလိုက် ၏။ သူ့နောက်မှ ရန်သူကိုသိလို၍ စောင့်ကြည့်နေလိုက်စဉ်မှာပင်...

‘ဟယ်...’

‘ဟာ...’

မျက်နှာဖြူကြီးနောက်မှ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗလ တောင့်တောင့် ကရင်ကြီး ပြေးလွှားလို့လာခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့လက်ထဲ တွင်မတော့ သေနတ်ရှိနေချေ၏။

‘ကိုလင်း မြန်မြန်၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို အလောသုံးဆယ် သင် ပေးလိုက်ချေ၏။ သို့ပေမင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော် စဉ်းစား သည်ထက် လျင်မြန်စွာဖြင့် ထိုနေရာသို့ ပြေးသွားချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ပြေးလွှားလာသည်ကို တွေ့သဖြင့် ကရင် ကြီးသည် နောက်လှည့်ပြေးသွားချေတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် တာလူးနှင့် အဘိုးအို၊ ငွေတီး အားလုံးသည် မြေပြင်ပေါ် လဲကျသွားသော မျက်နှာဖြူကြီးထံ ပြေးသွားကြတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက်ကတော့မူ ကရင်ကြီး ပြေးသွား ရာနောက် ဆက်လက်ပြေးလွှားသွားချေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ကြည့်ရ သည်မှာ ကရင်ကြီးကို အလွတ်မပေးလိုပုံပင်။

တာလူးနှင့် ကျွန်တော်သည် မျက်နှာဖြူလူကြီးကို မွေ့ထူ လိုက်၏။ ဘုရားရေ... သူ၏ဝမ်းဗိုက်မှ သွေးတို့ယိုစီးနေပါကော လား။ သို့ဆိုတော့ သေနတ်သည် ဝမ်းဗိုက်မှ ဖောက်ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်ခြံမည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံး’

မျက်နှာဖြူလူကြီး သတိရှိနေသေးခြင်း၊ ကျွန်တော်တို့အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုသိရှိနေခြင်းကြောင့် သို့ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

‘စိန်ဖူး ကရင်ကြီးယူသွားတာ ကျုပ် လိုက်တောင်းတော့ ကျုပ်ကို ရန်ပြုတယ်၊ ကျုပ်လာတာက လေ့လာဖို့အပြင် ဘာမှမရှိ ဘူး၊ ယုံပါ၊ ကရင်ကြီးနောက် လိုက်ကြည့်ပါ’

မျက်နှာဖြူလူကြီးက သို့ပြောပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား ချေတော့၏။

‘သူပြောတာ ယုံရပါ့မလား’

တာလူးက ပြောလာ၏။

ကျွန်တော်တော့ ယုံပါတယ်။ သူတို့လိုလူမျိုးက ထူးထူးဆန်းဆန်းပြုမူတတ်တယ်။ ကျွန်တော် ထင်သလို ယုန်လူသားတွေကို စိတ်ဝင်တစားပဲ ရှိတယ်။ သုတေသနပြုဖို့ပဲ သူ ကြိုးပမ်းနေတာဖြစ်မယ်။ သူ့လမ်းပြကြီးက လောဘတက်ပြီး စိန်ဖူးကို ခိုးသွားတာကြောင့် သူ လိုက်တောင်းရင်း ခုလို ရန်ပြုခဲ့ရတာ ဖြစ်မယ်။

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တော့၏။

အင်းလေ... ကိုလင်း ပြန်လာလို့ ဟိုကရင်ကြီး ပါလာလျှင်ဖြင့် ရှင်းသွားမှာပါ။

တာလူးက သို့ ပြောလာချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင် ပြန်အလာကို ငေးမောကြည့်နေကြတော့၏။

မကြာလိုက်သောအချိန်တွင် လင်းမြင့်လှိုင် ပြန်ရောက်လာချေ၏။ ကရင်ကြီးလည်း ပါလာချေ၏။

သို့ပေမင် ကြီးဖြင့်တုပ်နှောင် ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော် တွက်ဆထားသလိုပင် အဖြစ်မှန်သည် စိန်ဖူးအား ကရင်ကြီး ခိုးယူခြင်းသာ ဖြစ်ချေ၏။ မျက်နှာဖြူကြီးနှင့် လုံးဝမပတ်သက်ဟု သိရပေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယုန်လူသားတို့ စေတီလေးတွင် စိန်ဖူး သူ့နေရာသူ ပြန်ရောက်သွားချေတော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော်တို့သည် ယုန်လူသားတို့ နေရာတွင် လေး၊ ငါးရက်ခန့် နေကြပြီးနောက် ပြန်မည်အပြုတွင် ရသေ့ကြီး ရောက်လာလေတော့၏။

ကိုပိုက်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သည်ရှားရှားပါးပါး

လူမျိုးစုလေး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေရပါပြီလေ။ သည်စေတီလေးက စိန်ဖူးလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ ထာဝရရှိနေပါလိမ့်မယ်။ နောင်လမ်းကြုံလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် တကူးတကလာကြတာပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် သည်နေရာလေးဟာ အရင်ကထက် ပိုစည်ကားလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲလေ။ ဟုတ်ပြီ... သွားကြတော့၊ ရသေ့လည်း သည်စေတီမယ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ချေဦးမယ်။

သို့ပြောပြီး ရသေ့ဓမ္မပါလာသည် သူ့လက်တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို 'နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ...' လို့ မြည်အောင်ရိုက်လိုက်ချေသည်။

သို့နှယ် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် နောက်ဆယ်နှစ်ရောက်သောသည်တွင် ဝက်စွယ်ချောင်းဖျားသို့ မထင်မှတ်လောက်သွားရောက်စရာအကြောင်းပေါ်သဖြင့် ထိုယုန်လူသားတို့ထံ သတိတရရှိသည်ကြောင့် လမ်းကြုံဝင်ခဲ့ကြသည်တွင်မတော့ လွန်မင်းစွာ အံ့ဩဖွယ်တို့နှင့် ကြုံရလေတော့၏။

ယခင် ယုန်လူသားတို့ နေထိုင်ခဲ့သည့် ကျောက်လိုက်ဂူကြီး မရှိပါတော့ချေ။ ထိုနေရာတွင် ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်နေ၏။ ဝမ်းမြောက်စရာဖြစ်ပေငြား ယုန်လူသားတို့ တစ်ဦးတလေမှ မတွေ့ရပါတော့ချေ။

ယုန်လူသား အဘိုးအိုအစား အဝါရောင်မျက်နှာနှင့် ရွာသူကြီးတစ်ယောက် ရှိနေချေတော့၏။

ရှေးဟောင်းစေတီလေးအစား ပြန်လည်ပြုပြင်ထားသည်ဟု ထင်ရသော ရွှေရောင်ဆေးကံနီနီကပ် စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူတော့ ရှိနေချေတော့၏။

၁၉၂ ကိုပိုက်

သမ္ဗုဒ္ဓသံလွန်လှသည်ဆိုပေမင့် မူလလက်ဟောင်း မိန့်ဖူး
တော့ဖြင့် မဟုတ်လောက်ပါချေ။

စာစပ်ပရိသတ်အား

လေးစားကြီးစားလွှတ်...

ကိုပိုက်

၂၀၀၂.၂၀၀၉

